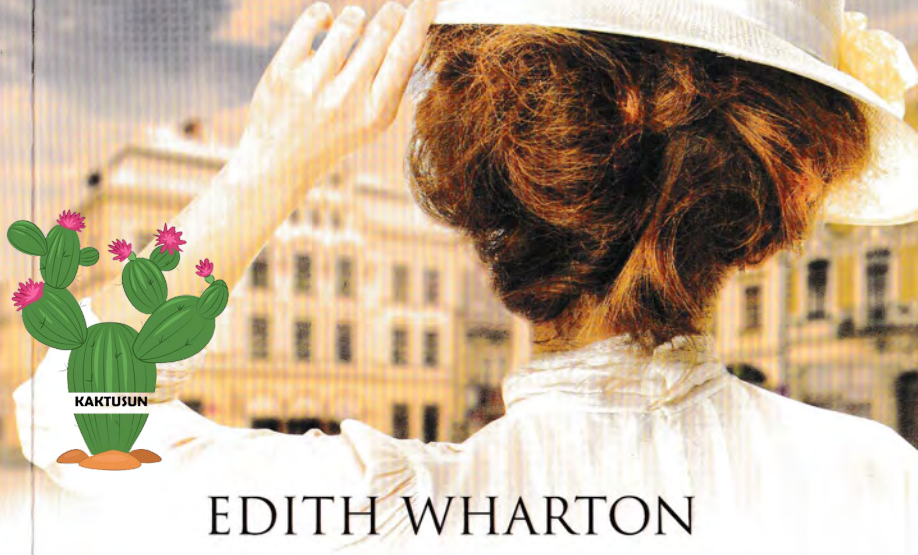
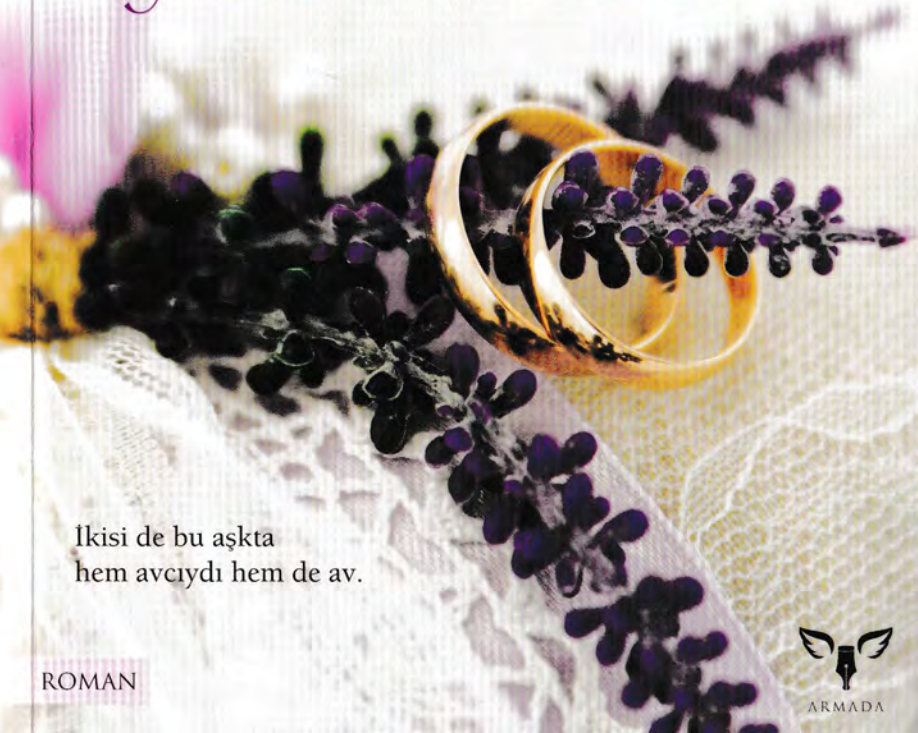

EDITH WHARTON

Ay'ın Parıltıları

İkisi de bu aşkta
hem avcıydı hem de av.

ROMAN

ARMADA

Nick ve Susy zengin arkadaşlarının imkânlarıyla yaşayan, onların bazı işlerinde yardımcı olup gelir elde eden iki gençtir. Şimdiye kadar para kazandıracak işlerde çalışmamışlar; bahşiş, bir iyiliğin karşılığı veya hizmet bedeli adı altında verilen paralarla geçinmişlerdir. Birbirlerine âşık olmalarına rağmen aralarında bir anlaşma yaparlar. Anlaşmaya göre, evlenecekler ve bir yıl zengin arkadaşlarının malikânelerinde balayı geçireceklerdir. Kendilerine düğün hediyesi olarak verilen yüklü çekler ve mücevherler de, bu sürede hayatlarını sürdürmeleri için sermayeleri olacaktır. Ve bir gün ikisinden biri iyi bir kısmetle karşılaşırsa, diğeri sorun çıkarmadan aradan çekilecektir.

Susy'nin lükse düşkünlüğü ve sosyeteyle bağları, Nick'in ise daha ilkeli ve ahlaki değerlere bağlı olması aralarında bir uçurum yaratır.

Nick göz yumamayacağı şeylere tanık olduğunda, biraz da kaçmak için uzun bir yolculuğa çıkar. Bu yolculuğu ona sunan zengin ailenin kızı, Nick için eş adayı olarak görünürken; Susy kendisine âşık bir lordla evlenmeyi düşünmeye başlar.

Nick ve Susy hâlâ birbirlerini sevmelerine rağmen aralarındaki mesafe, gurur ve önyargıları onları giderek birbirlerinden daha da uzaklaştırır

ISBN 978-605-9660-83-9

₺29,00
(KDV'DEN MUAFTIR.)

KAKTÜSÜN

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

AY'IN PARILTILARI

EDITH WHARTON

ARMADA

AY'IN PARILTILARI

Edith Wharton

ISBN: 978-605-9660-83-9

Kitabın Orijinal Adı
The Glimpses of the Moon

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural

Çeviren
Sanem Üner

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Birinci Baskı: Ekim 2021

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 49599
Yayıncı Sertifika No: 42278

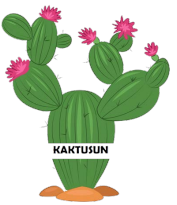
© Bu kitabın her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,
kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Armada, Panama Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

ARMADA

Yüksel Caddesi 7A/7 Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

AY'IN PARILTILARI

EDITH WHARTON

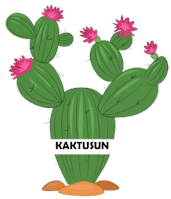
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BÖLÜM 1

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

1

Romantik kaçamakların en ünlü manzaralarından birine sahip olan gölün suları üzerinde, onlar için doğdu ay. Balaylarıydı. Bu romantik ortamı seçmekten çekinmedikleri için kendileriyle gurur duyuyorlardı.

Terasın mermer korkuluklarına yaslanmış, gökyüzündeki beyaz kürenin sihirli halısını sulardan ayaklarının dibine kadar sermesini izlerken, Susy Lansing fikir yürüttü: "Maceramızı riske atabilmek için bizimki kadar büyük yeteneğe sahip olmak gerekiyordu."

Ay ışığının soluk bir ışık verdiği ve beyaz bir set gibi gözükmeye başlayan ağaç dallarına göz gezdiren kocası "Evet ya da Strefford'un villasını ödünç almamız," diye karşılık verdi.

"Elimizde beş seçenek vardı. Eğer Chicago'daki apartman dairesini de sayarsak."

"Evet tabii ki seçeneklerimiz vardı."

Elini karısının elinin üzerine koydu ve dokunuşu her zaman olduğu gibi, şaşkınlık verici bir sevinç dalgası içinde yükselmesine sebep oldu. Karısı ondan bekleneceği gibi şakacı bir tavırla ekledi: "Ya da daireyi saymayalım -övünmeyi sevmem- sadece diğer seçenekleri dikkate alalım: Violet Melrose'un Versay'daki mülkü, teyzenin Monte Carlo'daki villası ve bir kır evi."

Kır evini özel olarak vurguladı çünkü kır evi konusunu geçiştiriyor gibi olmak ya da bir şey saklıyor gibi görünmek istemedi. Ama kocasının bu konuda konuşmak gibi bir isteği hiç yoktu. Sadece "Zavallı Fred" demekle yetindi, Susy "Ah, evet" diyerek seslice soluğunu bıraktı.

Eli hâlâ karısının elinin üzerindeydi ve gecenin sevgi dolu kucaklayışı içinde uzun bir süre öyle kaldı. Ay ışığı ayaklarının altında kıyıdan kıyıya sihrini saçarken, Susy sadece avuçlarının içinden birbirine akan sıcaklığın farkındaydı.

Nick Lansing sonunda konuştu. "Mayıs ayında Versay'da olmamız hiç iyi olmazdı. Paris'teki tüm tanıdıklarımız yirmi dört saat içinde yanımıza koşardı. Monte Carlo da seçeneklerden çıkmıştı, çünkü orası tam herkesin bizi görmeyi bekleyeceği bir yer. Yani, kusura bakma ama Como'ya gelmeye karar vermek için zihnimizi çok da zorlamaya gerek yoktu."

Karısı kararının küçümsenmesine aniden tepki gösterdi. "Seni Como'ya gelmeye ikna etmek için, kaç kez tartışmamız gerekmişti hatırlıyor musun?"

"Öyle... Daha mütevazı bir seçim yapmamız gerektiğini düşünüyordum, en azından buraya gelene kadar. Şimdi anlıyorum ki, eğer mutlu değilsen bu romantik göl gelinecek en saçma yer ve aslında mutsuz biri için zaten hiçbir yerin birbirinden farkı yoktur. Ama bizim gibi mutluysan..."

Susy memnun bir şekilde iç çekti. "Ve söylemeliyim ki Streffy işleri daha da iyi hâle getirdi. Purolar mesela, o puroları kimden aldı dersin?" Ve düşünceli bir şekilde ekledi: "Buradan gittiğimizde o müthiş puroların tadını özleyeceksin."

"Bu akşam gitmekten bahsetmeyelim diyorum. Zamanın ve mekânın dışında değil miyiz? O şişenin içindeki şeyi koklasana. Nedir o? Yasemin çiçeği mi?"*

"Ee-evet... sanırım... ya da gardenya... Aaa ateş bö-

* Yasemin çiçeği evlilikte mutluluğu temsil eder. (ç.n.)

cekleri! Bak… Orada, suyun üzerinde, ayın parıltısının oradalar. Altın bir ağ içindeki gümüş elmalar gibi…"

Birbirlerine yaslandılar, omuzlarından parmak uçlarına kadar kollarını birleştirdiler, gözleri dalgaların parıltısına kitlendi.

Lansing, "Şu anda tek eksiğimiz bir bülbül sesiydi," dedi.

Küçük bir kuşun hafif cıvıltısı arkalarındaki manolyaları sallamış ve başlarının üzerindeki defne çalısından uzun bir fısıltı, bu sese cevap vermişti.

"Kuşlar için yılın son dönemi. Bizim hayatımız başlarken onların buradaki zamanı bitiyor," dedi Susy ve güldü. "Umarım zamanı geldiğinde biz de onlar kadar tatlı bir şekilde vedalaşabiliriz."

Kocasının aklından, "Onlar veda etmiyor, aile kurmak için yuva yapıyor," demek geçti. Ama böyle bir şey ne kendisinin ne de Susy'nin planlarında olduğundan, karısının gülüşüne aynı şekilde cevap vermek ve ona daha sıkı sarılmakla yetindi.

Bahar gecesi onları iyice kucakladı. Gölün dalgaları gitgide genişledi ve ipek gibi bir pürüzsüzlüğe teslim oldu. Dağların yukarısında görünen yıldızların serpildiği gökyüzünde, ay altın renginden beyaza dönüyordu. Gölün karşısındaki küçük kasabada ışıklar birer birer söndü ve karşı kıyı adeta yüzen bir karanlıkta kaldı. Gül kokuları taşıyan hafif bir rüzgâr sanki bahçelerin güzel görünümünü de taşıyarak yüzlerini okşadı ve büyük beyaz bir pervane sineğini suyun üzerinde bir manolya yaprağı gibi sürükledi. Bülbüller sustu ve evin arkasındaki şelalenin sesi aniden daha çok duyulmaya başladı.

Susy düşünceli bir sesle konuştu. "Düşünüyorum da", dedi, "en az bir sene daha devam ettirebiliriz."

Bu sözler kocası için sürpriz olmadı. Cevabı karısını sadece anladığını değil, aynı şekilde düşündüğünü de kanıtladı.

"Yani diyorsun ki," dedi kısa bir duraksamadan sonra, "Büyükannenin incilerini hesaba katmazsak..."

"Evet, incileri saymazsak."

Nick bir süre düşündü ve fısıldadı: "Nasıl başaracağımızı yeniden anlat bana."

"O zaman oturalım. Hayır, buraya... Minderleri daha çok seviyorum." Nick ahşap bir koltuğa otururken, Susy yat minderleri yığınının üzerine kıvrıldı ve başını kocasının dizine yasladı. Başının hemen üzerinde, gözkapaklarını kaldırdığında, kapkara ağaç dallarını ve ayın gümüş kakmalarla doldurduğu gökyüzünü görebiliyordu. Bu ortam çevreye huzur, güzellik ve durgunluk yayıyordu. Susy'nin mutluluğu öyle büyüktü ki, faturalar ve borçların hayatlarına getirdiği fırtınaları hatırlayınca ortamın büyüsü zayıfladı ve neredeyse içini rahatlattı. Susy, ay ışığı yorgun kirpiklerinden geçerken dalgın dalgın mırıldandı: "Maddi gücü olan kişiler bu kadar mutlu olamaz."

Zenginler, Susy Branch için her zaman birer öcüydü ve evlenip Susy Lansing olduğunda daha da korkutucu bir hâle gelmişlerdi. Onlardan tüm insanlığın düşmanları olduklarını ve kendilerini herkesten üstün gördüklerini düşünüp nefret ederdi. Hayatının büyük bölümünü bu insanlar arasında geçirmişti, onlarla ilgili bilinmesi gereken ne varsa öğrenmişti ve neredeyse yirmi yıl boyunca onlara bağımlı yaşamanın da etkisiyle, onları aşağılar ve yargılardı. Ancak şu anda, aşkın yumuşatıcı etkisi ve bu zengin insanlardan, Nick'le saatler süren planlamalar sırasında umamayacakları kadar çok faydalanıyor oldukları gerçeği nefretini köreltmişti.

OLYSMOTHER Kaktüs TEAM

"Sonuçta, tüm bunları onlara borçluyuz!" diye mırıldandı.

Kocası, anın güzelliğinde kaybolmuştu ve isteğini yinelemedi ama Susy yine de onun başlattığı düşünce zincirini takip etti. Bir yıl, evet, artık emindi. Küçük ayarlamalarla koca bir yıl daha devam edebilirlerdi! Devam edecekleri; evlilikleriydi, birliktelikleriydi, sıkıntılardan ve dertlerden uzak yaşamları ve yoldaşlıklarıydı. İkisi de bu hayat arkadaşlığının keyifli olacağını uzun zaman önce ve tanışır tanışmaz anlamışlardı, ama Susy bu kadar derin bir uyum yakalayacaklarını hiç hayal etmemişti.

İlk görüşmelerinden biriydi. Fred Gillow'un "edebi" olduğunu düşündüğü heterojen akşam yemeklerinden birinde, yazar olduğu söylenen genç adam, tesadüfen Susy'nin yanına oturdu. Susy, genç adamı büyük bir mirasın varisi Susy Branch'in çılgın yaşamında hayal etti. Yoksul Susy Branch, hayali Susy'nin milyonlarını nasıl harcadığının fantezisini kurmaktan çok hoşlanırdı. Arkadaşlarının paralarını hiçbir yaratıcılık içermeyen şekilde harcamaları, paralarından adeta kurtulmaya çalışmaları, Susy'nin en büyük şikâyetlerinden biriydi.

Yazar olduğu söylenen genç adamla sohbet ettikten sonra, "Lüks bir yatım olacağına, bu adam gibi bir kocam olsun daha iyi!" diye düşünmüştü. Ve aynı anda anlamıştı ki, bu adamın kaleminin ürettiği hiçbir şey karısına bir kayıktan daha pahalısını almasını sağlayamazdı.

"Karısı mı? Sanki bir karısı olabilirmiş gibi! Bir yat için evlenebilecek birine de benzemiyor." Başkalarına bağımlı geçmişine rağmen Susy, yeterli bir özgürlük duygusuna sahipti ve bunun başkalarındaki gizli belirtilerini de çok iyi fark eder, kendisini etkileyen bir karşı cinse bu özelliği

içgüdüsel olarak atfetmekten hoşlanırdı. Zenginleri yargıladığı gibi ihtiyaçlarını ancak karşılayabilen insanlara karşı da içinden gelen bir aşağılama duygusu vardı. Eninde sonunda evlenmeyi düşünüyordu, ne de olsa sonsuza kadar zengin insanlar üzerinden geçinemezdi. Ancak, maksimum zenginliği olan ve minimumda katlanabileceği birini bulana kadar beklemeyi düşünüyordu.

O zamanlar genç Lansing'in durumunun bunun tam tersi olduğunu düşünmüştü. Nick olabildiğince yoksuldu ve buna rağmen varlığı büyük keyif veriyordu. Bunun üzerine, karışık ve hızlı hayatı izin verdiği sürece onunla görüşmeye karar verdi. Bu durum bazı hünerli düzenlemeler sayesinde gayet iyi bir arkadaşlığa dönüştü. Tüm kış boyunca sıklıkla görüştüler. Öyle sık görüştüler ki, Bayan Fred Gillow bir gün aniden sert bir şekilde Susy'nin kendisini komik duruma düşürdüğünü söyledi.

"Ahh," dedi Susy derin bir iç çekerek ve hem arkadaşı hem de maddi destekçisi olan kadının bol makyajlı gözlerine dosdoğru baktı.

"Evet," diye bağırdı Ursula Gillow. "Sen araya girmeden önce Nick benden çok hoşlanırdı... ve tabii ki seni kınamak istemiyorum ama... düşündüğümde..."

Susy cevap vermedi. Zaten nasıl cevap verebilirdi ki? Üzerindeki elbiseyi ona Ursula vermişti; şu anda dönmekte oldukları şölene Ursula'nın arabasıyla gidip gelmişlerdi. Önümüzdeki ağustos ayını Newport'ta Gillow'larda geçirmeyi planlıyordu... ve bu planın tek alternatifi Bockheimer'larla birlikte Kaliforniya'ya gitmekti ki bugüne kadar onlarla yemek yemeği bile kabul etmemişti.

"Ursula, düşündüklerin tamamen saçma ve benim aranıza girmem konusuna gelince..." Susy bir an tereddüt

etti sonra mırıldandı: "Eğer seni mutlu edecekse, onu daha az görebilirim..." Ursula onu gözleri dolarak öperken, Susy itaat dolu bir iç çekişle karşılık verdi.

Susy Branch, sözlerini tutma konusunda erkeklere özgü bir katılığa sahipti. Hemen ertesi gün kendisine en çok yakışan şapkasını taktı ve pansiyonuna giderek genç Bay Lansing'i aradı. Ursula'ya verdiği sözü tutma konusunda kararlıydı ama bunu yaparken olabildiğince iyi görünmek istiyordu.

Lansing popüler bir ansiklopedi için iç sıkıcı bir iş yapmaktaydı -V'den X'e içeriği hazırlıyordu- ve bu nefret ettiği görevin hangi saatler arasında gerçekleştiğini daha önce söylediğinden, Susy onu saat kaç civarında odasında bulabileceğini biliyordu. "Ah, keşke bir roman yazıyor olsaydı!" diye düşündü, pis merdivenleri tırmanırken. Ancak hemen kendi kendine cevap verdi ve "Benim okumaya katlanabileceğim bir roman yazıyor olsaydı bile, ansiklopedi işinden daha fazla para kazanıyor olmazdı" diye düşündü. Bayan Branch'in edebiyatta kendi standartları vardı.

Bay Lansing her ne kadar aksini iddia etmiş olsa da, daire neredeyse dışarıdaki merdivenler kadar pisti. Susy, Lansing'in Doğu arkeolojisine tutkun olduğunu bildiğinden, onu kafasında bomboş bir odada tek bir kusursuz Çin bronz heykeline ya da kıymetli bir Asya çömleğinin parçasına hayran hayran bakarken canlandırmıştı. Ama durumu kurtaracak bu tür objeler çok açık ki yoktu ve bu bekâr odasındaki fakirliği saklamak için hiçbir çaba harcanmamıştı.

Lansing misafirini bariz bir mutlulukla karşıladı ve Susy'nin onun mobilyalarıyla ilgili ne düşündüğünü hiç önemsemez göründü. Sadece planlamadıkları bir günde

onu görme şansına sahip olmanın mutluluğu içindeydi. Bu durum Susy'yi ayrılma kararını açıklayacak olduğu için üzdü ama en güzel şapkasını taktığı için daha bir sevindi. Bir an için şapkasının kenarından sessizce baktı.

Karşılıklı hisleri olduğu çok açık olmasına rağmen, Lansing ona aşktan hiç bahsetmemişti. Ancak ziyaretçisi için bu durum caydırıcı değildi, çünkü Susy'nin açık konuşma alışkanlığı vardı; özellikle ortada maddi konular gibi üstü kapatılması gereken meseleler yoksa. O sebeple bir süre sonra neden geldiğini açıkladı; rahatsızlık verici bir durumdu ama Lansing onu anlamalıydı. Ursula Gillow onları kıskanmıştı ve birbirlerini görmeye son vermeleri gerekiyordu.

Genç adamın kahkahaları Susy'nin kulaklarına müzik gibi geldi. Çünkü aslında kendisinin Ursula'ya bu derece sadakat göstermesi en az Lansing'in ansiklopedi işi kadar saçma ve sıkıcıydı.

"Ama sana yemin ederim burada çok büyük bir yanlış anlaşılma var! Her şeyden önce Ursula'nın beni kıskandığına inanamıyorum," diyerek tepki gösterdi Lansing. Ancak Susy'nin mantığı geri geldi ve durumu daha fazla inkâr etmesine izin vermedi.

"Ursula'nın bu tip konularda kendini açıkça ifade ettiğine emin olabilirsin. Ayrıca senin ne düşündüğünün ya da ne yaptığının bir önemi yok. Ursula'nın neye inandığının önemi var."

"Ah! Yapma ama! Bu konuda benim de söz hakkım olmalı. Öyle değil mi?"

Susy, yavaşça ve düşünceli bir şekilde odaya göz gezdirdi. Bu odada bu adamın hayatı boyunca fazladan bir dolar kazandığını ya da bir hediye kabul ettiğini gösterecek hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Bu beni pek ilgilendirmiyor," dedi Susy bir süre sonra.

"Ne demek istiyorsun? Eğer ben bir kuş kadar özgürsem?"

"Ama ben değilim."

Lansing bir süre düşüncelere daldı. "Anlıyorum, eğer öyleyse, tabii ki... Durum biraz tuhaf görünüyor bence," dedi ve kuru bir sesle ekledi, "İlişkimize tepkinin Bayan Gillow'dan geldiğini söyledin sanmıştım."

"Beni kıskanan milyoner bir damat adayım olduğundan mı şüphelendin? Ah, öyle biri yok; o açıdan baktığında senin kadar ben de özgürüm."

"Eğer öyleyse? Özgür olmamız yeterli değil mi?"

Susy endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. Bu iş tahmin ettiğinden daha zor olacaktı.

"Ben sadece o açıdan özgür olduğumu söyledim. Evlenmeyeceğim... ve sanırım sen de öyle?"

"Tanrım, hayır!" diye bağırdı Lansing hararetle.

"Ama bu her zaman tam olarak özgürlük anlamına gelmez..."

İçinde ateş yanmayan şöminenin siyah mermerden yapılma çirkin kemerine dirseğini dayamış, Susy'nin hemen yanında dikiliyordu. Susy bakışlarını yukarı çevirdiğinde Lansing'in yüzünün ciddi bir ifade aldığını gördü ve yanakları kızardı.

"Bana bunları söylemeye mi gelmiştin?" diye sordu.

"Ah, anlamıyorsun ve neden anlamadığını da bilmiyorum. Çünkü ikimiz de uzun zamandır bu tip insanlarla zaman geçiriyoruz." Aniden ayağa fırladı ve elini Lansing'in koluna koydu. "Bana bu konuda yardımcı olmanı diliyorum..."

Lansing hareketsiz kaldı, Susy'nin biraz önce koluna koyduğu eline dokunmadı.

"Sana yardımcı olayım. Zavallı Ursula sadece bir bahane. Ama bana şunu söyle, herhangi bir sebepten dolayı, görüşmemize engel olmaya hakkı olan biri mi var?"

Susy sabırsızca güldü. "Bir roman kahramanı gibi konuşuyorsun. Eskiden öğretmenimin okuduğu türden. Her şeyden önce, ben asla kimseye bu tür bir hak vermedim. Asla!"

Lansing kaşlarını kaldırarak sordu. "Anlamıyorum. Kime, ne tür bir hak verdin o zaman?"

"Sanırım senin yayıncına verdiğin haklar gibi olanlara izin veriyorum." Bu cevaba karşılık Lansing kuru kuru güldü. Susy devam etti. "Buna bir çeşit iş anlaşması diyebiliriz. Ursula benim için çok şey yapıyor. Yılın yarısını onun yanında yaşayarak geçiriyorum. Üzerimdeki bu elbiseyi bana o verdi. Bu akşam beni yemeğe onun arabası götürecek. Önümüzdeki yazı onunla Newport'ta geçireceğim... Eğer onunla gitmezsem Bockheimer'larla birlikte Kaliforniya'ya gitmek zorunda kalacağım... yani kısacası elveda."

Birden gözyaşlarıyla kapıdan dışarı fırladı ve Lansing onu durduramadan adeta uçarak dik merdivenlerden üç kat aşağıya inmişti bile. Daha sonra bu sahneyi düşündüğünde Lansing'in onu durdurmaya çalışıp çalışmadığını hatırlayamadı. Tek hatırladığı Beşinci Caddenin köşesinde, soğuk kış havasında, şık giyinmiş kadınlarla dolu araba selinden bir boşluk bularak karşıya geçmek için uzun süre beklemesi gerektiğiydi. O sırada kendi kendine: "Aslında Ursula'ya söz vermiş olsam da... onu görmeye devam edebilirdim," diyordu.

Buna rağmen ertesi gün Lansing konuşmak istediğini

belirten bir mesaj ulaştırdığında, dostça ama kesin bir dille reddeden bir yanıt gönderdi ona. Bundan hemen sonra kendini iki haftalık bir kayak seyahati için Kanada'ya ve altı hafta boyunca bir yüzen evde kalmak için Florida'ya davet ettirmeyi başardı…

Florida hatıralarını düşündükten sonra; ay ışığıyla parlayan sular, manolya kokuları ve huzur veren hava etrafını kuşatan güzellikle birleşti ve insanı uyuşturan bir sihir gibi gözkapaklarına kondu. Evet, kötü anlar yaşamışlardı, ama atlatmışlardı. O şimdi burada, mutlu ve güvende Nick ile birlikteydi. Başını yasladığı onun diziydi ve önlerinde daha bir yıl vardı… koca bir yıl… "İncileri hesaba katmazsak," diye mırıldandı gözlerini kapatırken.

BELONGS TO KANTOS TEAM

2

Lansing, Strefford'un pahalı purosunun dibini göle attı ve karısının üzerine eğildi. Zavallı kız! Uyuyakalmıştı… Arkasına yaslandı ve gözlerini yukarıya, gümüş rengi ışıklar içerisinde yüzen gökyüzüne kaldırdı. Ne kadar tuhaftı, hatta anlatılmaz derecede tuhaftı. Hayatına bu güzelim ışığı saçan kendi bal-AY-ı idi! Bundan bir yıl önce biri böyle bir maceraya atılacağını söylese, "Beni ilk semptomlar görülür görülmez bir hastaneye kapatın" derdi…

Bu maceranın delilik olduğuna hiç kuşku yoktu. Susy günde en az yirmi kez planlarını başardıklarını ona hatırlatıp duruyordu. Öyleyse endişelenmesine gerek var mıydı? Susy, ileri görüşlü ve çok akıllı bir kadındı. Ancak Lansing biliyordu ki gelecekleri kırılgandı ve çok fazla sorgulanmaya gelmezdi. Ve orada bir yaz gecesi, ay ışığının altında dizine Susy'nin başı yaslanmış otururken, onları Streffy'nin göl kıyısındaki evine getiren başarılı adımları yeniden düşündü.

Lansing'in açısından bakıldığında her şey kuşkusuz Harvard'dan ayrılışı ve hayatta hiçbir deneyimi kaçırmama kararıyla başladı. İşte daima yeşil Hayat Ağacı önündeydi ve hemen dibinden akan Dört Nehir'in her birinin üzerinde küçük kanosuyla yol almak istiyordu. Bu nehirlerin ikisinde fazla uzağa gidemedi, üçüncüsünde neredeyse çamura saplandı; ama dördüncüsü onu harikalar diyarının kalbine taşıdı. Bu nehir hayal gücünün, her şekilde ve formda güzelliğe, çılgınlığa ve tuhaflığa olan bitmez ilgisinin kaynağıydı. Bu yine bu nehirde fakirliğinin, önemsizliğinin ve özgürlüğünün temsili olan küçük kayığında

OLSKOOL KAKTÜS TEAM

oturarak dikkate değer bazı yolculuklar yapmıştı. Ve son olarak en önemli yolculuğunu etrafındaki en güzel ve en eğlenceli kadın olan Susy Branch'i New York'ta bütün bir kış boyu arayarak yaptı. Susy onu, birbirine zıt menfaat ilişkilerine modern bakışı ve eski kafalı denebilecek iyi niyetlilik anlayışıyla şaşırttı. Lansing bilinmeyene doğru yola çıkmak için, içinde karşı konulmaz bir istek duydu.

Bu bir maceraydı ve maceranın yapısı gereği, Susy onu pansiyonunda ziyaret edip görüşmemelerini istediğinde, Lansing sözünü tutmalı ve onu bir daha görmeye çalışmamalıydı. Susy'nin açık sözlülüğü etkilemediyse bile en azından kızın çektiği zorluklar onda acıma hissi uyandırabilirdi. Beş parasız insanların sosyetedeki yerinin ne kadar kırılgan olduğunu bildiği gibi, Susy gibi bir kızın başkalarının ruh hâlleri ve kaprislerine katlanmasının ne kadar acıklı bir durum olduğunu da biliyordu. Hem Susy hem de kendisi genellikle istediklerini yapmakta güçlük çekiyor ve istemedikleri şeyleri yapmak zorunda kalıyorlardı. Ama Susy'ye verdiği görüşmeme sözü canını beklediğinden daha fazla sıktı. Susy Branch, çoğu zaman sıkıcı ve planlı şeylerden oluşan hayatında keyif veren bir alışkanlık hâline gelmişti. Ve ortadan yok olması ona aniden yaşam kaynaklarının kuruduğunu hissettirdi. Daha önce ona çok keyif veren şeyler, artık çok az keyif veriyor, bazen de hiç vermiyordu. Yaşamındaki güzelliklerin büyük bir bölümü sıkıcı bir gösteriye dönüştü. Canlandırıcı etkisi hâlâ devam eden, uzak yerlere seyahat, sanatın verdiği keyif, yeni mekânlar ve farklı topluluklarla tanışma heyecanı gibi şeyler ise gittikçe elde edilemez oluyordu. Lansing her zaman çok az bir paraya sahip olmuştu. Hayata ilk atıldığında fazlaca harcamıştı ve şimdi onu bekleyen tek gelecek

orta yaşlarında sadece kısa ve ucuz tatillerle renklenen, dar gelirli, sıkıcı bir yazarın hayatıydı. Ortalamanın üzerinde bir zekâya sahip olduğunu biliyordu ama yeteneklerinin para etmediğinin farkına uzun zaman önce varmıştı. Dostu olan bir yayıncı sayesinde basılan ince soneler kitabı sadece yetmiş adet satmıştı. Ve *Yunan Sanatında Çin Etkisi* isimli eseri her ne kadar geçici bir heyecan yaratmışsa da ona finansal bir fayda sağlamamış, tartışmalı makaleler ve yemek davetlerinden başka bir şey kazandırmamıştı. Kısaca söylemek gerekirse, hiçbir zaman para kazanma umudu yoktu ve bu kısıtlı gelecek Susy Branch'in sağladığı arkadaşlığa gittikçe artan bir değer vermesine sebep oluyordu. Onu seyretmek ve onu dinlemek gibi diğer insanların da keyif aldıkları şeylerin dışında, Susy ile arasında çabucak edindikleri bir tolerans ve ironi duygudaşlığı vardı. İkisi de henüz çok gençken, yaşadıkları dünyayı ölçüp biçmişlerdi; kendileri için neyin, ne sebeple değerli olduğunu biliyorlardı ve bu benzer mantıksal değerlendirmeleri yakınlıklarını artıran son dokunuş olmuştu. Ve şimdi kıskanç, kaprisli ve tatminsiz bir kadının aptallığı yüzünden, ona ilk defa her yönden tam bir hayat arkadaşlığı sunan ilişkiden mahrum kalıyordu. Üstelik şatafatlı akşam yemeği davetlerinin karşılığını şık davranışlar ve görgülü tavırlarla ödeyen tüm diğer genç adamlar gibi, kendini Ursula'ya karşı hiç de borçlu hissetmiyordu.

Düşüncelerinde gezintiye devam etti. Susy'den ayrıldıktan sonra New York'ta geçirdiği sıkıcı baharı, son yazılarına yansıyan bıkkınlık verici eziyeti, yazı geçirmenin en ucuz ve en az sıkıcı yolunu bulmakla ilgili fikir yürütmelerini... Sonra şansın müthiş bir yardımıyla, aslında isteksizce ve son dakikada karar vererek bir pazar günü-

nü zavallı Nat Fulmer'la geçirmeye karar vermesi ve New Hampshire'ın ıssızlığında Susy'yi bulması… Susy! Onun Fulmer'lardan birini tanıyacağını hiç düşünmemişti.

Susy ona çok iyi davrandı -Lansing de ona- ve birbirlerini görmekten dolayı duydukları büyük mutluluk oldukça aşikârdı. Sonra Lansing kendisini onunla Fulmer'larınki gibi bir evde bulunmaktan dolayı rahatsız hissetti. İkisi de alışık oldukları ortamlardan uzaktı. Bu sıkışık kır evinde; ev sahibi resim stüdyosunu verandaya kurmuştu, ev sahibesi yemek odasında keman çalıyordu ve her yerde biten beş çocuk bağırıyor, trompet çalıyor, su sürahilerine yakaladıkları kurbağaları koyuyor ve oldukça lezzetsiz olan öğle yemekleri iki saat geç kalıyordu; çünkü İtalyan aşçı o vakte kadar Nat Fulmer için poz vermekteydi.

Lansing'in eve vardığında ilk düşüncesi Susy ile böyle bir ortamda karşılaşmalarının pişmanlıklarını kolay yoldan gidereceği olmuştu. Fulmer'ların durumu onlar için tam bir ders niteliğindeydi: "Aklını aşk yolunda kaybeden gençlerin başına neler gelir?"

"Zavallı Nat, resimlerini kimse satın almıyor ve iyice kuvvetten düşmüş," diyorlardı onun hakkında… "Grace henüz yirmi dokuz yaşında ama bir daha asla eski hâline dönemeyecek. Zavallı Grace'in güzel olduğu zamanları hatırlıyorum," diyordu sosyetik arkadaşları bu beş çocuklu anneyle ilgili...

Ancak şeytan ayrıntıdaydı ve her ne kadar bu karmakarışık ortamda Nat'in arkadaşlığı çok iyi olamasa ya da Grace umursamaz ve müziğe fazla düşkün bir insan olsa da, evleri dağınık ve kendi hâline bırakılmış ve yemekleri kötü olsa da, ortamda genel bir konforsuzluk hâkimse de, bu evde Susy ve Lansing'in sosyeteyle birlikte katıldığı

müsrifçe düzenlenmiş tüm ev partilerinden daha fazla eğlence ve keyif vardı.

Bu evde geçirdikleri ikinci akşamüstünde Susy Branch onu dar koridora çekip "Grace'in kemanı ve küçük Nat'in oyuncak araba kornasının oluşturduğu gürültü karışımına dayanamıyorum. Düetleri bitene kadar buradan kaçalım," deyince genç adam içinde bir rahatlama hissetti.

Evin arkasındaki ağaçlıklı patikada onu takip ederken, "Buna nasıl tahammül ediyorlar merak ediyorum," dedi.

Susy gülümseyerek, "Bu gizemi çözmek ilginç olabilir", diye yanıt verdi.

Ama Lansing şüpheci tavrını sürdürdü. "Onlara bir ya da iki yıl daha ver, o zaman tamamen çökecekler! Ne yapacaklar bilemiyorum. Nat'in resimleri asla satmayacak sen de biliyorsun, bir sergide bile göreceğimizi sanmıyorum."

"Sanırım dediğin gibi olacak. Ve Grace de müziğiyle hiçbir zaman kayda değer bir şey yapmayı başaramayacak."

Evin bulunduğu düzlüğün üzerindeki çam ağaçlarıyla kaplı bir tepeye vardılar. Çevreleri birbirinin aynı ve sonsuz gibi gözüken ağaçlık tepelerle doluydu. Lansing, "Tüm yıl boyunca burada kaldığını düşünsene!" diye sızlandı.

"Anlıyorum. Ama bir taraftan bazı insanlarla dolaşıp durmak da çok cazip olmayabilir!"

"Ah, Tanrım, evet! Mesela Mortimer Hicks ve ailesiyle yaptığım Hindistan seyahati. Hindistan'ı görmek için tek şansımdı. Kör talih! Ne yapacaksın?"

"Keşke bilebilseydim!" diye iç geçirdi Susy ve Bockheimer'ları düşündü. Lansing dönüp ona baktı.

"Neyi bilebilseydin?"

"Sorunun cevabını. Ne yapabilirsin? Özellikle proble-

min her iki yönünü de görebiliyorsan, hatta mümkün olan tüm yönlerini."

Çam ağaçlarının altındaki büyük bir kayaya oturdular. Ancak Lansing ayaklarının altındaki manzarayı görmüyor, Susy'nin titreyen kirpiklerini seyrediyordu.

"Yani diyorsun ki… Nat ve Grace hayatı en iyi şekilde yaşıyor olabilir mi?"

"Bunu söyleyemem, çünkü dediğim gibi ben hikâyeyi tüm yönleriyle görüyorum. Tabii…" dedi Susy ve alelacele ekledi, "Ben onların yaşadığı şekilde bir hafta bile yaşayamam. Ama onların bu yaşadıkları hayatla içlerinin kararmaması da harika bence."

"Nat daha önce kesinlikle böyle görünmüyordu ve Grace eskisine göre daha iyi bile görünüyor," diye cevap verdi. "Sanırım biz buraya geldiğimizden beri daha da iyiler. Onlara iyi geliyoruz diye düşünüyorum."

"Evet… Ya da onlar bize iyi geliyor olabilir. Hangisi doğru merak ediyorum," diye yanıt verdi Susy.

Bu konuşmadan sonra, Lansing uzun süre sessizlik içinde oturduklarını fark etti. Bir sonraki sözleri, dünyanın tiranlık düzenine karşı çocukça bir patlamaydı. Ardından ansızın tutkulu bir şekilde Susy ile kendisinin neden şartları değiştiremediğini sorguladı ve önlerinde açık olan tek yolu değerlendirerek mutlu olmamaları için aptal olmaları gerektiğini söyledi. Bu meydan okumaya Susy'nin açık bir yanıt verip vermediğine sonradan emin olamadı. Ancak, bir öpücükle dünya adeta durdu ve uzunca bir sessizlikten sonra, Susy'nin kendi kendine dalgın bir şekilde mırıldandığını duydu. "Daha önce denendiğini sanmıyorum. Ama biz deneyebiliriz." Ve sonra işte tam orada, Susy o günden sonra uyguladıkları deneyin planını onunla paylaştı.

Susy, aralarında üstü kapalı şeyler olursa asla mutlu olamayacağını belirterek her zamanki açıksözlülüğüyle yaptığı planın sebeplerini açıklamaya başladı. Öncelikle bir gün elbette evlenecekti ve bu gerçekleştiğinde tamamen dürüst bir evliliğe başlamak istiyordu. İkinci olarak, evlilik söz konusu olduğunda, kendini asla gerçekten ilgilenmediği birine veremezdi. Ve eğer böyle bir mutluluk bir gün ayağına gelirse, yalanlar, komplolar ve hilelerle parlaklığını kaybetmesini istemezdi.

"Bu tür şeylere çok fazla şahit oldum. Tanıdığım kadınların en az yarısı gizli buluşmalar ve yalanlarla eğlendikleri için bir âşık ediniyor. Diğer yarısı ise bedbaht oluyor. Ben bedbaht olmayı tercih ederim."

Susy, işte tam bu anda planını açıkladı. Neden evlenmesinlerdi ki? Tamamen açık ve saygılı bir şekilde birbirlerinin olabilirlerdi. Ve karşılıklı bir anlaşmaya varabilirlerdi; eğer içlerinden biri daha iyi bir evlilik yapma şansı yakalarsa hemen özgür bırakılacaktı. Yaşadıkları ülkenin kanunları bu tür evlenme boşanma konularında gayet moderndi ve toplum da bu konuda aynı yasalar gibi hoşgörülüydü. Susy konuştukça daha da hararetli anlatmaya başlıyor ve önlerine sonsuz seçenekler seriyordu.

"Birbirimize zorluk çıkaracağımıza yardımcı olmalıyız," diye açıkladı. "İkimiz de bağlantılarımızı çok iyi tanıyoruz. Birimizin görmediğini diğerimiz görebilir... fırsatlar anlamında diyorum. Evli bir çift olarak daha orijinal oluruz. İkimiz de olağandışı derecede popüleriz -açık konuşalım- ve evlerinde davet veren tüm o ev sahipleri için bizim gibi kafasının içi boş olmayan bir çifti ağırlamak memnuniyet verici olacaktır. Evet, kesinlikle inanıyorum ki, şu ankinden iki kat daha başarılı olabiliriz, belki daha

da fazla." Gülümseyerek ekledi: "Elimize ne kadar fırsat geçerse… Senin ne düşündüğünü bilemiyorum; bir erkeğin popülaritesi bir kadına göre çok daha kırılgandır. Ama kendi adıma biliyorum ki, evli bir kadın olarak tekrar ortaya çıkmak imajımı canlandıracaktır."

Gözlerini Lansing'den ayırarak ayaklarının altındaki geniş vadiye baktı ve kısık bir sesle ekledi: "Ve kısa bir süre için bile olsa, hayatımda sadece bana ait bir şey olduğunu hissetmek hoşuma gidecek… Şık bir elbise, bir araba ya da opera pelerini gibi bana birilerinin ödünç vermediği bir şey…"

Bu teklif Lansing'e büyüleyici olduğu kadar çılgınca geldi ve onu fazlasıyla korkuttu. Susy'nin fikirleri çürütülemezdi, parlak zekâsı bitip tükenmezdi. "Daha önce bunu hiç düşünmüş müydü?" Susy sordu. Hayır. Ama Susy düşünmüştü ve sözünü kesmeden dinlese sevinirdi. Öncelikle birçok düğün hediyesi alacaklardı.

Lansing, "Mücevherler, araba, gümüş yemek seti mi demek istiyorsun?" diye sordu. Hiç de değil! Bu konuda hiç doğru fikir yürütememişti.

"Çekler, hayatım, başka hiçbir şey kabul etmeyeceğiz sadece çekler…" Kendi tanıdıkları aklına gelmişti ve elliye yakın çek toplamayı başarabileceğini düşünüyordu. Acaba Lansing de birkaç tane eklemeyi başarabilir miydi? Tüm bu çekler direkt ceplerine girecek parayı temsil ediyordu! Çünkü görecekti ki, içinde yaşayacak bir sürü evleri olacaktı. İnsanlar her zaman evlerini yeni evli bir çifte açmaya memnun olurlardı. Tanıdıklarına uğradıklarında bunu görmek eğlenceli olacaktı, yeni evli bir çift insanları romantik ve mutlu kılardı. Verdikleri güzel duygular karşılığında yapmaları gereken tek şey, kendilerine teklif edilen evlerde

konaklamayı kabul ederek bir yıl boyunca balayına devam etmekti. Lansing neden korkuyordu ki? Yeterince mutlu olamayacaklarını mı düşünüyordu? Neden en azından denemiyorlardı? Nişanlanırlar ve neler olacağına bakarlardı. Susy yanılmış olsa da, planı yürümese de sadece bir-iki ay için bile mutlu olacaklarını hayal etmek hoş olmaz mıydı? "Ben önceden birçok kez bu planı düşünmüştüm", dedi Susy. "Ama bunları seninle hayal etmek çok çok farklı…"

Her şey böyle başladı ve olaylar göl kıyısındaki bu rüya gibi balayına uzandı. Susy'nin öngörüleri olağanüstü bir şekilde gerçekleşti. Olayları buraya taşıyan zincirin bazı halkalarında eksiklikler ve açıklama gerektiren bazı entrikalar olmuşsa da, Lansing bunları Susy ile açıklığa kavuşturma işini tembelce gelecekte bir güne ertelemişti. Bu arada bu sessizlik ve güzellik içinde oturmak, Susy'nin dizlerinde uyuyan başı, geçmişlerinin getirebileceği tüm hesaplaşmalara ve gelecekte kesilebilecek tüm cezalara değerdi. Mutluluğu onu kucaklıyordu, tıpkı ay ışığının sessiz dünyayı kucakladığı gibi.

Eğildi ve Susy'yi öptü. "Uyan artık," diye fısıldadı, "yatağa gitme vakti."

BELGESİZ OL KAKTÜS TEAM

3

Como'daki balayları birkaç saat sonra bitiyordu. Son dakikaya kadar kalışlarını uzatmayı umdular ama ev sahibi Streffy, villayı onlara daha uzun bir süreliğine tahsis edemedi. Villasını fahiş fiyattan kiraya verme şansı bulmuştu ve yaygaracı kiracılar evi daha önce anlaştıkları tarihte devir almak için ısrar ediyordu.

Lansing, suya son bir kez dalmak için şafakla birlikte Susy'nin yanından ayrılmıştı ve kristal ışıklar içinde eve doğru yüzerken, çiçeklerle dolu bahçeye, servi ağaçlarının altındaki uzun ve alçak eve ve ardında karısının hâlâ uyuduğu pencereye baktı. Buradaki bir ay enfes geçmişti, mutlulukları aynı önündeki manzara gibi nadir ve olağanüstü derecede eksiksizdi. Çenesini gün ışığıyla aydınlanan dalgacıklara batırdı ve katıksız bir memnuniyet içinde iç çekti…

Bu kadar mükemmel bir manzarayı bırakmak can sıkıcıydı, ama programlarında yer alan bir sonraki adım da buradan daha az memnun edici olmayacak gibi duruyordu. Susy bir sihirbazdı, öngördüğü her şey gerçekleşmişti. Kalabilecekleri evler adeta üzerlerine yağmıştı, sanki hayırsever melekler her taraftan onlara doğru kanat çırpıyor ve Venedik'ten Adirondack Dağları'ndaki konak yerine kadar onlara ev taşıyordu. Şu an için Venedik'e karar vermişlerdi. Diğer endişeleri bir yana, Atlantik'i geçecekleri bir seyahatin masrafına katlanmak istememişlerdi. Bu sebeple Nelson Vanderlyn'in Venedik'te, Giudecca Adası'nda yer alan konağına gitmeye karar vermişlerdi. Ayrıca masrafları düşünerek önlerindeki kışı New York'ta geçirmenin akıl-

OLSKOKER KAKTÜS TEAM

lıca olacağı konusunda hemfikir olmuşlardı. New York'ta tekrar göz önüne çıkmaları yeni fırsatlar yakalamalarını sağlayabilirdi. Aslında Susy onlara uygun bir apartman dairesini, sık seyahate çıkan bir kuzeninden ödünç almayı şimdiden aklına koymuştu; tabii iyi bir taktikle yaklaşırsa ve evin aşçısını fazla çalıştırmayacaklarına söz verirse... Lansing'e göre ise kış ayları için plan yapma ihtiyacı daha çok uzaklardaydı ve eğer genç adamın yirmi sekiz yıllık varlığı boyunca mükemmelleştirdiği tek bir sanat varsa o da endişesizce ve tamamıyla şu anda yaşamaktı...

Son zamanlarda eğer geleceği alışık olduğundan daha fazla düşünmeye başladıysa bu sadece Susy yüzündendi. Evlendiklerinde hem Susy hem de kendisi için daha düşünceli biri olmaya karar vermişti. Ayrıca birlikteliklerinin başından beri Susy'nin geçmişine kısa bakışlar atma fırsatı olmuştu ve öğrendikleri onu kızdırmış, karısını koruma ve geleceğini savunma isteğiyle dolmuştu. Karısınınki kadar nazik ve güzel bir ruhun, sefil hayatları sebebiyle taviz vermek zorunda kalması ve küçük düşürülmesi ona katlanılamaz geliyordu. Kendisinin durumunu düşününce; kendisi umurunda bile değildi! Hayatını şimdiye dek katı bir şekilde yönetmiş, yaşamını basite indirgeyen bunu "yapabilirim", şunu "yapmamalıyım" gibi basit ve kısa ahlaki kodlarla idare etmişti. Bir adamın başka türlü elde edemeyeceği bazı spesifik getiriler için yapacağı şeyler vardı, bir de hiçbir fiyat, getiri ya da avantaj karşılığında bile yapmayacağı, yapmaması gereken şeyler. Fakat bir kadın için anlamaya başlıyordu ki, durum farklı olabilirdi. Cezbedecek şeyler daha fazlaydı, ödenecek bedeller daha ağırdı, "yapabilirim" ve "yapmamalıyım" arasındaki çizgi daha değişken ve daha silikti. Susy, on yedi yaşında bu dünya-

ya adeta fırlatıldığında, bu tehlikeli çizgiyi öğrenebilmek için elinde sadece zayıf ve müsrif bir baba figürü bulunmaktaydı. Onu bu çizgiyi aşmaya yönlendiren her olayda, diğer insanların doğasında var olan küçümseme, hor görme aptallığı sayesinde korunmuş ve güvende kalmış görünüyordu. Babasının zamansız ölümü üzerine yaptığı tek yorum, "Kendini perişan ettiğine değmedi," oldu. Susy'ye göre insan kendini bazı şeyler için mahvedebilirdi ancak neyin buna değeceği neyin değmeyeceği birbirinden kesin hatlarla ayrılmalıydı.

Bu felsefe başlangıçta Lansing'i büyüledi, ama şimdi içinde belli belirsiz korkular vardı. Titiz yapısının güçlü zırhı Susy'yi bugüne kadar maruz kaldığı tehlikelerden korumuştu; fakat ya başka insanlar, daha kurnazları, bu zırhı delmenin bir yolunu bulurlarsa? Susy'nin felsefesiyle Lansing'in kendi kuralları acaba örtüşüyor muydu? Susy'nin en iyi ve en nadir şeylere olan düşkünlüğü, ona felaketi getirir miydi? Ve yoluna değerli bir şey çıktığında, onun için kendini perişan etmeden önce hiç tereddüt eder miydi?

Lansing, diğerinin "şansı karşısına çıkarsa" dedikleri ve engellemek için hiçbir şey yapmamaya söz verdikleri anlaşmanın şartlarına uymaya kararlıydı. Ama ya Susy'nin "şansı" çıkıp geldiğinde, anlaşmaya uymayı başaramazsa? Susy için en iyisini, hem de büyük bir tutkuyla istiyordu. Ancak en iyisi kavramı birlikte geçirdikleri ilk ayın sonunda bilinçsizce ve sinsice değişmişti!

Tembel kulaçları onu yavaş yavaş kıyıya taşıyordu, ama bu saatler öyle muhteşemdi ki, kıyıya çıkmaya çok yaklaşmışken Streffy'nin teknesinin halatını tuttu ve tekrar açıldı hayallerinin peşinden… Buradan ayrılıyor olmaları

can sıkıcıydı, şüphesiz böyle her şeyi sorgulamasının -bir işe yaramasa da- sebebi buydu. Venedik keyifli olacaktı tabii ki, ama bir daha hiçbir şey buradaki kadar sakin ve güzel olmayacaktı. Sonuçta önlerinde sadece bir yıllık teminatları vardı ve bu bir yılın ilk ayı bitmişti bile.

Kıyıya doğru isteksizce yüzdü, eve çıktı ve misafir odasının pencerelerinden birini açtı. Ayrılışlarının izleri şimdiden görünüyordu. Girişte bavullar, merdivenlerde tenis raketleri vardı. Aşçı Giulietta, kapanmayı reddeden bir bavulu kucaklamıştı. Tüm bunlar ona bir gerçek dışılık hissi verdi, sanki geride bıraktıkları ay, sahnede oynanan bir oyundu ve dekorlar katlanıp odanın uzak köşelerine taşınıyor, Susy ile kendisinin hiçbir rolü bulunmayan bambaşka bir tiyatro oyununa yer açılıyordu.

Giyinmiş ve acıkmış olarak tekrar aşağıya indiğinde, sabah kahvesi terasta onu bekliyordu ve her zamanki memnun edici güvende olma hissine kavuşmuştu. Susy de oradaydı, enerjik ve mutlu görünüyordu, göğsünde bir gül vardı ve saçlarında gün ışığı oynuyordu. Başını eğmiş tren tarifelerine göz atıyordu, sonra elini kahvaltı masasının üzerinde sallayarak başını kaldırdı ve "Evet, sanırım yakalamayı başarabiliriz," dedi.

"Neyi yakalamayı?"

"Milano'dan kalkacak treni yakalamayı; eğer saat tam onda arabayı hareket ettirmiş olursak."

Lansing durup baktı. "Araba mı? Ne arabası?"

"Yeni gelenlerin arabası, Streffy'nin kiracıları. Bana adlarını hiç söylemedi ve şoför de isimlerini telaffuz edemediğini söylüyor. Şoförün adı Ottaviano, neyse, onunla arkadaş olduk. Dün gece buraya vardı ve yeni kiracıların

OL SKNOLEB Kaktüs Team

bu akşama kadar Como'ya varamayacağını söylüyor. Bizi Milano'ya bırakma fikrinin adeta üstüne atladı."

Karısı sustuğunda Lansing, "Tanrım!" dedi.

Susy bir kahkahayla masadan fırladı. "Biraz koşuşturmaca olacak ama başarabiliriz. Tabii eğer hemen yukarı çıkar ve kalan eşyalarını bavuluna tıkarsan."

"Tamam ama bu seyahat bize ne kadara mal olacak bir fikrin var mı?"

Susy, kaşlarını aldırmaz bir şekilde kaldırdı. "Tren biletlerimizden çok daha ucuza gelecek bir anlaşma yaptım. Ottaviano'nun Milano'da bir sevgilisi var ve onu tam altı aydır görmemiş. Bunu öğrenince Milano'ya her halükârda gideceğini anladım."

Susy, akıllıca davranmıştı ve kocası güldü. Ama neden son zamanlarda; karısının işleri halletmenin bir yolunu hep bulduğuna dair en zararsız bir örnekte bile; ürkmeye başlamıştı? "Aslında," dedi kendi kendine, "adam nasılsa Milano'ya gidecekmiş."

Üst kattaki giyinme odasına giderken, karısını bir kumaş bulutunun içerisinde, yetenekli elleriyle elbiselerini son bavula sığdırmaya çalışırken gördü. Susy kadar iyi bavul yapanı hiç görmemişti. Susy'nin inatçı eşyaları bir bavula sığdırışı, adeta kendi gerçekleriyle uyumsuz şeyleri hayatına sığdırışını sembolize ediyordu. Sıklıkla, "Zengin olduğumda," derdi, "en çok nefret edeceğim şey, aptal bir hizmetçinin bavullarımı hazırlaması olacak."

Kocası önünden geçerken omzunun üzerinden baktı, yüzü bavulla girdiği mücadeleden dolayı pembeleşmişti. Bavulun derinliklerinden bir puro kutusu çıkardı. "Hayatım, cebine birkaç puro koy. Ottaviano'ya bahşiş olarak verirsin."

Lansing şaşkınlıkla karısına gözlerini dikti. "Ne? Streffy'nin purolarıyla ne yapıyorsun Allah aşkına?"

"Bavuluma yerleştiriyorum, tabii ki... Streff'in purolarını şu yeni gelenler için burada bıraktığını düşünmüyorsun herhâlde!" Kocasına sahici bir merakla baktı.

"Kime bıraktığını bilmiyorum. Ama bize ait değiller..."

Susy ona merakla bakmayı sürdürdü. "Bu konuda neden bu kadar onurlu davranmaya çalıştığını anlamıyorum. Bence purolar Streffy'nin de değil... O da herhangi birinin elinden almıştır emin olabilirsin. Eminim yeni kaba kiracıların eline geçmesini o da istemez."

"Çok saçma. Eğer purolar Streffy'ye ait değilse, bana hiç ait değil. Kutuyu lütfen buraya uzat hayatım."

"Nasıl istersen. Ama yazık olurmuş gibi geliyor. Ve tabii yeni kiracılar bunları göremeyecekler bile, bahçıvanla Giulietta'nın sevgilisi puroların icabına bakacaktır."

Lansing, gözlerini dantel ve muslin kumaşların arasından pembe bir su perisi gibi yükselen karısından uzaklaştırdı. "Purolardan kaç kutu kaldı?"

"Sadece dört."

"Lütfen onları bavulundan çıkar."

Susy, hareket etmeden önce sessiz ve mücadele dolu bir duraksama anı oldu. Bu duraksama anında Lansing öfkesi ve sebebi arasındaki orantısızlığı fark etme fırsatı buldu. Ve bu onu daha da kızdırdı.

Susy bavulundan sadece bir kutu çıkardı. "Diğerleri aşağıda senin bavulunda, kapatıldı ve kilitlendi."

"Bana anahtarı ver, o zaman."

"Kalan kutuları Venedik'ten geri gönderebiliriz değil

BELGESİZ KAÇIŞ TEAM

mi? O bavulun berbat bir kilidi var, en az yarım saatini alır."

"Lütfen bana anahtarı ver."

Susy anahtarı verdi.

Lansing aşağı indi ve Giulietta'nın şaşkın bakışları altında, yarım saat boyunca bavulun kilidiyle savaştı. Şoför ise birkaç dakikada bir alaycı bir sırıtışla ortaya çıkıyor ve ona kibarca Milano yolculuğunun kaç saat süreceğini hatırlatıyordu. Sonunda kilit açıldı, tırnağını kırmış ve nefes nefese kalmış olan Lansing, puro kutularını çıkardı, misafir odasına götürdü ve bıraktı. Önceki gün Susy ile birlikte demet demet topladıkları altın rengi gülün yaprakları zeminin mermer oymalarına dökülüyordu, renkleri solmuş kamelyalar pencereler arasında yer alan kaymaktaşından süslü vazolar içinde yüzüyordu, gölden gelen bir esinti adeta bahçenin güzelim manzaralarını Lansing'e doğru uçurdu. Streffy'nin bu küçük evi, hiç bu kadar mutluluk yuvası gibi görünmemişti. Lansing puro kutularını bir konsolun üzerine bıraktı ve son eşyalarını toplamak üzere üst kata koştu. Tekrar aşağı indiğinde, karısını gözleri başarmanın mutluluğuyla ışıldar buldu. Susy ödünç aldıkları arabaya yerleşmiş, bagajlar akıllıca yerleştirilmiş, Giuletta ve bahçıvan elini öperek ağlamaklı veda cümleleri kuruyorlardı.

Lansing arabaya karısının yanına atlarken, "Acaba onlara neler hediye etti, merak ediyorum," diye düşündü. Motor gürledi ve onları bülbüllerle dolu çalılıklardan dış kapıya doğru götürdü.

4

Charlie Strefford'un villası gül ağaçları arasında bir yuva ise, Nelson Vanderlyn'in konağı daha azametli benzetmeler gerektiriyordu.

Diğer evle kıyaslandığında bir saray olan bu konağın genişliği ve görkemi Susy'ye kasvetli geliyordu. Devasa ve karanlık merdivenlerin dibine vardıkları ilk an, üzerinde Olimposluların gravürüyle ağırlaşmış tavanın altında çok az aydınlatılmış bir masada yedikleri akşam yemeği ve saray ahalisinin tahtın önünde dans edebileceği kadar büyük bir misafir odasının köşesinde geçirdikleri soğuk gece… Tüm bunlar Como'nun samimi ve mutluluk veren ortamıyla zıtlık oluşturuyordu; aynı önceki günkü karşılıklı güven hissinin aniden ortaya çıkan uyumsuzluk hissiyle oluşturduğu zıtlık gibi.

Seyahatleri oldukça keyifli geçmişti. Hem Susy hem de Lansing işleri yumuşatma sanatında tecrübeliydiler ve ilk anlaşmazlıklarından kalan tahribatı birbirlerinden saklamak için özel bir çaba harcamalarına gerek kalmadı. Ancak derinlerde, görünmez bir şekilde anlaşmazlık olduğu gibi kalmıştı ve bu anlaşmazlığın sebebi olmak goblenle kaplı, tonozlu yatak odasında oturmuş, kararmış aynanın önünde saçlarını tarayan Susy'nin içini kemiriyordu.

"İhtişamı sevdiğimi düşünürdüm ama burası ölçüyü kaçırmış," diye mırıldandı, elinin yukarı aşağı hareketinin yansımasını aynadan izlerken. "Ve ayrıca," diye devam etti, "Ellie Vanderlyn benden ancak bir santim daha uzundur ve kesinlikle benden daha asil değildir… Acaba bu ak-

şam bu kadar küçük hissetmemin sebebi, buranın korkutucu derece büyük olması mı?"

Lüksü severdi, şaşaalı şeyler her zaman kendisini güzel hissetmesini sağlar ve yüksek tavanlar kendini daha çok beğenmesine imkân sağlardı. Daha önce zenginliğin göstergeleri karşısında hiç rahatsızlık hissetmemişti.

Saç fırçasını elinden bıraktı ve çenesini kavuşturduğu ellerine yasladı… Şu anda bile puroları almasına neyin sebep olduğunu anlayamıyordu. Ahlak ilkelerinin değerinin her zaman farkında olmuştu. Özgür düşünebilmesi, ahlak konusunda tutucu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Buna rağmen Streffy'nin purolarını almıştı! Onları almıştı -evet, önemli olan buydu- onları Nick için almıştı, onu memnun etme isteğiyle… Onun hayatının küçücük detaylarını kolay ve lüks hâle getirmek tüm dikkatini verdiği bir meşguliyet olmuştu. Nick için yapmayı göze aldığı rezillik, kendisi için bile yapmaya tenezzül etmeyeceği bir şeydi ve Nick bunun farkına varmadığına göre, bunu ona anlatmak asla mümkün olmayacaktı.

İçini çekerek ayağa kalktı, açık bıraktığı saçlarını savurdu ve fresklerle kaplı büyük odaya göz gezdirdi. Hizmetçi ev sahibi Sinyora'nın ona bir mektup bıraktığını söylemişti; mektup orada yazı masasının üzerinde, kendisinin ve Nick'in postasıyla birlikte duruyordu. Kalın zarfın bir köşesinde Ellie'nin çocuksu yazısıyla yazılmış "Gizli" kelimesi dikkat çekiyordu.

"Yazmaktan nefret eden biri… Bana bu kadar önemli ne söylemesi gerekti acaba?" diye mırıldandı.

Zarfı yırtarak açtı ve içinden dört-beş tane pullu mektup düştü. Üzerlerinde Ellie'nin el yazısıyla "Nelson Van-

derlyn Esqre'ye" ve gönderilecek adres yazıyordu. Her birinin köşesine kurşun kalemle silik bir şekilde bir sayı ve tarih girilmişti: Bir, iki, üç, dört… Tarihlerin arasında bir haftalık süreler vardı.

"Aman Tanrım…"

Soluğu kesilen Susy, anlamıştı.

Masanın yanındaki bir sandalyeye adeta düştü ve uzun süre numaralandırılmış mektuplara bakarak oturdu. Ellie'nin el yazısıyla dolu bir sayfa, mektupların arasından yere düşmüştü. Onu yerde bıraktı. O sayfanın üzerinde neler yazdığını çok iyi biliyordu! Arkadaşını çok iyi tanıyordu elbette, ama zavallı Nelson'ın kendi karısını tanıdığı pek söylenemezdi. Ellie'nin kendisini böyle bir şey için kullanmaya cüret edeceğini hiç düşünmemişti. Bu inanılmazdı… Böylesine bir rezilliği hiç görmemişti… Kanı yüzüne akın etti, öfkeyle ayağa fırladı, mektupları parçalara mı ayırsa, yoksa ateşe mi atsa bilemiyordu.

Kocasının odalarının arasındaki kapıyı çaldığını duydu ve tehlikeli paketi bir kitabın altına sakladı.

"Lütfen içeri gelme, müsait değilim," diye bağırdı. "Bavul açmayı henüz bitirmedim ve ortalık çok dağınık." Nick'in mektuplarını ve kâğıtlarını toparladı, odanın içerisinden koşarak kapıdan uzattı. "İşte bunlar seni oyalar," dedi gülerek. Kapının aralığından bir an için Nick'e göründü.

Susy, utanç içinde odasına döndü. Ellie'nin mektubu hâlâ yerde duruyordu. Durup isteksizce yerden aldı ve tahmin ettiği cümleler birer birer döküldü.

"Bir güzel olay diğerini de getirir… Tabii ki Nick'le birlikte bütün yazı burada geçirebilirsiniz… Hiçbir masraf

yapmanıza gerek kalmayacak, hizmetlilere tüm talimatlar verildi… Eğer bu mektupları kendi elinle postalarsan benim kurtarıcı meleğim olursun… Bu yaşıma kadarki ilk fırsatım oldu bu, görüştüğümüzde sana her şeyi anlatacağım. Ve en geç bir ay sonra Clarissa'yı almak üzere geri geleceğim…"

Susy, doğru okuduğuna emin olmak için mektubu ışığa doğru kaldırdı. Clarissa'yı almak için! Öyleyse Ellie'nin kızı buradaydı! Burada, aynı çatı altında ve onların bakımına bırakılmış! Öfkeli bir şekilde okumaya devam etti. "Küçük meleğim senin geleceğini öğrenince o kadar sevindi ki! Canavar öğretmenini küstahlığı sebebiyle kovmak zorunda kaldım ve eğer sen geliyor olmasaydın, pek de güvenmediğim hizmetçilerle yalnız kalacaktı. Lütfen çocuğuma acı, ona iyi davran ve beni çocuğumu bırakıp gittiğim için affet. Ona bir tedavi için seyahate çıkmam gerektiğini söyledim. Babasına evden ayrıldığımı söylemeyecek, çünkü onu gereksiz yere endişelendirmemeliyiz dedim. Ona tamamen güvenebilirsin, ne kadar akıllı bir melek olduğunu kendin göreceksin…" Ve sayfanın en altında son bir not vardı: "Susy hayatım, eğer bana azıcık bile olsa iyilik borçluysan, bana şerefin üzerine yemin et ve bundan hiç kimseye, Nick'e bile bahsetme! Ve eminim ki mektupları göndermeden önce üzerlerindeki numaraları silmeyi akıl edersin."

Susy ayağa kalktı ve Bayan Vanderlyn'in kendisine yazdığı bu sayfayı ateşe attı. Yavaşça geri geldi ve sandalyeye oturdu. Orada dirseğinin hemen altında dört tehlikeli zarf duruyordu ve aklını toplayıp onlarla ne yapması gerektiğine karar vermeliydi.

İlk bakışta, mektupları yok etmek en iyi fikir gibiydi. Böylece hem kendini hem de Ellie'yi kurtarmış olurdu. Ancak bunu yapması hâlinde buradan erken ayrılmaları gerekirdi. Bunun için Ellie'ye haber vermesi şarttı, ama mektubun üzerinde Ellie'ye ulaşabileceği bir adresi boşuna aramıştı. Belki Clarissa'nın bakıcısı annesine ulaşabilecekleri bir adres biliyor olabilirdi. Ellie bile çocuğunu iletişimlerini sağlayacak bir bilgi vermeden bırakıp gitmiş olamazdı! Her halükârda bu gece yapılabilecek bir şey yoktu. Tek yapabileceği, erkene alınacak gidişlerinin detaylarını planlamak ve burada reddedecekleri misafirperverliği başka bir yerde bulabilmek için kafa patlatmaktı. Susy, bu yazı geçirmek için Vanderlyn'lerin evine ne kadar ihtiyaç duyduklarını kendinden saklayamazdı. Bu durum gelecek planlamalarını daha basit kıldı. Ellie'nin ne kadar cömert olduğunu bilirdi ve şimdiden emindi ki burada misafir oldukları sürece, arada hizmetlilere alacakları hediyelerden başka hiçbir masrafları olmayacaktı. Peki, bunun alternatifi neydi? Lansing'le yaptıkları uzun sohbetlerde kendilerini Venedik kanallarında tembel yaz günleri geçirirken, Lido kumsalında güneş altında ya da Giudecca'ya tepeden bakan geniş balkonda müzik dolu geceler geçirirken hayal etmişlerdi. Bu keyiflerden vazgeçmek zorunda kalmanın öfkesi, Nick'in ona "Venedik'e yerleştikten sonra yazmaya başlamak istiyorum" dediğini hatırlamasıyla daha da yoğunlaştı. Bir yazarın karısı olarak onun mahremiyetini korumak ve ilham perisiyle buluşmasını sağlamak istiyor, bunun olmayabileceği düşüncesiyle içinde şiddetli bir öfke büyüyordu. Bu iğrenç bir şeydi, tam olarak iğrenç, Ellie Vanderlyn onu tuzağa düşürmüştü!

OL ŞEKİLDE KAKTÜS TEAM

Şu anda Nick'e bu durumu açıkça anlatmaktan başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Purolarla ilgili önemsiz olay -ki şu anda iyice önemsiz görünüyordu- Nick'in bu gibi konularda alacağı tavrı göstermişti. Nick, ona uzlaşmaz bir tavır sunmuştu. Ona sabahleyin tüm hikâyeyi anlatmayı ve bir şekilde durumu idareye ikna etmeyi düşündü. Susy'nin sorunları idare edecek bir yol bulacağına olan inancı bitmek bilmezdi. Ancak birden Bayan Vanderlyn'in mektubunun sonundaki notu hatırladı: "Eğer bana azıcık bile olsa iyilik borçluysan, bana şerefin üzerine yemin et ve bundan hiç kimseye, Nick'e bile bahsetme!"

Elbette hiç kimsenin ondan böyle bir şey istemeye hakkı yoktu. Bu yanlışlıklar kargaşasının arasında bir şeye hakkı olmaktan bahsedilebilirse tabii… Ancak Ellie'ye çok şey borçlu olduğu da doğruydu ve arkadaşı daha önce karşılık olarak hiçbir şey istememişti. Aslında kendini Ursula Gillow ile olan olayda tam da aynı durumda bulmuştu ve Nick Lansing'den ayrılmak zorunda kalmıştı. Evet diye düşündü Susy, Ellie ona iyilikler yapmıştı ama kocası Nelson Vanderlyn de ona çok iyi davranmıştı hatta Ellie'nin ona iyilik yapmak için kullandığı paralar aslında kocasına aitti… Bu kadar yanlış içinde, Susy doğru olanı nasıl bulacağını hiç bilemiyordu.

Kafasının bu kadar karışması alışıldık değildi. Daha önce de zor durumlarda kalmıştı, her bir durum kendine göre zordu. Dönüp baktığında geçmişi sürekli tavizler ve bunlarla başa çıkma çabasından oluşan bir ağa benziyordu. Ancak daha önce hiç bu kadar oyuna getirilmiş ve eli kolu bağlanmış hissetmemişti. Purolarla ilgili konu hâlâ onu yaralıyordu ve şimdi bu büyük aşağılanma, yarayı

daha da kötü hâle getirebilirdi. Sonuç olarak balaylarının ikinci ayı üzerinde büyük bir bulutla başlıyordu…

Makyaj masasının üzerindeki saate baktı, bu kibarca kabul ettiği birkaç düğün hediyesinden biriydi ve saatin ne kadar geç olduğunu görünce şaşırdı. Birazdan Nick buraya gelecekti. Sinirleri gergindi ve huzursuzdu, ağzından yanlış bir şeyler kaçırabilirdi. Eskiden beri süregelen gardını hiç indirmeme alışkanlığıyla tekrar aynaya baktı. Yüzü solgun ve bitkindi, birkaç kozmetik hileyle yüzündeki yorgunluk izlerini arttırdı ve yavaşça kocasının odasının kapısını açtı.

O da bir lambanın başında oturuyordu, okuduğu mektubu karısı içeri girince kenara bıraktı. Yüzü kasvetliydi, Susy kendi kendine kocasının hâlâ purolarla ilgili olayı düşündüğünü söyledi.

"Çok yorgunum hayatım ve başım öyle kötü ağrıyor ki sana iyi geceler demeye geldim."

Kocasının sandalyesinin arkalığına doğru eğildi ve kollarını omuzlarına doladı. Kocası ellerini yakalamak için kendininkileri kaldırdı ama başını geri atıp karısına gülümsemek için döndüğünde, Susy onun hâlâ çok ciddi göründüğünü hatta mesafeli olduğunu gördü. Sanki ilk defa karı kocanın gözleri arasında bir perde vardı.

"Çok üzgünüm, senin için çok uzun bir gün oldu," dedi Nick boş bir sesle ve dudaklarını karısının eline bastırdı.

Susy, boğazında korkunç bir rahatsızlık hissetti.

"Nick!" diye patladı, duruşunu düzeltti, "Gitmeden önce, şerefin üzerine bana yemin etmelisin. O puroları asla kendim için almazdım biliyorsun değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kocası bir anlığına ona baktı, o da hüzünlü bakışlarla karşılık verdi. Sonra aynı dayanılmaz neşe ikisinin de içinde yükseldi ve Susy'nin vicdan azabı bir kahkaha tufanında eridi gitti.

Ertesi sabah uyandığında gün ışığı, sırmalı kumaştan perdelerin arasından süzülüyordu ve Venedik Lagünü'nün dalgacıklarından yansıyan parıltılar tonozlu tavanda altın izler bırakıyordu. Hizmetçi az önce yatağın kenarındaki kakmalı masaya bir tepsi bırakmıştı ve tepsinin üzerinden Clarissa Vanderlyn'in küçük ve ciddi yüzü görünüyordu. Kızı görmek Susy'nin uyku hâlinde olan endişelerini uyandırdı.

Clarissa, sadece sekiz yaşındaydı ve üstelik yaşından da küçük görünüyordu. Yuvarlak küçük çenesi neredeyse tepsi kadardı. Parlak kahverengi gözleri, kızarmış ekmek dilimleriyle Murano camından yapılmış bir vazoda duran pembe gülün arasından Susy'ye bakıyordu. Susy, onu iki senedir görmemişti ve bu sürede bebeklik döneminden olgunlaşarak çıkmış gibi görünüyordu. Annesinin misafirine beğeni dolu bakışlarla bakıyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi tatlı küçük sesiyle. "Seni çok beğeniyorum. Her zaman senin yanında olamayacağımı biliyorum ama en azından bana göz kulak olacaksın, öyle değil mi?"

"Göz kulak olmak mı? Bana böyle güzel şeyler söylemeye devam edersen gözlerimi senden ayıramayacağım!" Susy güldü, yastıklarının üzerinden uzanarak kızı yanına çekti.

Clarissa da güldü ve ipek nevresimlerin üzerine rahatça yerleşti. "Her zaman yanında olamayacağımı biliyorum,

çünkü sen yeni evlendin. Ama acaba yemeklerimin düzenli verilmesini sağlayabilir misin?"

"Nee? Zavallı tatlı kız! Yemeklerin zamanında verilmiyor mu?"

"Annem şimdiki gibi tedavilere gittiğinde pek verilmiyor. Hizmetçiler sözümü her zaman dinlemiyor. Gördüğün gibi yaşıma göre çok küçük görünüyorum. Birkaç yıl içinde, daha fazla büyümüş görünmesem de beni dinlemek zorunda kalacaklar," diye ekledi küçük kız mantık yürüterek. Elini kaldırarak Susy'nin boynundaki incilere dokundu. "Küçükler ama çok güzeller. Sanırım seyahat ederken diğerlerini yanına almıyorsundur."

"Diğerleri mi? Sen çok yaşa! Başka incim yok ve muhtemelen hiç de olmayacak."

"Başka incin yok mu?"

"Aslında başka mücevherim yok."

Clarissa boncuk gözleriyle ona bakıp, "Bu gerçekten doğru mu?" diye sordu. Sanki daha önce benzeri görülmemiş bir durum karşısındaydı.

"Ne yazık ki doğru," diye itiraf etti Susy. "Ama mücevherim olmasa da hizmetçilere sözümü geçirmesini bilirim."

Clarissa bu konuya olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu, ama Susy'yi dikkatlice incelemeye devam ediyordu. Bir süre sonra başka bir soru sordu.

"Boşandığında tüm mücevherlerini geri vermek zorunda mı kaldın?"

"Boşanmak mı?" Susy başını arkaya yastıkların üzerine attı ve güldü. "Neden böyle bir şey düşündün? Hatırlamıyor musun? Beni en son gördüğünde evli bile değildim."

"Evet hatırlıyorum ama o iki sene önceydi."

Küçük kız kollarını Susy'nin boynuna doladı ve sevecen bir şekilde ona yaslandı. "Peki yakında öyle mi olacak? Söz veriyorum kimseye söylemem."

"Boşanacak mıyım diye mi soruyorsun? Tabii ki hayır! Neden böyle bir düşünceye kapılmış olabilirsin ki?"

"Çünkü çok fazla mutlu görünüyorsun," dedi Clarissa kısaca.

BELONGS TO Kantus TEAM

5

Aslında önemsiz bir belirtiydi ama Susy'nin aklına takılıp kaldı: Venedik'teki ilk sabahlarında Nick, onu görmeye gelmeden dışarı çıkmıştı. Sabahın geç saatlerine kadar yatakta kalmış, Clarissa ile sohbet etmiş ve kapının açılarak kocasının içeri girmesini beklemişti. Clarissa odasından çıktığında yataktan fırlamış, Nick'in odasına bakmış ve odayı boş bulmuştu. Odadaki masada telgraf göndermek için dışarı çıktığını belirten bir not buldu.

Ona yokluğunu açıklamak için not bırakması Susy'ye göre, sevgililerin yapacağı -biraz da çocukça- bir şeydi. Neden odasına gelerek ona bizzat söylemeyi tercih etmemişti ki? İçgüdüsel olarak dün geceyi ve odasına girdiğinde onu yüzünde ciddi bir ifadeyle elindeki mektuba dalmış bulduğunu hatırladı. Giyinirken, o mektupta ne yazdığını ve acil bir şekilde telgraf çekmeye gitmesinin mektuba yanıt vermek amacı taşıyıp taşımadığını merak etti.

Cevabını hiç bulamadı. Kocası eve döndüğünde gayet yakışıklı ve mutlu görünüyordu. Herhangi bir açıklama yapmayı tercih etmedi ve Susy'nin hayat boyu uyguladığı politika, fazla soru sormamak üzerineydi. Kendisi için çok değer verdiği özgürlük anlayışını, başkalarınınkine de saygı duyarak pekiştirmişti. Ayrıca sosyal ilişkiler denizinin resifler ve balık sürüleri dolu sularında çok uzun zamandır dümen tutmaktaydı ve iç huzuruna giden geçidin ne kadar dar olduğunu bilirdi. Susy gemisini güvenli sularda yüzdürmeye devam etmek istiyordu. Yine de bu olay hafızasında, kocasıyla ilişkilerinde bir dönüm noktasının sembolü olarak yerini aldı. Asla daha az mutlu de-

ğildi ama şimdi ilişkilerini özellikle gözlemliyordu. Daha önce de her zaman hayatındaki mutlulukları, sanki fırtınalı bir denizdeki kayalıkları dikkatle gözler gibi gözlemlerdi. Saadeti büyüktü ama Nick'ten sakladığı şeyler ve kocasının da ondan saklıyor olabileceği şeylerin sürekli tehdidi altında sınırlanıyordu...

Venedik'e varmalarından yaklaşık üç hafta sonra, bir akşamüstü yine bunları düşünüyordu. Vakit gün batımına yakındı ve balkonda tek başına oturmuş konağın suyun üzerine yansıyan figürü üzerinde oynaşan ışıkları izliyordu. Bu saatlerde hemen her zaman yalnız olurdu. Nick, akşamüzerleri yazmaya başlamıştı. Şimdiye kadar "Venedik'te yazacağım" sözünü tutmuştu ve görünen o ki, ilham perisi de öyle... İşi bitince, günbatımlarında karısına katılarak kanalda gezme alışkanlığı edinmişti. Susy, o gün her zaman olduğu gibi Clarissa'yı oyun oynamak üzere Giardino Pubblico'ya götürmüştü. Ancak kendisine bırakılmış bu çocuk, yaşının gerektirdiklerine adeta modası geçmiş bir gelenek gibi bakıyordu. Gün ilerlediğinde Susy onu müzik dersi için geri getirdi, ezgiler uzak bir pencereden hâlâ duyuluyordu.

Susy, Clarissa'nın varlığından dolayı minnet duyuyordu. Kocasının meşguliyeti sebebiyle zaman zaman hafif bir ihmal edilme ve unutulma duygusu yaşasa da aslında Nick'in meşguliyetinin orada bulunmalarının en haklı sebebi olduğunun farkındaydı. Ve tüm bunlar düşünülünce Clarissa'ya kendisini daha az yalnız hissetmesine yardımcı olduğu için minnet duyuyordu. Susy'nin ağzını kapalı tutup Venedik'te kalmaya devam etmesini haklı çıkaran bir unsur Nick'in burada yazmaya başlamasıysa, diğeri de Clarissa'ydı. Clarissa'nın iyiliği için haftada bir gizlice dışa-

rı çıkıyor ve Ellie'nin numaralandırılmış mektuplarından birini postalıyordu. Vanderlyn Palas'ta geçirdiği bir gün, Clarissa'yı burada yalnız bırakamayacağına ikna olmasına yetmişti. Tecrübeleriyle görmüştü ki, en kalabalık evlerde çocuk odaları hep yalnızlıkla doluydu. Susy, zenginlerin çocuklarının yalnız ama şımartılmış hayatlarının berbat bir şey olduğunu biliyordu. Şimdi kendini içinde bulduğu bu durum ise daha önce hep yargıladığı bir şeydi. Yoğun bir acıma duygusuyla gelen şımartma isteği. Clarissa'ya karşı böyle hissediyordu.

Tüm bunları, Ellie Vanderlyn'in dönüş tarihinin yaklaşmasını ve Ellie ile gizlice konuşması gerekecek konuları düşünüyordu. Bu sırada bir gondolun yönünü değiştirerek balkonun altındaki merdivenlere yanaştığını gördü. Aşağıya eğildi, uzun boylu rüküş giyimli bir centilmenin gondoldan atladığını ve sevinçli bir şekilde elindeki Panama şapkasını salladığını gördü.

"Streffy!" diye sevinçle bağırdı. Streffy ardında bavullarını taşıyan gondolcuyla birlikte merdivenleri çıkarken, Susy aşağıya inen yolu yarılamıştı bile.

"Umarım sorun olmaz, öyle değil mi? Ellie buraya gelebileceğimi söylemişti," diye açıkladı Streffy neşeli bir sesle. "Ve daha önce kaldığım aynı yeşil odada kalabileceğimi düşündüm çünkü mobilyalarını daha önce saç ürünlerimle leke içinde bırakmıştım."

Susy, ona gözleri parlayarak ve derin bir mutluluk hissederek bakıyordu; Streffy arkadaşlarında böyle duygular uyandırırdı. Hepsi hemfikirdi ki, şu dünyada Streffy kadar huysuz ve dağınık olan ama buna rağmen onun kadar keyif veren bir insan bulunmazdı. Açıkça ifade ettiği bencilliğini soğukkanlı espri yeteneğiyle onun kadar iyi bir

araya getiren ve ne kadar cazibeli olursan ol, seni kendine hayran eden bir başkası yoktu.

Strefford tüm bu ayartıcı özelliklerinin değerinin farkındaydı, ancak büyük ihtimalle farkında olmadığı ve Susy'yi etkilemesine sebep olan bir başka özelliği daha vardı. Bu da kökleri olan biri olması, Susy'nin dünyasını oluşturan ve değişen, adeta akıp giden insanların aksine onun sabit kalıyor olmasıydı. Susy her zaman milliyetlerini kaybetmiş insanların arasında yaşamıştı. Ruslar Amerikan olur, Roma'da ya da Bükreş'te doğmuş olanlar New Yorklu hâline gelirdi. Bu kozmopolit insanlar, doğmadıkları ülkelerde oteller kadar büyük evlerde yaşar ya da uluslararası konukların kaldığı otellere yerleşir, Avrupa kıtası boyunca uluslararası evlenir, uluslararası âşık olur ve birbirlerini uluslararası boşardı. Streffy'nin de bu uluslararası dünyada bir evi vardı ama bu sadece evlerinden biriydi. Daha çok bahsettiği, daha çok konuştuğu evi ise, ülkenin kuzeyinde yer alan bir İngiliz kır evi idi. Burada nesilden nesile devam eden monoton ve kendini dışarıdan koruyan steril bir hayatları vardı. İşte bu evin varlığı Streffy'ye diğerlerinde olmayan ve konuşmasında var olan ya da bir şeye ya da kişiye karşı davranışında ortaya çıkan bir kendine güven, sağlam bir duruş sağlıyordu. Diğerleri kadar yapmacık olduğunda ya da onları her ortama adapte olma konusunda geçmeye çalıştığında, kurtulduğu önyargılarıyla ilgili şakalar yapar ve yine de esnekliğinin altında eski inançlarını ve eski alışkanlıklarını saklardı. "Strefford her dilden konuşmayı iyi biliyor," demişti Susy bir gün. "Herkesin dilinden anlıyor, hem de hepimizden çok!" Strefford, hakkındaki bu yorumu duyduğunda memnun olmuş ve gülümsemişti.

İkisi kol kola merdivenleri çıkarken, Susy sessizce bunları düşünüyor ve Streffy'nin özelliklerini eskisinden daha da değerli buluyordu. Kendisi ve Lansing bile, karışmamış Amerikanlıklarına ve ailelerinin eski moda bir şekilde New York ve Philadelphia'daki kuzenlerle dolu olmasına rağmen, kafaca bağımsızdılar, evlerinde bir evrensellik vardı ve adeta uluslararası bir sergideki ziyaretçiler gibiydiler. Burada Amerikalı olduklarının anlaşılmasının sebebi, Fransızcayı iyi konuşmaları ve Nick'in çok beyaz tenine rağmen İngiliz olamayacak kadar sert görünümlü olmasıydı. Oysa Charlie Strefford'un İngiliz olduğu kökleşmiş alışkanlıklarının gücüyle besbelliydi ve Susy alışkanlıkların güzelliğini gitgide daha çok takdir ediyordu.

Strefford yolculuğun izlerini üzerinden atmaya fırsat bulamadan Susy ile balkona yerleşti ve ilk ayının kendi çatısının altında geçmesinden büyük mutluluk duyduğu balayı hikâyesinin en son bölümlerini öğrenmek istedi. Bu sırada Susy'nin, günlük işini bitirmeden kocasını görmesine izin veremeyeceğini belirtmesi Strefford'u çok eğlendirdi.

"Yazmak mı? Saçma! Ne yazıyor? Seni alıştırmaya çalışıyor hayatım, yaptığı şey mazeret uydurmak. İddiaya girelim mi? Odada oturmuş sigara içiyor ve Le Rire mizah dergisini okuyordur. Haydi gidip görelim."

Ama Susy kendinden emindi. "İlk bölümü bana okudu, gerçekten harikaydı. Felsefi bir romans, Marius benzeri."

"Ya evet, anlıyorum!" dedi Strefford ve Susy'nin aptalca bulduğu bir kahkaha attı.

Susy, bir çocuk gibi kızardı ve "Aptallık etme Streffy," dedi, "Unutma ki Nick ile ben birbirimize karşı mazerete ihtiyaç duymuyoruz. Tüm ikiyüzlülüklerden kurtulduk

ve bir anlaşma yaptık. İkimizden biri ilişkimizde herhangi bir değişiklik istediğinde söylemesi yeterli, diğeri ona yardımcı olacak. Biz yalan söylemek ve casusluk yapmak için evlenmedik, birbirimize kusur bulup durmak için de… İkimiz için de avantajlı bir ortaklık kurduk."

"Anlıyorum, bu ciddi bir anlaşma. Ama diyelim ki Nick bir değişiklik yapmak istedi, bunun onun yararına olup olmadığından nasıl emin olabileceksin? Ya da belki onun yararına olan bir durum senin için zarar verici olacaksa ne olacak?"

Bu nokta Susy'yi gizlice rahatsız eden bir konuydu, hatta zaman zaman Nick'in de bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

"Umarım öyle bir durumda yeterli sağduyuyu gösterebilirim."

"Gayet tabii hayatım. Sağduyu anlaşmanızın temelini oluşturmalı, konu ne olursa olsun."

Anlaşmalarının içyüzünü konuşmak canını sıkmıştı ve biraz rahatsız bir ses tonuyla "Peki ya sen ne yapardın Streffy? Yani evli olsaydın… Şşş… O kadar bağırarak konuşma, geçen gondollar durup bize bakıyor!"

"Burada durmalarına engel olamam," dedi Streffy, sandalyesinde ileri geri sallanırken. Susy, "Bir gün…" dedi, "Streffy bir gün aniden çılgınca âşık olursan ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bunu düşünmedim. Ama eğer aile mirasımı alsam hemen evlenirdim. Biliyorsun, yapardım bunu," dedi Streffy.

"Ama bir iş anlaşmasından bahsediyor gibisin," dedi Susy. Streffy uzun kollarını kavuşturdu ve balkondan aşağıya eğilerek ışıklarla çizgi çizgi boyanmış karanlık dalga-

ları izledi. "O zaman şöyle demeliyim Susan, sevgili Susan, merhametli İlahi Takdir'in lütfuyla, benimle evlenerek Büyük Britanya'nın Altringham Kontesi ve İrlanda ve İskoçya'nın Dunsterville ve d'Amblay Baronesi oldunuz. Size hatırlatmak isterim ki artık Birleşik Krallığın en eski ailelerinden birine mensupsunuz..."

Susy güldü. "Bu kraliyet uyarısı ne anlama geliyor biliyorum. Bahsi geçen Susan adına üzüldüm."

Streffy döndü ve küçük kırışık gözleriyle Susy'ye kısaca baktı. "Dünyada senden başka Susan var mı?"

"Umarım vardır. Yani eğer Susan isminde biriyle evlenmek senin için şartsa... Nick beni terk etse bile, bahsettiğin asil hayatı yaşamak konusunda bana güvenme. Böyle kurallarla dolu hayatları çok gözlemledim."

"Bildiğim kadarıyla Altringham'da herkesin sağlığı yerinde, dolayısıyla zaten bir mirasa konduğum yok" diyen Streffy cebini karıştırdı ve bir dolmakalem, mürekkep lekesi olmuş bir mendil ve darmadağınık sigaralar çıkardı. Birini yaktı ve diğer objeleri cebine geri yerleştirirken sakince konuştu. "Bana Gillow'larla aranı nasıl düzelttiğini anlatsana. Geçen yaz ben Newport'tayken Ursula adeta cinnet geçiriyordu. O sıralar etrafta senin Nick'le evleneceğin söylentileri dolaşıyordu. İşine taş koyacağından korkmuştum. Ama bunun yerine sana yüklü bir çek verdiğini duydum."

Susy sessizdi. Strefford'u gördüğü ilk andan beri, zamanı geldiğinde bu soruyu soracağını biliyordu. Streffy meraklı ve araştırmacıydı. Aklına merak ettiği bir konuyu taktığında dikkatini dağıtmaya çalışmak işe yaramazdı. Susy, bir süre duraksadıktan sonra konuştu. "Kocası

Fred'le flört ettim. Can sıkıcı bir şeydi ama en azından Fred edepli davrandı."

"Davranmıştır tabii... Zavallı Fred... Ve tabii Ursula'yı cidden korkuttun!"

"Yani... Yeterli derecede diyelim. Ve şansıma o genç adam, Nerone Altineri, Roma'dan geldi ve Ursula'nın dikkati dağıldı. New York'ta bir mühendislik işi arıyordu ve Ursula onu Fred'in demir fabrikalarına aldırttı. Yeniden duraksadı ve ekledi: "Streffy! Böyle şeylerden ne kadar nefret ettiğimi bir bilsen. Böyle bir şey yaşamak yerine Nick'in şimdi içeri gelip bana açıkça -biliyorum ki açıkça söyleyebilecektir- beni bırakıp gideceğini..."

"Coral Hicks'le mi gideceğini?" diye sordu Strefford.

Susy güldü. "Zavallı Coral Hicks! Nereden aklına geldi Hicks'ler?"

"Çünkü geçen gün Capri'de onlara rastladım. Tekne gezisindelerdi, buraya da geleceklerini söylediler."

"Bu hiç hoş değil! Umarım bize uğramazlar. Onlarla Hindistan seyahatine çıktığında Nick'e çok nazik davranmışlardı ve öyle saflar ki Nick'in onları gördüğüne memnun olmasını bekleyeceklerdir."

Strefford sigarasının izmaritiyle elindeki turist haritasına ve sonra da konağa bakan Hintli turistin sarığını hedef aldı. Hedefini tutturunca memnun bir şekilde "Hah!" diye bağırdı ve sonra ekledi: "Coral Hicks büyüdükçe güzelleşiyor."

"Ah, Streffy hayal görüyorsun! Gözlükleri ve kalın bilekleriyle o hantal kız mı? Zavallı Bayan Hicks, Nick'e demişti ki, 'Bay Hicks ve ben, Coral'ı eğitim alması için teşvik ettiğimizde, Avrupa'da kızların eğitimine göründüğünden daha fazla önem verildiğini zannetmiştik.'"

"Ama göreceksin ki o kızın eğitimi ona engel teşkil eden bir şey olmayacak. Neyse konuya dönersek, diyelim ki Nick geldi ve seni terk ederek…"

"Coral gibi kılıksız bir tiple çekip gittiği için memnun olurum! Ama biliyorsun," gülümseyerek devam etti, "Evliliğimizin ilk yılında böyle bir şey olmayacağına dair anlaşmıştık."

BELONGS TO KANTO TEAM

6

Susy ilk karşılaşmalarındaki tuhaflıklardan sonra Strefford'un alışılmadık biçimde nazik ve duyarlı davrandığını gözlemledi. Nick ve kendisinin geleceğine olan ilgisi, yaratılışından gelen bir alışkanlık olan bilimsel merakına ve arkadaşlık duygusuna bağlı görünüyordu. Nick'in yazdığı ilk bölümü okuma ayrıcalığına ulaştı ve okuduklarını öyle büyük bir beğeniyle karşıladı ki, Susy ile kocasının çalışma saatlerine saygı göstermesinin önemi üzerine konuştu. Hatta yardımseverliği daha da ileri noktalara taşıyarak Clarissa Vanderlyn'e adeta babası gibi ilgi göstermeye başladı. Çocuklar onu her zaman büyüleyici bulurlardı, ama Strefford onlara temkinli davranır, bir şekilde özgürlüğünü de elinde tutar, onlardan sıkılabileceğini düşünürdü. Susy onu daha önce hiçbir çocukla Clarissa'da olduğu gibi tüm tedbirleri bir kenara bırakmış bir hâlde görmemişti.

"Zavallı küçük şey! Nick'le ikiniz yokken ona burada kim göz kulak oluyor? Bana gerçekten Ellie'nin kızın öğretmenini kovduğunu ve sonra da yerine bir başkasını bulmadan çekip gittiğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım kızıyla benim ilgileneceğimi düşündü," dedi Susy sert bir şekilde. Bazen Clarissa ile ilgili sorumluluklar ona ağır geliyordu. Ne zaman Nick'le birlikte dışarı çıksalar, balkondan hüzünlü bir şekilde el sallayan küçük bir çehrenin hayali onu takip ediyordu.

"Bu tam Ellie'nin yapacağı bir şey. Sana burada balayı imkânı sağladığında, karşılığını alacağını bilmeliydin. Ama senin çocuk bakma işini bu kadar ciddiye alacağını Ellie bile düşünmemiştir eminim."

OLSKOOL BEBOOKS KANITSAL TEAM

Susy bu fikri değerlendirdi. "Sanırım düşünmemiştir. Hatta bir sene önce olsaydı bu kadar ciddiye almazdım zaten ama biliyor musun…" Bir an tereddüt etti… "Nick çok çok iyi biri, bu da benim birçok şeye farklı yaklaşmama sebep oluyor…"

"Hah, Nick iyiymiş! Seni bu duruma getiren mutluluk, tatlım. Sen mutluluğun daha iyi biri hâline getirdiği insanlardansın."

Susy arkasına yaslandı ve kirpiklerinin arasından adamın kıvrılmış alaycı yüzünü izledi.

"Peki sen nasıl bir insansın, Streffy? Seni daha önce hiç bu kadar insancıl görmemiştim. Villan için devasa bir kira almış olmalısın."

Strefford güldü ve elini cebinin üzerine vurarak, "Almamak aptallık olurdu. Şunu söyleyebilirim ki, verdikleri paraya bir ay fazladan kalmaları gerekirdi."

"Ne büyük şans! Senin için sevindim. Bu arada kim bu kiracılar?"

Uzandığı koltuktan doğrularak ayağa kalktı, gülümseyerek Susy'ye baktı. "Nick'le senin gibi aşk hastalığına yakalanmış aptal bir çift. Ben tüm kirayı harcamadan önce, gidip Clarissa'ya müthiş bir şey alalım diyorum."

Günler o kadar hızlı ve neşe içinde geçiyordu ki, Clarissa ile ilgili endişelerine rağmen, Susy kızın annesinin uzayan yokluğunun hemen hemen farkında değildi. Bayan Vanderlyn "en fazla dört hafta" demişti ve dört hafta çoktan geçmişti. Hâlâ dönmemesinin sebebiyle ilgili hiçbir açıklama yapmamış, hiçbir şey yazmamıştı. Hatta gidişinden bu yana sadece Lansing'lerin eve varışından bir gün sonra Clarissa'nın eline geçen bir kart atmış, bunda da çocuğuna uslu olmasını ve firavunfaresini beslemeyi unut-

mamasını öğütlemişti. Susy, bu kartın Milano'dan postalandığını fark etmişti.

Kaygılarıyla ilgili Strefford ile konuştu. "O yeşil gözlü bakıcı kıza güvenmiyorum. Sürekli şu genç gondolcuyla beraber ve Clarissa neler olup bittiğini anlayacak kadar zeki bir çocuk. Ellie hâlâ neden gelmedi anlayamıyorum, geçtiğimiz pazartesi gelecekti."

Strefford bir kahkaha attı ve bu kahkahada Ellie'nin nerelerde olduğuna dair Susy'den daha fazlasını bildiğini gösteren bir hava vardı. Ellie'nin macerasından bahsetmek her zamanki gibi midesinin bulanmasına neden olduğundan Susy başını çevirdi. O anda Nick'le buraya ilk geldikleri akşam öğrendiklerini paylaşmak ve buradan onunla, neresi olursa olsun, gitmek için dünyaları verirdi. Ama ya Clarissa ne olacaktı?

Nick'e her şeyi anlatma düşüncesinin cazibesine kapılmamak için düşüncelerini kocasının ruh hâline yönlendirdi. Nick kuşkusuz çok mutluydu. Karısını çok seviyordu, Venedik'in tadını çıkarıyordu, yazmaktan keyif alıyordu ve ortaya çıkan işin kalitesine bakılacak olursa, Susy bu tespitlerinde son derece haklıydı. Susy kocasının yazarlık işiyle hayatlarını idame ettirecek parayı kazanabileceğini hâlâ düşünmüyordu ama artık onun kayda değer bir eser yazabileceğine emindi. Kocasının herhangi bir roman yerine, felsefi bir romans yazıyor olması, bir yazar olarak gerçek bir üstünlüğe sahip olduğunun kanıtıydı. Ve eğer Susy tüm bunları yanlış değerlendiriyor olsaydı bile, Strefford'un romanın başarısıyla ilgili onayı gerçeği ortaya koyardı. Dostları arasında Strefford bu tip konuların otoritesi olarak gösterilirdi. Strefford'u methederken özetle "Biliyorsun çok iyi yazar" derlerdi. Aslında, basılmış eser-

leri çok fazla satmamıştı. Ama yeteneği tecrübeyle karıştıran ve en az sanatsal özellik içeren eserlerden hoşlanan insanların arasında yaşıyorlardı. Streffy hem bu insanların yorumlarını hem de kendi yazarlık çalışmalarını küçümsemeyi tercih etmişti. Susy onun hakkında sıklıkla "Streffy eğer farklı bir yol seçseydi..." dendiğini biliyordu.

Strefford'un felsefi romans çalışmasını beğenmesi, Susy'nin burada kocasının iyiliği için kalmakla doğru karar verdiğine emin olmasını sağlıyordu. Keşke Ellie bir an önce dönse ve Clarissa'yı St. Moritz ya da Deauville'e götürseydi. Böylece mutluluklarını gölgeleyen tek tatsız konu da kapanır, bir bulut gibi üzerlerinden geçer gider ve onları kusursuz mutluluğun kollarına bırakırdı.

Ellie gelmedi ama Mortimer Hicks'ler geldi ve Nick Lansing, karısının çoktan öngördüğü gibi vicdan azabının saldırısına uğradı. Strefford, bir akşam Lido'dan dönerken, limandaki özel teknelerin arasında Ibis'in büyük cüssesini görmüştü ve bir sonraki akşam Vanderlyn Palas sakinleri Florian'da içkilerini içerken Piazza'nın karşısından Hicks'ler görünmüştü.

Susy, kocasının mahremiyetini savunmaya çalışmıştı. "Unutma ki sen yazmak için buradasın hayatım, hiç kimsenin bunun önüne geçmesine izin vermemek senin görevin. Neden onlara 'biz de tam gidiyorduk' demiyoruz ki!"

"Çünkü bunun bir faydası olmaz, onlarla sürekli karşılaşacağımız kesin. Ve ayrıca Hicks'leri atlatmaya çalışırsam ben nasıl bir adam olurum? Tam beş ayı onlarla birlikte yatları Ibis'te geçirdim, ara sıra onlardan sıkılsam da Hindistan'dan hiç sıkılmadım."

Strefford "Zaten bizi yatlarıyla Aquileia'ya* götürme-

* Antik Roma döneminden kalma tarihi bir şehir. (ç.n.)

lerini isteyecektik," dedi ve Hicks'ler anında savunmasız üçlünün başına çöktü.

Ürkütücü bir görüntü sergiliyorlardı ama sadece büyük cüsselerinden dolayı değil. Bay ve Bayan Hicks birbiriyle aynı ve görkemli bir şekilde üç boyutlulardı! Aynı zamanda yurtdışına yanlarında iki özel sekreterle (biri yabancı diller için), Bay Hicks'in doktoruyla, Bayan Hicks'in kuzeni olan Eldoradder Tooker isimli genç bir bayanla ve son olarak kızları Coral Hicks ile çıkma alışkanlıkları vardı.

Coral Hicks, Susy grupla son karşılaştığında şişman, gözlüklü bir öğrenci kızdı. Her zaman kucağında huysuz bir fino köpeğiyle ebeveynlerinin arkasından yürürdü. Şimdi fino ortalıkta yoktu ve kafilenin başı Coral olurdu. Şişman okul çocuğu, zarif denmese bile düzgün bir fiziğe sahip olmuştu. Gözlükler, uzun tek saplı şık versiyonuyla yer değiştirmişti ve hepsinden önemlisi Bayan Coral Hicks somurtkan ve ters bakışlar yerine dünyaya kendine güven dolu ve eleştirel bakışlarla bakmaktaydı. O kadar güçlü ve kendinden emin görünüyordu ki, onu ânında analiz eden Susy, kafilenin başındaki yerinin tesadüfî olmadığını anladı ve kendi kendine mırıldandı: "Çok şükür en azından güzel değil!"

Güzel değil denebilirse de iyi giyimliydi; eğer fazla eğitimli derseniz, bu onu yetenekli gösteriyordu. Strefford'un da söylediği gibi kadın olarak eğitimli olma dezavantajının bile hakkından geliyordu. İyi bir eğitim gördüğünü saklamaya gerek duymuyordu; tam tersine, kafile masaya oturalı (Eldorada ve sekreterler biraz geride oturuyordu) ve içeceklerini yudumlamaya başlayalı beş dakika olmamıştı ki Nick ile Mezopotamya'daki keşifler konusunda sohbet etmeye başlamıştı bile.

"Şu Coral çok tuhaf bir kız," demişti Nick, o gece balkonda son purosunu içerken. "Bu akşam bana, Hindistan'da anlattığım birçok şeyi hatırladığını söyledi. Ben onun o zamanlar sadece karamel ve yapbozlarla ilgilendiğini sanıyordum. Anlaşılan her şeyi dinliyormuş ve eline geçen tüm kitapları okuyormuş. Oryantal arkeolojiden o kadar etkilenmiş ki, geçen yıl Bryn Mawr'da bir kursa katılmış. Önümüzdeki bahar Bağdat'a gitmeyi istiyor ve sonrasında da İran platoları ve Türkistan'a."

Susy kocaman bir kahkaha attı. Ay, -yine onların ayı- San Giorgio çanının üzerinden gümüşî ışıklarını yayarken, eli Nick'in elinde oturuyordu.

"Zavallı Coral! Ne kadar da sıkıcı..." diye mırıldandı Susy.

"Sıkıcı mı? Neden? Öyle bir yolculuğa çıkmak yapabileceğim her şeyden daha değerli olurdu."

"Ah, seyahati bizsiz sıkıcı olur demek istedim," dedi Susy gülerek. Kalktı ve yavaşça içeri girdi. Ay ışığı odasını adeta iki gölgeli parçaya ayırıyor, işlemeli Venedik yatağının, kenarı dantelli yastıklarının ve eski Şam işi yatak örtüsünün üzerine düşüyordu. Nick'in kendisine sarılan kollarının sıcaklığını hissetti ve başını onunkine doğru kaldırdı.

Hicks'ler, Nick'in Ibis'te onlarla birlikte kaldığı zamanın güzel anılarını unutmamışlardı. Susy onların Nick'i tekrar görmekten duydukları saf mutluluğu görünce kocasının kendisini dinlememesine ve onları atlatmamasına memnun oldu. Strefford'un insanlardan acımasızca kurtulma yeteneğine her zaman hayran olmuştu. Ama şimdi bunlardan etkilenerek kocasına Hicks'lerle ilgili verdiği önerilerin unutulmasını umuyordu. Kapılarının önünde, uzun altın ışıklı günlerde ya da gümüş gecelerde duran

büyük yatın verdiği keyif yeterli olmasaydı bile, Hicks'lerin kocasına hayranlıkları Susy'yi memnun etmeye yeterdi. Hatta onlardan hoşlanmaya bile başlamıştı. Daha önce onaylamayacağı birçok özellik şimdi onlardan hoşlanmasını sağlıyordu. Susy büyük cüzdanlı sıradan insanlardan hoşlanabilirdi; ancak bu sıradan insanların sosyal açıdan başarılı olmaları gerekirdi ki, Hicks'ler Susy'nin standartlarına göre başarılı sayılmazlardı. Sorun tuhaf olmaları değildi, onlar gibi birçok aile tuhaf olurdu. Hicks'ler hem tuhaf hem de sosyetede yer almakta başarısızdı. Tecrübeli danışmanlar tarafından kendilerine yapılan önerileri dinlememişler ve onların hiçbir konuda yardımlarını almayarak bir türlü yükselememişlerdi. Sürekli yanlış insanlarla muhatap oluyorlar, yanlış türde partiler veriyorlar ve kimsenin umurunda olmayan şeyler için milyonlar harcıyorlardı. Tüm aile tutkulu bir şekilde "ideallere", "davalara", "eylemlere" inanıyordu ve her zaman inançlarını savunan kişilerle görüşüyor, sizden sürekli yabani görünümlü kadın konuşmacıların konuşmalarını dinlemenizi istiyorlar veya hiçbir zaman moda olamamış sanatçılara portrelerini yaptırıyorlardı.

Tüm bu kusurları daha önce Susy'nin tepkisini çekerdi ama şimdi onları çoğunlukla bu kusurları için seviyordu. Onların iyi niyetinden, tuhaf kafilelerinin ve parazitlerinin ortasında bile izole yaşayabilmelerinden, Eldorada Tooker, doktor ve sekreterlerinki gibi yabancı ve değişik dünyaları bir araya getirerek hepsiyle anlaşabilmelerinden ve Bayan Hicks'in "Rönesans Saraylıları" dediği ve kendilerini soylu bir kültürün reenkarnasyonu olarak gördükleri bakış açılarından etkilenmişti. Eldorada elbette onların baş müridiydi. Ancak parlak ve genç sekreterler Bay Beck

ve Bay Buttles bile, Bay Hicks'in sanata katkısından bahsederken, Medicilerin* cömertliğini öven Pandolfino'dan bahseder gibi davranıyorlardı.

"Hicks'lerden çok hoşlanıyorum. Otel Danieli'de kalmasalar da onlara iyi davranmalıyım diye düşünüyorum," dedi Susy Strefford'a.

"Yatın sahibi sen olsan da hoşlanır mıydın?" diye sordu Strefford ve şakası yerini buldu.

Ibis onları uzun haziran günlerinde uzaklara, büyülü kıyılara taşıdı; Euganean Tepeleri'nin arasında gezdiler, Aquileia antik kentini, Pompasa ve Ravenna'yı gördüler. Ev sahipleri onları daha da uzağa taşımaktan memnun olurlardı; Adriyatik Denizi'nin ötesine, Ege'nin altın kıyılarına... Ama Susy, Nick'in kurallarının bozulmasını istemedi ve Nick de kitap yazma görevine bağlı kalmayı tercih etti. Ama şimdi sabahları yazıyordu, böylece hem akşamüzerlerini değerlendiriyorlar hem de geç saatlere kadar kanalın üzerindeki ay ışığının tadını çıkarıyorlardı. Nick'in kitabı gelişmeye devam ediyordu ve sayfalar sayfalara eklenirken, Susy her birinin birbirine gizli bir enerjiyle bağlandığını gözlemliyor ve kocasının içinde yer alan bir şeyleri aşama aşama yaratma yeteneğinin hayatlarını da geliştireceğine inanıyordu. Böyle bir tahminde bulunması çok normaldi çünkü Nick'in kitap yazma işine girişmesi ve buna sadık bir şekilde devam etmesi, şimdilik birkaç güzel yaz haftası için bile olsa, onu değiştirmişti.

* Medici ailesi, 14. ve 17. yüzyıllar arasında Floransa'da yaşamış güçlü ve etkin bir ailedir. Sanata destekleri ve İtalyan Rönesans'ına etkileriyle bilinirler. (ç.n.)

7

Nick Lansing de yazarlığın kendisine yeni bir tat, yeni bir vizyon kattığının farkındaydı. Yazmaya çalıştığı kitap hakkında Susy'den ya da Strefford'dan daha doğru değerlenmeler yapabiliyordu. Kitabının zayıflıklarını biliyordu, ona ihanet edebileceği yerlerin farkındaydı. Tam yakaladım derken parmaklarının arasından kayabileceğinin bilincindeydi; ama şunu da biliyordu ki tam yalnız bıraktı dediğinde ilham perisi aniden geri gelir ve büyük kanatlarını yüzüne doğru çırpardı.

Kitabının ticari başarısıyla ilgili hayal görmüyordu ve Susy onun başarısıyla ilgili imalarda bulunduğunda heyecanlanmaktan çok ürküyordu. Kitabının adı "Büyük İskender'in Geçit Töreni" olacaktı. Hayal gücü, genç fatihin muhteşem Asya topraklarında ilerleyişinin görüntüleriyle büyülenmişti; betimlemeler yazmaya bayılıyordu ve kurgu romanın içine gizlenmiş şekilde batı sanatı üzerindeki oryantal etki teorisini geliştirerek anlatabiliyordu. Her ne kadar bir roman, fikirlerini bir makalede toplamak kadar öğretici olmasa da... Bu konuyla ilgili bilgisinin aslında yazmaya yeterli olmadığının farkındaydı ama kendine Wilhelm Meister'in sanatsal estetik üzerine yazdığı birçok kalın ciltle başarısız olmadığını hatırlatarak rahatlatıyor ve kendinden en çok şüphe ettiği anlarda ise Susy'nin güzel yorumlarıyla saf bir mutluluk duyuyordu.

Hiçbir zaman -evet, hiçbir zaman!- bu kadar engin bir şekilde, bu kadar emin olarak mutlu olmamıştı. Daha önce yaptığı sıkıcı yazarlık işleri -ansiklopedi işi gibi- ona özenli çalışma alışkanlığı kazandırmıştı ve şimdi bu alışkanlık

OLYMPOS KAKTÜS TEAM

ilham ışığıyla parlıyordu. Daha önceki edebi denemeleri tutuk çalışmalardı; bu kez kitabı ellerinde büyüyor ve güçleniyorsa, bu şimdiki şartlarının farklı olmasından kaynaklanıyordu. Rahatı yerindeydi, güvenlik içindeydi, hayatı onu tatmin ediyordu ve erken yaşlarda annesini kaybettiğinden beri hayatında ilk defa bakması gereken, onun ilgisine ihtiyaç duyan biri vardı. İlk kez kendisi ve yaptıkları konusunda hesap vermesi gereken biri vardı; daha önce hayatına aldığı ve sürekli değişen insan kalabalığına karşı asla böyle bir his taşımamıştı.

Susy, bu insanlarla aynı standartlara sahipti; onların dilini konuşurdu -ki başka insanlarınkini de konuşabiliyordu- onların tanrılarına inanmıyorsa bile zevklerine sahipti. Ama onun karısı olduğundan beri daha derin şeylere hürmet duyma isteği geliştirdiğini fark etmekteydi Nick. Susy onundu, o Susy'yi seçmişti ve Susy de daha önce Lansing erkekleri tarafından sevilen, sayılan ve büyük ihtimalle aldatılan uzun Lansing kadınları kuyruğundaki yerini almıştı. Ardındaki mantığı anlamamasına rağmen, Susy'nin onun karısı olması gerçeğinin, hayatına amaç ve dirayet kattığını ve yazarlık görevine de bir kutsallık pırıltısı eklediğini hissediyordu.

Evliliklerinin ilk günlerinde birkaç kere Susy onu sıkmaya başlarsa ne yapacağını düşünmüştü. Susy'ye olan hislerine, yoğunluğu açısından benzeyen hisler taşıdığı bazı kadınlarla başına gelmişti bu. Daha önceki aşk hikâyelerini özetlemek gerekirse "ben hem avcı hem de avım" cümlesi kullanılabilirdi. Çünkü birçok kez kendini avcı olmaya çalışırken av olarak bulmuştu. Bu tip deneyimler ona acı vermişti. Kendine acıma hissi her zaman kuvvetli oldu-

ğundan onu ele geçirmeye çalışan avcısını bir süre sonra hep kendinden uzaklaştırırdı.

Evliliği ilerledikçe yeni bir adam olduğundan bu evlilik öncesi deneyimleri artık onun için bir anlam ifade etmiyor, bir değer taşımıyordu. Susy'nin kendisini sıktığını düşünemiyor, sıkılsa bile ondan kaçtığını hayal dâhi edemiyordu. Karısını asla düşmanı olarak görmüyordu. Hatta suç ortağı olarak bile görmüyordu çünkü suç ortakları düşmana dönüşebilirlerdi. Susy, daha önce hiç rastlanılmamış bir mucize gibi hem ona arkadaşlığın çok ötesinde mutluluklar veriyor hem de bu yoğun duygulara rağmen, güven verici bir şekilde arkadaşı da olmayı başarıyordu.

Bu yeni duygular Nick'in hayata genel bakışını değiştirmedi ama mutluluğa olan derin inancını pekiştirdi. Daha önce keyif aldığı şeylerden artık çok daha fazla zevk alıyordu. İyi bir yemek hiç bu kadar iyi olmamıştı, güzel bir gün batımı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Çevresindeki her şeyin güzelliğini takdir ediyor olmaktan mutluluk duyuyordu. Susy'nin zekâsı ve önyargısızlığıyla gurur duyuyordu. Ayrıca şimdi onun karısı olduğundan ona göre "fazla modern" olduğu söylenemezdi. Susy'nin andan keyif alma tutkusunu ve bu keyfi devam ettirme isteğini tamamen paylaşıyordu. Karısının, yakaladıkları bu altın fırsatı uzatmanın yollarını düşündüğünü biliyor ve gizlice o da düşünüyor, evliliklerini uzatacak ne yöntemler bulabileceklerini merak ediyordu. Ellie Vanderlyn'in hâlâ dönmemesine memnundu ve palasın yazın sonuna kadar kendilerine kalmasını umuyordu. Eğer kalırsa, kitabını bitirmek için zamanı olurdu ve Susy de bu sırada düğün hediyesi olan çeklerle ilgilenir, belki de büyülü ilk yıllarını iki yıla uzatmanın bir yolunu bulurdu.

Yaz sezonu ilerlerken, yeni evlilerin ve Strefford'un Venedik'teki varlıkları çevrelerine birçok meraklı gözün toplanmasına neden oldu. Sosyetenin bu hepsi benzer insanlarının birbirlerinden uzun süre ayrı kalamamaları karakteristik özelliklerinden biriydi. Lansing de bu duyguya aşinaydı ve benzer duyguların başkalarındaki izlerini hemen fark ederdi. Bir araya gelme duygusu, bu amaçsız ruhlara bir amaç verir ve bu kararsızlar Deauville ve St. Moritz ya da Biarritz ve Capri arasında seçim yapma zorluğundan kurtulurdu.

Nick o yaz Venedik'e uğrayarak, Lansing'lere bir göz atmanın moda hâline geldiğini duyunca şaşırmadı. Streffy bu anlamda bir örnek oluşturmuştu ve Streffy her zaman takip edilirdi. Ve tabii Susy'nin evliliği hâlâ sevilen konulardan biriydi. İnsanlar düğün çekleri konusunu öğrenmişlerdi ve bu şekilde ne kadar süre geçinebileceklerini görmek ilgilerini çekiyordu. Maceracı çifte ev tahsis ederek balaylarını uzatmalarına yardım etmek o senenin olaylarından biriydi. Haziran ayı bitmeden birçok arkadaşları Lido'da Lansing'lerle keyif çatmaya başladılar.

Nick arkadaşlarının gelişinden ummadığı kadar rahatsızlık duydu. Gereksiz yorumlar duymamak için kitabını yazmaya ara verdi ve Susy'nin kitaptan bahsetmesini yasakladı. Karısına dinlenmek için bir ara vermeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Susy bu fikri hemen büyük istekle kabul etti ve onun çalışma hırsına kapılmasına izin vermemeye karar verdi. Nick yazmaya ara verdiğine üzülmese de boş zamanları üzerinde beklemediği bir baskı yaratmaya başlamıştı. Hayatında ilk defa grup hâlinde aylaklık etmek ona ilgi çekici gelmiyordu; bunun sebebi yanındaki kişilerin daha az kafa dengi olması değildi. Ama aylaklığa ver-

diği arada tembellikle kıyaslanamayacak derecede daha iyi şeyler tecrübe etmişti. Çevresindekilerden, özellikle onun gibi yazarlık yapanlardan, kendini her zaman üstün görmüştü. Hatta şimdi aralarındaki fark çok fazla açılmıştı. Aslında Nick'le kıyaslamanın onlar için haksızlık olacağı bile söylenebilirdi!

Susy'nin de arkadaş kalabalığının gelmesi hakkında aynı şekilde hissetmesini bekliyordu ancak rahatsızlıkla fark etti ki arkadaşlarının varlığı Susy'yi daha canlı kılmıştı. Susy'ye yeni bir güzellik katan ve ruhsal dinginlikten gelen huzur ifadesi, Venedik'e uzaklaşmak için geldikleri insanların varlığıyla değişmişti. Lansing bu değişimden fazlasıyla rahatsızdı ve karısına eski arkadaş kalabalığıyla olmanın nasıl hissettirdiğini sorduğunda rahatsızlığı arttı. Susy güldü ve zavallı sevgili dostlarının kendisini ne kadar sıktıklarının farkında olmadıklarını umduğunu söyledi. Bu cevabın açık samimiyetsizliği Lansing'i şok etti. Susy'nin gerçekten sıkılmadığını biliyordu ve içgüdüsel bir şekilde kocasının duygularını tahmin ederek ona uygun yanıt verdiğini anlamıştı. Her zaman kocasıyla aynı şekilde düşünüyor gibi mi yapacaktı? Bu korkusunu test etmek için Nick umursamıyormuş gibi sordu: "Benim için fark etmez, hatta onlarla tekrar biraz zaman geçirmek eğlenceli bile oluyor." Susy hemen aynı şekilde yanıt verdi: "Evet, öyle değil mi? Eski dostlarımız ne de olsa!"

Gelecek korkusu yeniden Lansing'i ele geçirdi. Susy'nin bağımsızlığı ve kendine has düşünce tarzı onu en çok etkileyen yönlerinden olmuştu. Susy'nin sesi eğer kocasının bir ekosuna dönüşecek olursa, keyifli düetlerinin yerini aptalca monologlar alacaktı. Beş dakika önce ona arkadaşlarını tekrar gördüğüne sevinmesinden dolayı kızdı-

ğını unuttu ve kendini duygusal hayatın çözülmesi en zor bulmacalarından birini çözmeye çalışırken buldu: Aynı fikirde olmamanın rahatsız ediciliği karşısında, aynı fikirde olmanın monotonluğu.

Bir kez daha evlilik kurumuna uygun olup olmadığını düşünmeye başladı ve umutsuzluktan Susy'nin onun ruh hâline uyum sağlama alışkanlığının bir süre sonra geçeceğine inanarak çıktı. Ama aklına tüm bu çıkarımlarının gereksiz olduğu çünkü onları birbirine bağlayan bağın geçici olduğu gelmedi. Susy'yi düşünürken evliliklerine dair yaptıkları o özel anlaşma hiç aklına gelmiyordu. İkisinden birinin kendi iyiliği için ya da başka bir evlilik yapmak için boşanmaya niyetlenmesi, uzun zaman önce yapılmış eski bir şaka gibiydi.

Bir-iki haftalık sosyalleşmeden sonra fark etmişti ki, tüm eski arkadaşları arasında onu en az sıkanlar Mortimer Hicks ve ailesiydi. Hicks'ler tekneleri Ibis'ten ayrılmış ve Canareggio yakınlarında köhne bir palasın bir katına taşınmışlardı. Burayı yeni keşfettikleri sanatçılardan biri olan bir ressamdan kiralamışlardı. Dairede hayatı kolaylaştıran modernliklerin olmamasına felsefi bir şekilde bakıyor, ortamın bohem atmosferinin bu şekilde korunduğunu düşünüyorlardı. Bu ayrıcalıklı hava içinde, her zaman olduğu gibi sessiz, dikkatli insanlardan oluşan arkadaşlarıyla hep savunacak yeni bir teori bulan gürültücü dostlarını bir araya getirmişlerdi. Ve ailenin kendisi de bu farklı konuklar arasındaki ayrılıkları umursamaz bir şekilde, bilgeliğin kaynağında yer aldıklarına inanıyorlardı.

Eskiden olsa Lansing yarım saat kadar eğlenceli zaman geçirir, sonra da Bayan Hicks'in büyük ve bol mücevherli görüntüsünden, kadının yanında oturan sessiz arke-

oloji profesöründen, diğer yanındaki kalın kaşlı besteciden ya da yeni bir dansın koreografından, şampanyanın hiç eksik kalmamasını sağlayan Bay Hicks'in geniş beyaz yeleği üzerinde neşeyle parıldayan suratından, zeki sekreterlerin ortama uyum sağlamak için kâhinlikle bilgelik arasında baş döndüren hızla gidip gelmelerinden bunalarak uzun ve sıkıcı bir gece geçirirdi. Ancak Lansing değişmişti. Daha önce Hicks'ler diğer arkadaşlarına kıyasla en katlanılamaz olanlar gibi görünüyordu; şimdiyse diğerlerinden bir kaçış yolu olmuşlardı. Sempatik ve hatta ilginçlerdi. Sonuçta Venedik'i güneş banyosu ve zina fırsatları sunan bir yer olarak algılamayan kişilerle olmak önemliydi. Hicks'ler böyle kişilerin tam tersi olarak, benzersiz ve kelimelerle ifade edilemez bir yerde olduklarını anlıyor ve ortama saygılı bir şekilde buradaki ayrıcalıklı günlerini en iyi şekilde geçirmeye çalışıyorlardı.

"Sonuçta," dedi Lansing bir akşam kendi kendine, gözleri sevinçle çevresindeki geniş suratlarda gezinirken, "Sonuçta, kendi inançları var…" Bu cümleyi kurar kurmaz, kendi ruh hâlini de ilgilendiren önemli bir tespit yaptığını anladı ve bu tespit Hicks'lere karşı beslediği yeni duyguları anlamasının da anahtarı oldu. Ailenin fevkalade şeylere olan hevesi ve ilgisi, Nick'in yeni geliştirdiği evrene bakışıyla yakın görünüyordu. Hayatın mucizelerini daha çok hisleri olan insanlar keşfediyordu; bankada finansal varlıkları olması, eğer hayata doğru açıdan bakmıyorlarsa hiçbir şey ifade etmiyordu. Hicks'lerden bahsederken "inançları var" demesinin sebebi buydu.

Birkaç gün sonra Fred Gillow'un gelmesiyle rahatı bozuldu. Lansing Gillow'dan her zaman ölçülü bir şekilde hoşlanmıştı; geniş bir gülümsemesi olan bu sessiz genç,

servetinin kendisine sağlayabileceği hiçbir şeyi kaçırmamak için yoğun ve ciddi bir arzu duyardı. Lansing onun ne gibi tecrübeler yaşadığını anlayamazdı, çünkü kendi hayatında sadece kısıtlı maceralar yaşayabilmişti. Ancak müsrif Fred'in aslında sadece gizli bir seyirciden başka bir şey olmadığından ve hayat akıp giderken asla gerçek bir macera yaşamadığından da şüpheleniyordu. Şimdi ilk defa ona başka bir gözle bakıyordu. Aslında Gillow'lar konusu, Nick'in vicdanını rahatsız eden en önemli konuydu. Susy ile haklarında en az konuştukları arkadaşları Gillow'lardı ve Susy onun pansiyonuna gelip Ursula Gillow'un ayrılmaları yönündeki isteğini anlattığından bu yana onların adını anmaktan kaçınmışlardı. Bir tek evliliklerinden hemen önceki gün, Susy çığlık atarak yanına gelmiş ve "İşte ilk düğün hediyemiz! Fred ve karısı Ursula'dan çok büyük bir çek!" diyerek Gillow'lardan bahsetmişti.

Lansing biliyordu ki, birçok kişi ona Ursula'nın talebi ve düğün çekinin geldiği günler arasında ne olduğunu anlatmaya hazırdı; ama o sormamaya kararlıydı. Hatta o kadar kendinden emin bir görüntü çiziyordu ki, onu aydınlatma ateşiyle yanan arkadaşları bile, "Herhâlde bizden daha fazlasını biliyor" diyerek cesaretlerini kaybetmişlerdi. Lansing de zamanla onların düşüncelerine kapıldı ve zaten her şeyi bildiğine ikna oldu.

Oysa şimdi anlıyordu ki, aslında hiçbir şey bildiği yoktu! Susy, Gillow'u karşılarken "Selam, eski dost Fred!" demişti ama bu onların klanının alışılmış selamlaşmalarından mıydı -çünkü hepsi eski dosttu ve hepsinin kendi özel jargonlarında takma adı vardı- yoksa, gizemli bir suç ortaklığının şifreli bir selamlaşması mı?

Susy, Gillow'un gelmesine açıkça sevinmişti; ancak o

aralar her şeye çabucak sevinebiliyordu ve memnuniyetini göstermek de onu ayrıca mutlu ediyordu! Düşünceleri Nick'i savunmasız bıraktı ve duyduğu rahatsızlıktan utandı. Gillow'un gelişinin ertesinde, kendi kendine bir tavsiye verdi: "Tüm bunları daha önce düşünecektin ve şimdiye kadar düşünmediğine göre konunun peşini tamamen bıraksan iyi olur." Ama bu tavsiye bir işe yaramadı ve anında konuyu yeniden en baştan düşünmeye başladı.

Fred Gillow herhangi birinin huzurunu kaçırdığının farkında değilmiş gibi duruyordu. Gün be gün Lido'nun kumlarına uzanarak, kollarını başının altında kavuşturmuş, Streffy'nin saçmalamalarını dinliyor ve uykulu gözkapaklarının arasından Susy'yi izliyordu. Ancak onu yalnız başına görmek ya da onunla diğerlerinden ayrılarak sohbet etmek gibi bir isteği hiç göstermedi. Daha çok, büyük bütçeli ve sadece kendi zevki için oluşturulmuş bir şovu izleyen seyirci gibiydi. Bu durum bir sabah Susy'yi artan sıcaklık ve sivrisineklerin korkunçluğuyla ilgili söylenirken duymasına kadar devam etti. Kısık bir sesle ve sanki konuyu çok daha önce konuşmuş ve karara bağlamışlar gibi, "Kır evi ağustosun başından itibaren hazır olacak," dedi.

Nick, Susy'nin yüzünün pembeleştiğini görür gibi oldu. Susy umursamaz görünmeye çalışarak, bir çakıl taşını ayaklarının dibinde gittikçe durgunlaşan dalgacıklara fırlattı.

"İskoçya'da serinlersin hem," diye ekledi Fred, konuya alışılmadık şekilde açıklık getirmeye çalışarak.

"Öyle mi?" diye hemen yanıt verdi Susy. Sonra ayağa kalkarken, konuya gizem ve önem katmaya çalışan bir ha-

vayla, "Nick'in burada yapacak işleri var. Büyük ihtimalle bütün yaz burada olacağız," dedi.

"İş mi? Saçmalama! Burada sıcaktan ve kötü kokulardan ölürsünüz." Gillow şapkasının kıvrılmış kenarının altından şaşkın bir hâlde gökyüzüne baktı ve yakınır bir ses tonuyla, "Anlaştığımızı sanmıştım," dedi.

O akşam Lido'daki akşam yemeğinden eve dönüp Eliie'nin serin misafir odasına girdiklerinde Nick karısına sordu: "Neden?... Gillow neden ağustosta onun kır evine gideceğimize karar verildiğini düşünmüş?" Arkadaşı olan birinden soyadıyla bahsetmenin tuhaflığının farkına vardı ve gafı sebebiyle kızardı.

Susy, dantel pelerinini ayaklarının ucuna doğru bıraktı ve hafif aydınlatılmış odada, kara gölgeler arasında ince ve beyaz bir figür olarak kocasının önünde durdu.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana çok önce ağustos ayı için bizi davet ettiğini söylemiştim."

"Ama bana daveti kabul ettiğini söylememiştin."

Kocası önemsiz bir şey söylemişçesine gülümsedi Susy. "Herkesten gelen tüm teklifleri kabul ettim!"

Nick buna ne diyebilirdi ki? Anlaşmalarının en önde gelen kurallarından biriydi. "Ah, ama bu kez durum farklı, çünkü ben Gillow'u kıskanıyorum," diyecek olsaydı, bu kez geçmişteki kararları sorgulanmaz mıydı? Kıskançlık yapma zamanı -ki bu ilkel davranış herhangi bir sebeple savunulabilirse- evlenmeden önce, evliliklerini gerçekleştirmelerini sağlayan hediyeleri kabul etmeden önce değil miydi? Tutarsızlığı onu rahatsız etti ve Gillow'dan daha da fazla rahatsız olmasına neden oldu. Kendi kendine, "Herhâlde bizim sahibimiz olduğunu düşünüyor," dedi.

Kendini bir sandalyeye attı. Yer karolarının parlayan

ışığından yürüyüp gelen Susy ayaklarının dibine oturdu, ona iyice yaklaştı, yüzünü kaldırdı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırarak, "Senin gitmek istemediğin hiçbir yere gitmek zorunda değiliz," dedi. Sakinliği kocasına çok hoş geldi ve ona sarılarak öpmeden hemen önce fısıldadı: "O zaman oraya gitmeyeceğiz."

Sarılışına aynı şekilde verdiği yanıttan, gelecekleriyle ilgili neye karar verirse versin karısının mutlu olacağını anladı. Tek ihtiyaçları bunun gibi anlar yaşayabilmekti ve sessizce birbirlerinin kollarındayken Nick'in kuşkuları ve güvensizliği karısına haksızlık yapmak gibi görünmeye başladı.

"Ellie bize izin verdiği sürece burada kalalım," dedi. Gölgeli duvarlar ve parlayan zemin mutluluğunun sınırlarını oluşturuyor gibiydi…

Susy mırıldayarak onayladı ve ayağa kalktı, uykulu bir şekilde kollarını ve omuzlarını esnetti. "Ne kadar da geç olmuş… Elbisemi çözer misin?... Aaa, bir telgraf."

Masanın üzerinden telgrafı aldı, yırtarak açtı ve bir an mesaja baktı. "Ellie'den, yarın buraya geliyor."

Pencereye döndü ve balkona doğru ilerledi. Nick kolunu dolayarak onu takip etti. Altlarındaki kanal ay ışığından yoksun, gölge içindeydi. Kuvvetli rüzgâr, uzaktan gondollardan gelen müzikleri taşıyordu.

"Sevgili eski dost Ellie. Hep aynı… Keşke tüm bunlar Nick'le bana ait olsaydı," diye iç çekti Susy.

8

Bayan Vanderlyn vardıktan sonra da konağı daha çok Lansing'lerin evi gibiydi ve bu onun suçu değildi. Ellie, çok cömert bir ruh hâliyle döndü. O kadar cömertti ki, son davranışına kızmasına rağmen Susy onu katlanılabilir buldu.

"Benim durumuma bir melek gibi yetişip yardım edeceğini biliyordum hayatım, çünkü beni anlayacağını biliyordum; özellikle şimdiki durumda," dedi zayıf eli Susy'nin elinde. Boncuk gibi gözleri (aynı Clarissa'nın gözlerine benzeyen) geçmiş zevkler ve gelecek planlarıyla ışıl ışıldı.

Ellie'nin ona ne kadar güvendiğini söylemesi Susy'nin tadını kaçırdı ki Susy Lansing böyle övgü dolu sözlere hiç duyarsız kalmazdı. Susy de, Bayan Vanderlyn'in düşündüğü gibi, kişinin kendi mutluluğunun diğer mutlu insanlara -mutluluklarının kaynağı ne olursa olsun- daha toleranslı davranmasını sağladığını düşünürdü ve bu sebeple içini döken arkadaşına doğru dürüst yanıt verememekten dolayı utandı. Ancak kendi mutluluğuyla ilgili Ellie'ye hiçbir şey anlatma isteği yoktu içinde, ona göre Ellie de bu konularda biraz daha suskun kalabilirdi.

"Her şey o kadar mükemmeldi ki, hayatım, mutlu olmak adeta kaderimde vardı," diye devam etti Ellie, sanki kendisinde olup da kimselerde bulunmayan bir özellik sebebiyle ayrıcalıklıymış gibi konuşuyordu.

Susy sesinde sert bir ifadeyle, herkesin mutlu olması gerektiğini düşündüğünü söyledi.

"Ah, hayır hayatım; öğretmenler, kayınvalideler, bakı-

cılar; bu tarz insanlar mutlu olmaya çalışsalar bile başaramazlar. Ama sen ve benim gibiler hayatım…"

"Ben kendimi hiçbir yönden ayrıcalıklı bulmuyorum," diye sözünü kesti Susy. "Hiç senin gibi değilim, hiçbir şekilde…" diye eklemeyi istedi ama birkaç dakika önce Bayan Vanderlyn konağın yazın tamamında onları ağırlayabileceğini söylemişti ve kendisi de sadece kısa bir süre için, St. Moritz'e gidiş hazırlıklarını tamamlayana kadar, onlarla kalacaktı; tabii eğer izin verirlerse! Bu sözleri hatırlayınca Susy ironi yapma ihtiyacını bastırdı ve sohbeti daha güvenli, kendisini daha az rahatsız edecek St. Moritz'de bir sezonda kaç adet gündüz ve gece elbisesine ihtiyaç duyulacağı konusuna taşıdı.

Bayan Vanderlyn'i dinledikçe -ki bu konuda da en az bir önceki kadar dokunaklı konuşuyordu- Susy geçmişi ve şimdi olduğu kişi arasındaki uçurumu gördü. "Bu benim de hayatımdı, bunlar benim için de yaşamın amacıydı," diye düşündü, Bayan Vanderlyn'in gardırobundan saçılan kıyafetlerin önünde dikilirken. Şu anda da bu güzellikleri umursamıyor değildi; Ellie'nin dantel, ipek ve kürklerine kendisini içlerinde hayal etmeden bakamıyor, nasıl bir plan yapıp aynı tasarımcı tarafından giydirilmenin zevkine ulaşabilir diye merak ediyordu. Ama bunlar Susy için artık daha az ilgi duyduğu alanlardı; son birkaç ay ona yeni bir perspektif kazandırmıştı. Ve Susy'yi arkadaşıyla ilgili en çok düşündüren şey, onun için aşk, mücevherat, dışarıda yenen şık yemekler, hepsinin birbirinin aynı olmasıydı, ona aynı keyfi vermesiydi.

Elbiseleri seçme işlemi çok uzun sürdü ve ağzına kadar dolu gardırobunun yetersiz olduğunu fark etmesiyle Bayan Vanderlyn'in ruh hâli umutsuzluğa ve kötümserliğe

doğru değişti. St. Moritz'e demode kıyafetlerle gidemezdi ve Paris'ten yeni bir şeyler gönderilebilmesi için yeterli zaman yoktu. Ne yapacağını bilemiyordu ama kendisini ev yapımı rüküş kıyafetler içinde de gösterecek değildi. Sonra aniden yüzü ışıdı ve sevinçle ellerini çırptı. "Nelson getirebilir yeni elbiseleri! Nelson'ın geleceğini unutmuştum! Ona hemen telgraf çekersem, elbiseleri yetiştirebilir."

Susy şaşırarak, "Nelson seninle St. Moritz'e mi gelecek?" diye sordu.

"Tanrım, tabii ki hayır! Buraya Clarissa'yı almaya geliyor, onu babaannesiyle birlikte Avusturya'ya götürecek. Çok şanslıyım; ona haber verip eşyalarımı istemek için yeterli vaktim var. Aslında onun buraya gelmesini beklemeden gidecektim ama bir-iki günlük gecikme bir şey sayılmaz."

Susy'nin içi sıkıldı. Ellie'den pek o kadar korktuğu söylenemezdi ama Ellie ve Nelson birlikte ölçülemez büyüklükte bir tehdit oluşturuyorlardı. Onların işbirliğiyle hangi gerçeklerin ortaya dökülebileceğini hiç kimse bilemezdi. Susy iki ayrı tehlikeyle başarıyla başa çıkabileceğini ama aynı anda aynı yerde olurlarsa asla başa çıkamayacağını düşündü.

"Ama Ellie neden Nelson için beklemen gereksin ki? Ben buradan St. Moritz'e gidecek birilerini bulabileceğime eminim, o da eşyalarını sana getirir. St. Mortiz'de ayırttığın odaları kaybetme riskine girmen çok yazık olur."

Bayan Vanderlyn bu fikri bir süre düşündü. "Aslında haklısın, tüm otellerin dolu olduğunu söylüyorlar. Sen hayatım, her zaman çok pratik düşünürsün!" Susy'yi göğsüne bastırdı. "Ve biliyorum ki canım, sen de benden kurtulduğuna sevineceksin. Sen ve Nick! İkiyüzlülük yapma

ve 'saçmalık' deme bana! Sizi anlıyorum biliyorsun ki... Burada değilken ikinizi sıklıkla düşündüm... Burada yalnızken geçirdiğiniz o mutluluk dolu haftaları..."

Aniden bastıran gözyaşları Ellie'nin güzel gözlerini iyice ortaya çıkardı. Gözlerinden akan mavi boyalar kızıl allığına karışırken, Susy'nin içi vicdan azabıyla doldu.

"Zavallı şey, ah zavallı şey!" diye düşündü Susy, sonra Nick'in onu her zaman yaptıkları gibi lagünde beraberce günü batırmak için çağırdığını duydu ve arkadaşının kandırıldığını, kendisinin tattığı gibi mutlulukların en büyüğünü asla tadamayacağını düşünerek acıma duygusuyla doldu. Kocasına doğru aceleyle koşarken "Yine de onu Nelson'ı beklememeye ikna ettiğim için memnunum," diye düşündü.

Gün batımının keyfini çıkardıkları o günden birkaç gün sonra Susy onları bir arada tutan sevginin ne kadar üstün olduğunu daha iyi gördüğünü düşündü. Şimdi hayatın geri kalanını bir şovdan farklı görmüyordu; kaçırılmasına yazık olacak eğlenceli bir şov ama gerekirse bırakıp gidebilecekleri bir gösteri... Yeter ki birlikte gitsinler!

Hava kararırken tekneleri palasların ve gizli bahçelerin görüntüleri arasından kayıp giderken, kocasına yaslandı ve Ellie ile yaşadıklarını hatırlayarak sordu: "Nick, giyecek hiç kıyafetim olmasa benden nefret eder miydin?"

Kocası bir sigara çıkarıp yakarken, "Ama aşkım, kıyafet giymediğinde sana hiçbir zaman..." dedi gülerek.

"Saçmalama lütfen! Bir kadın 'kıyafetsiz' diyorsa, yeterince kıyafeti olmadığından bahsediyordur ya da istediği kıyafetlere sahip olmadığından."

Nick içini çekerek, "Ellie'nin gardırobuyla ilgileniyordunuz gördüğümde..."

"Evet, ağzına kadar dolu onca bavul yaptı ve hâlâ St. Moritz'e uygun hiçbir şeyi olmadığını düşünüyor."

"Elbette," diye mırıldandı kocası, Bayan Vanderlyn'in gardırobu konusu onun ilgisini pek çekmiyordu.

"Düşün bir kere; Nelson ona Paris'ten birkaç bavul daha doldurup getirebilsin diye neredeyse yolculuğunu erteleyecekti. Neyse ki onu beklemenin aptallık olacağına ikna etmeyi başardım."

Susy kocasının uzanmış vücudunun gerildiğini hissetti ve yarı kapalı gözlerinin açıldığını gözlemledi.

"Sen mi ikna ettin?" Kocasının ikna etmek kelimesinin üzerinde özellikle durduğunu anladı. "Ama neden?"

"Ne neden?"

"Neden Ellie'nin kocası Nelson'ı beklemesini engellemeye çalıştın ki? Hele hayatında belki de ilk defa kocasını beklemeye niyetlenmişken?"

Susy kızardığını fark etti ve hoplayan kalbinin yaslandığı omuz tarafından hissedilmesinden korkarak doğruldu.

"Gerçekten mi hayatım…" diye mırıldandı; ancak kocası ısrarla sorusunu yeniledi: "Neden?"

Susy hemen hemen nefes almadan konuştu: "Çünkü St. Moritz'e gitmeyi çok istiyordu ve geç kalırsa otel yönetimi odalarını başkasına verebilirdi. Bu sezonda çok dolu orası."

"Ah… Anlıyorum," dedi Nick ve kısa bir suskunluktan sonra, "Ne kadar sadık bir arkadaşsın, değil mi?" diye ekledi.

"Ne kadar da garip bir soru bu! Ellie kadar sadık olmam gereken başka arkadaşım var mı bilemiyorum," diye

yanıt verdi karısı ve hemen ardından Nick pişmanlıkla onun elini kavradı.

"Sevgilim! Hayır ben… demek istediğim… Bu cennette bizi baş başa bıraktığı için ona minnettarız tabii ki."

Suların üzerine karanlık çöktü ve Susy dudaklarını onunkilere uzattı.

O akşam geç vakit yemeğe giderlerken Ellie, Nelson'ın gelişini beklemenin kendisi için daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi. "Eşyalarımı alacağıma emin olamazsam endişelenmekten hasta olurum," dedi yaşadığı zorluklardan bahsederken hep yaptığı gibi endişeli bir ses tonuyla. Güzel gözlerini bir arkadaşından diğerine çevirip durarak, "Sonuçta insan kendini tanımazsa hastalıklı, mutsuz biri olur, öyle değil mi?" dedi.

Strefford kendisinin sağlığını en çok bozan şeyin şikâyet edip duranlar olduğunu söyledi ve grup kahkahalarla büyük yemek odasına girdi.

"Bana gülmene hiç alınmıyorum Streffy hayatım," dedi ev sahibeleri. Streffy kolunu Ellie'ninkine değdirirken Susy onların birbirlerine kısa birer bakış attıklarını görerek şok oldu ve kendi kendine "Tabii ki Streffy her şeyi biliyor. Buraya ilk geldiğinde Ellie'nin evde olmamasına hiç şaşırmamıştı. Ve eğer Streffy biliyorsa, Nelson'ın öğrenmesine nasıl engel olunabilir ki?" diye düşündü. Strefford haylaz bir ruh hâline büründüğünde alaycı bir çocuktan farksız olurdu.

Susy o an Streffy ile bu konuyu konuşma riskini almaya ve hatta gerekirse mektuplarla ilgili sırrını açıklamaya karar verdi. Eğer ona kendisinin de işin içinde olduğunu ve durumun onun için de tehlikeli olduğunu açıklayabilirse sessiz kalmasını sağlayabilirdi.

O gece geç vakit balkonda, diğerleri içeride genç bir bestecinin Browning'in Toccata'sını yorumlayışını dinlerken, Susy aradığı fırsatı buldu. Strefford henüz dışarı çağrılmadan onu takip etmiş ve yanında dikilerek purosunu içmeye başlamıştı.

"Streffy biliyorsun ki... Yani neden birbirimizden sır saklamak zorunda olalım ki?" diye aniden başladı konuşmaya.

"Tabii neden? Sır saklıyor muyuz ki?"

Susy, arkasını dönerek piyanonun çevresinde toplanmış gruba göz attı. "Ellie ile ilgili; yani Ellie ve Nelson'ın evliliğiyle ilgili demek istiyorum."

"Tanrım! Ellie ve Nelson mı? Sen buna sır mı diyorsun? İşlek caddelerin birine şu ışıklı reklamlardan verseler daha iyiydi."

"Evet doğru söylüyorsun ama..." Susy yine sustu. Ellie'ye bu konuda kimseyle konuşmayacağına dair söz vermemiş miydi?

"Susan, canım, sorun nedir?" diye sordu Strefford.

"Bilmiyorum..."

"Peki, o zaman ben biliyorum. Sen Ellie'nin burada Nelson ile karşılaşırsa ağzından bir şeyler kaçıracağından korkuyorsun, aptalca bir şeyler..."

"Ah, hayır, kaçırmaz," diye bağırdı Susy.

"Peki, o zaman... Kim kaçıracak ki? O süper çocuk Clarissa'nın hiçbir şey söylemeyeceğine eminim. Geriye sen, ben ve Nick kalıyor..."

Susy derin bir nefes aldı ve sözünü keserek "Demek istediğim bu değildi. Nick bilmiyor... Hatta şüphelenmiyor bile. Ve eğer öğrenirse..."

Strefford purosunu attı ve yüzünü incelemek için

OLDSCHOOL BERLIN Kaktüs TEAM

Susy'ye döndü. "Anlamıyorum, hiç anlamıyorum. Sonuçta bu konunun bizimle ne alakası var ki?"

Bu sözler elbette eski suç ortaklıklarına benzer bir ortaklığı canlandırabilirdi. Ama Susy ona açılmaya ikna olmadı ve duraksadı.

"Eğer Nick öğrenirse, benim nasıl…"

"Tanrım! Senin bildiğini bilmiyor mu? Sonuçta ilk kez olmadı ya…"

Susy sessiz kaldı.

"Evli arkadaşlarınız ilk kez sır tutmanızı istemedi ya? Nick senin hayatın boyunca hiç… Bir dakika, sana ne oldu böyle hayatım?"

Ona ne söyleyebilirdi ki? Onun kendi tarafında olmasına her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyordu. Streffy, bir kez söz verdi mi tamamen güvenilir olurdu. Aksi takdirde verebileceği zararın limiti yoktu.

"Bak Streff, ikimiz de biliyoruz ki Ellie tedavi için uzaklaşmadı buradan ve zavallı Clarissa'ya da babası endişelenmesin diye bu konuda konuşmama yemini ettirilmedi." Konuşmaya ara verdi, sesine katmaya çalıştığı ironiden nefret etmişti.

Streffy içine çöktüğü koltuğun içinden "Evet, yani?" diye sordu.

"Yani, Nick bilmiyor ve hatta aklına bile gelmiyor. Eğer burada geçireceğimiz yazın buna mâl olacağını bilseydim…"

Strefford sessizce oturuyordu. Karanlığın içinden şaşkın bakışları görülüyordu. "Jüpiter aşkına!" diye bağırdı en sonunda, Susy balkonun kenarından aşağıya eğilmiş hızla atan kalbini dinliyordu.

BEBEKSEVER OL KAKTÜS TEAM

Açık pencerelerden genç bestekârın sesi yansıdı: "Ruhumuzdan geriye ne kaldı? Merak ediyorum…"

Strefford yine sessizliğe büründü ve Susy yüzünü ışığa dönene kadar da kalkmadı.

"Peki canım, bunu aramızda tutacağız, sen, ben ve Clarissa," dedi gülümseyerek. Susy'yi takip etmek için ayağa kalktı. Misafir odasından içeri girerken elini eline kısaca bastırdı. Tam o anda Ellie'nin Fred Gillow'a "Bu şarkıyı her duyduğumda bir bebek gibi ağlamak istiyorum," dediğini duydular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Nelson Vanderlyn, hâlâ yolculuk kıyafetleriyle evinin yemek odasının eşiğinde durdu ve içeriyi tatmin dolu bakışlarla izledi.

Kısa boylu toplu bir adamdı. Saçları kırlaşmıştı, küçük alaycı bakan gözleri ve geniş bir gülümsemesi vardı.

Öğle yemeğinin yendiği masada karısı, Charlie Strefford ile Nick Lansing'in arasında oturuyordu. Strefford'un yanında yükseltilmiş sandalyesinde çocuksu güzelliğiyle Clarissa oturuyor ve yanındaki Susy Lansing onun için bir şeftali dilimliyordu. Geniş turuncu tentelerden içeri süzülen güneş beyazlar içerisindeki grubun üzerinde parlıyordu.

"Şunlara bakın! İşte sizi yakaladım!" diye bağırarak içeri girdi, sevinç içindeki baba. Vanderlyn'in müzmin alışkanlıklarından biri karısını ve arkadaşlarını sanki uygunsuz bir anda yakalamış gibi ortaya çıkmasıydı. Kızını sandalyesinden kapıp havaya kaldırırken 'Merhaba, hoş geldin Nelson' bağırışları etrafı sardı.

Nick Lansing, Bay Vanderlyn'i en son iki-üç yıl önce görmüştü. Bay Vanderlyn şimdilerde büyük New York bankası Vanderlyn&Ortakları'nın Londra temsilciliğini yapmaktaydı ve Beşinci Cadde'deki şatafatlı evlerini, Mayfair'deki daha şatafatlı bir evle değiştirmişlerdi. Nick ev sahibine merakla ve dikkate baktı.

Bay Vanderlyn irileşmiş ve yaşlanmıştı, ama yüzü hâlâ eski iyimserlik dolu görünüşünü koruyordu. Karısına sarıldı, Susy'yi sevgiyle selamladı ve diğer iki adamın ellerini dostça sıktı.

"Heyy!" diye bağırdı, Clarissa'nın boynundan sarkan inci ve mercan taşlı kolyeyi görünce. "Kızıma kim mücevher hediye ediyor, bilmek istiyorum!"

"Streffy aldı babacığım! Ona kitap yerine kolye tercih edeceğimi söylemiştim," diye açıkladı Clarissa. Kolları babasının boynunda, gözleri ışık saçarak Streffy'ye bakıyordu.

Nelson Vanderlyn'in gözleri ise açıkgözlülükle parladı, maddi konular açıldığında hep böyle olurdu.

"Ne? Streffy mi? Yakalandın değil mi? Kızımı bu kadar şımartmak haa! Bu kadar güzel ve şatafatlı bir inciyi nasıl elde ettin sen?" dedi. Sesine sanki fakir arkadaşı gereğinden pahalı bir hediye alarak kendisini mahcup etmiş gibi bir ton takınmıştı.

"Ah, seni şaşırttım mı? Neden? Kolye Clarissa için fazla güzel diye mi yoksa benim için fazla pahalı diye mi? Tabii ki kızınla ilgili böyle bir şey düşünmemişsindir. Benim maddi durumuma gelince, şansım yaver gitti, ben de hanımefendileri şımartıyorum."

Lansing, Strefford'un ne zaman dikkat dağıtmak istese Amerikan aksanıyla konuşmaya başladığını fark etti. Ama Strefford neden konuyu değiştirmek istiyordu ki? Neden utanıyor ya da kimin ilgisini dağıtmak istiyor olabilirdi? Açıktı ki, Vanderlyn ona az önce ciddi olarak bozulmamıştı, zenginlerin çoğu gibi fakirliğin ne kadar parayla başlayıp bittiğini bilmezdi. Ama Strefford'un birine bu kadar pahalı bir hediye vermesi görülmüş şey değildi; belki de Vanderlyn'in ilgisini çeken bu olmuştu.

"Şansın yaver mi gitti?" diye tekrar etti.

"Ah, biraz, Como'daki küçük evim için yüklü bir kira

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aldım ve milyonlarımı sizinle paylaşmak için hemen buraya koştum," dedi Strefford ağırbaşlı bir şekilde.

Vanderlyn şimdi konuyla daha da ilgili görünüyordu. "Como demek, balayı mekânı yani!" diyerek Nick ve Susy'ye dostça baktı.

"Aynen öyle! İyilik yap, iyilik bul. Eski dostum bana bir puro ver, olur mu? En iyi purolarımı maalesef Como'da bırakmışım ve şunu söyleyebilirim ki Ellie tütünden hiç anlamıyor. Nick de ne içtiğini pek umursamayacak kadar mutluluk içinde," dedi Strefford ev sahibinin puro kutusuna uzanırken.

Clarissa babasına sarılmaya devam ederken, "En çok mücevherleri seviyorum," dedi.

Nelson Vanderlyn'in karısına ilk sözü tüm kıyafetlerini getirdiği oldu ve karısı da bu haberi uygun bir heyecanla karşıladı. Aslında gözleyenler Ellie'nin kocasını görmenin sevinciyle elbiselerine kavuşmanın mutluluğunu birbirine uygun ölçüde yansıtmaya çalıştığını açıkça görebilirlerdi. Ama Bay Vanderlyn'nin böyle bir şüpheye kapıldığına dair hiçbir iz yoktu; tam tersi karısı ve kızıyla hemen hemen yirmi dört saat aynı çatı altında olacağı için mutlu görünüyordu. Annesine sonraki gün onun yanında olacağına söz verdiğine pişman olduğunu saklamadı ve özlem dolu gözlerle Ellie'ye bakarak ekledi: "Beni bekleyeceğini keşke bilseydim!"

İşinde olduğu kadar özel hayatında da bir görev adamı olan Vanderlyn, varlığını borçlu olduğu yaşlı annesini hayal kırıklığına uğratma ihtimalini düşünemiyordu bile. "Annem çok az insana değer verir," derdi hep, ayrıcalıklı bir evlat olmanın gururuyla. "Daha sosyal olacağına, benimle daha fazla vakit geçirmeyi tercih eder." Vanderlyn,

Clarissa'ya gülümseyerek bir sonraki gün yola çıkmaya hazır olması talimatını verdi.

"Ve bu arada," diye tamamladı konuşmasını, "Hep beraber çok güzel zaman geçireceğiz."

Bayanlar güzel zaman geçirme teklifini hemen hayata geçirmek istediler. Bay Vanderlyn acele bir öğle yemeği yedikten sonra, karısı, kızı Clarissa ve Susy onu Torcello'ya çay içmeye götürmeye karar verdiler. Strefford'u, Nick'i ya da arkadaş gruplarından başka bir erkeği çağırmayı düşünmediler ve Susy, Nelson'ın "haremiyle" yalnız gezmek istediğini söyledi. Lansing ve Strefford'a ise güzel bayanlar arasında mutlu bir şekilde evden çıkan "Paşa'yı" izlemek kaldı.

"İşte evlilik dediğin böyle geride bırakıldığın bir şey," dedi Strefford, Panama şapkasını Clarissa'ya sallarken.

"Ah, hayır olmamalı!" diyerek güldü Lansing.

"Vanderlyn biraz öyle görüyor gibi. Sonuçta karısıyla bir gün geçirmeye bile razı hâle gelmiş. Ama biliyor musun?" Steffrord duraksadı ve Nick'e doğru döndü. "Hayal kırıklığı ve gerçeğe uyanış vakti geldiğinde orada olmak istemem. Çanak çömlek kıracaklarına eminim."

"Endişelenmeye değmez," dedi Nick ilgisizce ve odasına doğru yürüyerek Strefford'u piposuyla baş başa bıraktı.

Lansing, zavallı Nelson ile ilgili ne düşünüldüğünü biliyordu; zaten bunu Nelson haricinde herkes bilmekteydi. Eskiden Nick, Nelson konusu açıldığında eğlenirdi, ama şimdi adamın tam bir dangalak olması Nick'i çok rahatsız ediyordu. Neyse ki bir sonraki gün Ellie gibi kocası da gidecekti ve sonra büyülü günler başlayacak, palas yeniden ve haftalarca Nick ve Susy'nin olacaktı. Buraya gi-

dip gelenlerin içinde sadece Nick ve Susy evin güzelliğini takdir ediyor, kıymetini biliyor ve içinde yaşanmak üzere yapıldığını anlıyordu. Bu duygular da evi, gayet mantıklı bir şekilde herkesten çok onların kılıyordu. Vanderlyn'leri buradan geçip giden gezginler olarak tanımlamak çok kolaydı.

Lansing, herkesle arasına mesafe koyunca, kendini kitabına verdi. Dinlenmek için ara verdiği birkaç haftadan sonra kitabına yeni bir enerjiyle başlamıştı ve bir an evvel bitirmek istiyordu. Kitabının pek fazla para getirmesini beklemiyordu ama makalelerde ve dergilerde yer alacak kadar bir başarı yakalarsa arkeoloji konusunda çalışmayı bırakmak istiyordu. Çünkü Susy ile kendisini geçindirebilecek parayı ancak romanlarla kazanabilirdi.

Akşamüstü geç saatlerde kalemini bıraktı ve odadan çıkarak dolaşmaya başladı. Venedik yazının artan sıcaklığını seviyordu, evlerin önündeki şeftali ağaçlarını, koyu yeşil kanalların üzerinde parlayan gün ışığını, meyve ağaçları ve çiçeklerden gelen kokularla baygınlaşmış havayı... Hayal etmeye cesaret edebilir miydi? Susy ile birlikte restore edilmiş bir palasın giriş katına yerleşmiş, yeşil su kanallarının arasında, bakımsız bir bahçeye bakan teraslarındalar ve yayıncılar uygun aralıklarla onlara çeklerini gönderiyorlar. Eğer başarılı olabilirse neden Venedik'te yaşamasınlar ki?

Kendini Scalzi kilisesinin önünde buldu ve geniş kapıyı açarak neftte, Tiepolo'nun* tonozlardaki muhteşem melek figürlerinin altında yürüdü. Bu kilise pek kimseye rastlanmayan bir yerdi ama yine de koro bölümünün ya-

* Giovanni Battista Tiepolo, on sekizinci yüzyılda yaşayan Venedikli ressam ve baskı sanatçısı. (ç.n.)

nında genç bir kadın tek başına duruyor, büyüteciyle duvardaki figürleri inceliyor ve ara sıra elindeki kitapçığa göz atıyordu.

Lansing'in ayak sesleri zeminde yankılanınca, genç kadın döndü ve Coral Hicks olduğu anlaşıldı.

El sıkışırlarken Nick, "Ah, burayı sen de mi seviyorsun? Gerçi senin ilgilendiğin dönemden birkaç yüzyıl daha ileride, değil mi?" diye sordu.

Bayan Hicks ona ciddiyetle baktı ve "Arkeolojik olarak ilgilendiğimiz dönemlerden farklı şeyleri de sevmeliyiz değil mi?" diye yanıt verdi. Nick gülerek onayladı.

Bayan Hicks, ona gözlerini ayırmadan bakmaya devam etti ve Tiepolos ile ilgili birkaç yorumdan sonra Nick onun aslında başka bir konuyu açmaya çalıştığını anladı. Tahminen daha özel bir konuyu…

"Seni yalnız yakaladığıma sevindim," dedi açıkça. Hasır sandalyelere doğru yöneldi ve Nick'e de onunla birlikte oturmasını işaret etti.

Yüzünde onu güzelleştiren ciddi bir gülümsemeyle Nick'e döndü ve "Seninle babamın daveti üzerine konuşmak istedim. Bizimle İran ve Türkistan'a gelmen için yaptığımız davet hakkında açıklama yapmak istiyorum."

"Neden açıklama yapmak gereği duydun?"

"Çünkü davet mektubu eline evlendikten hemen sonra geçti. Öyle değil mi? Bunun tuhaf olduğunu düşünmüş olmalısın. Yani balayın sırasında böyle bir mektup almanın… Ama biz senin evlendiğini hiç duymamıştık."

"Ah, o kadarını tahmin ettim. Evliliğim çok sessiz oldu ve birçok kişiye haber veremedim, hatta eski dostlarıma bile."

Lansing kaşlarını çattı. Düşünceleri onu Venedik'teki

ilk akşamlarına, Coral'ın annesi Bayan Hicks'in mektubunu diğerlerinin arasında bulduğu akşama götürdü. O gün aklında küçük düşürücü ve saçma puro olayıyla kalmıştı; Susy'nin Strefford'un villasından pahalı puroları almak istemesiyle. O konudaki fikir ayrılıkları Lansing'in kusursuz mutluluğu üzerinde ilk lekeyi bırakmıştı ve hatırladıkça hâlâ rahatsızlık hissediyordu. Olayın yaşandığı gün birkaç saat boyunca Susy ile birlikte geçecek hayatın katlanılmaz olabileceğini hissetmiş ve tam da o sırada Bayan Hicks'in karşı konulamaz çekicilikteki davetini içeren mektubu almıştı. Şu anda Coral bu daveti kabul etmeye ne kadar yaklaştığından tamamen habersizdi!

"Davetiniz gerçekten çok çekiciydi," dedi gülümseyerek.

"Öyle mi? Peki o zaman neden?"

"Ah, çünkü hayatımda her şey değişti. Yazmaya devam etmem gerekiyor."

Bayan Hicks, hâlâ gözlerini kırpmadan dikkatle bakıyordu ona. "Bu gerçek mesleğinizi bırakacağınız anlamına mı geliyor?"

"Gerçek işim… Arkeolojiden mi bahsediyorsun?" Pişmanlığının üstünü örtmek isteyerek gülümsedi. "Maalesef arkeoloji hayatı idame etmeyi sağlayamıyor ve ben şimdi bunu göz önüne almak zorundayım." Lansing birden renk değiştirdi, Bayan Hicks'in bu itirafı bir yardım çağrısı olarak değerlendirebileceğini düşünerek utandı. Hicks'lerin cömertlikleri bazen o kadar hesapsızdı ki can sıkıcı bile olabiliyordu. Lansing ona tekrar baktığında Bayan Hicks'in gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Arkeolojinin sizin en büyük yeteneğiniz olduğunu düşündüm hep."

"Evet ben de öyle düşündüm. Ama hayat gelip araya giriyor ve işleri değiştiriyor."

"Ah, anlıyorum. Bazı şeyler diğer tüm önem verdiklerinizi bir tarafa bırakmaya değiyor."

"Evet değiyor," dedi Nick vurgulayarak.

Nick, Bayan Hicks'in gözlerinin ona hâlâ sorgulayarak baktığını ve az önceki yanıtının yeterli olmadığını fark etti.

"Ama romanınız başarılı olmayabilir," dedi sesi sertleşerek.

"Olmayabilir tabii, hatta büyük ihtimalle olmayacak," diye onayladı Nick. "Ama eldeki imkânları değerlendirmek gerekir."

"Artık bir karın olduğu için mecbursun tabii."

"Ah, sevgili Coral, Sen kaç yaşındasın? Daha yirmi bile değilsin," dedi Nick elini kızın eline dostça koyarken.

Coral ona bir an için gözlerini dikip baktı ve sonra sendeleyerek sandalyesinden kalktı. "Ben hiçbir zaman genç olmadım… Eğer kastettiğin buysa. Şanslıyım ki annemle babam bana bu kadar ileri seviyede bir eğitim sağladılar. Çünkü sen de biliyorsun ki sanat muhteşem bir uğraştır."

Nick ona nazikçe bakmaya devam etti. "Bir gün sen de genç olacaksın ve o zaman ne sanata ne de başka şeylere ihtiyaç duyacaksın," dedi Nick güven veren bir ses tonuyla.

"Genç olacaksın derken, âşık olacaksın demeye çalışıyorsun değil mi? Anlıyorum ama ben zaten âşığım… Ah, bak Eldorada ve Bay Beck geliyorlar!" Ani bir hareketle döndü ve uzakta görünen ikiliye eliyle işaret etti. "Onlara bugün eğer burada benimle buluşurlarsa Tiepolo'yu anlatacağıma söz vermiştim. Çünkü biliyorsun, buraya gelmeden Tiepolo'yu anlamak pek mümkün değil ve Bay Beck

ile Eldorada bunu takdir edebilen nadir kişilerden. Bay Buttles mesela asla anlayamaz." Tekrar Lansing'e döndü ve elini uzattı. "Ben zaten âşığım," diye tekrar etti dürüstçe. "Âşık olduğum için sanatı bu kadar değerli bir uğraş olarak görüyorum."

Gözlüğünü gözlerine götürdü, kitapçığını açtı ve beklenti dolu ama bilgisiz arkadaşlarına doğru kilise boyunca yürüdü.

Lansing onun arkasından bakarken, bir anlığına bu karşılıksız hislerin Bay Beck'e mi hissedildiğini merak etti ama sonra ani bir değerlendirmeyle konunun kesinlikle Bay Beck'le ilgili olmadığını anladı. Ama öyleyse… Ama öyleyse… Böyle düşünceleri aklına getirmenin kimseye yararı yoktu. Eve doğru yürümeye başlarken, karısı ve yanındakilerin Vanderlyn Palas'a dönüp dönmediğini merak etti.

Grup ancak geç bir akşam yemeğine yetişebilecek saatte eve döndü. Kahkahalarla gülerek ve neşe içinde eve girdiler. Hâlâ birbirlerinin büyüsü altındaydılar. Nelson Vanderlyn, yüzü sevinçle parlayarak karısına baktı ve kızını bir öpücükle yatmaya yolladı. Meyve ve çiçek dolu masanın yanındaki koltuğuna gömülürken, hayatında bundan daha mutlu bir gün geçiremeyeceğini söyledi. Susy de onun bu değerlendirmesine katılıyordu ve Lansing, Ellie'nin Susy'ye hiç şu anki kadar yakın davrandığını görmediğini düşündü. Strefford ise gözlerini ev sahibesinden Susy'ye çevirdi ve Lansing bu bakışlarda Vanderlyn'lerin aşırı coşkulu tutumuyla ilgili gizli bir yorum bulunduğunu hissetti. Ama aslında Strefford her zaman insanlarla ilgili gizli şakalar ve yorumlar yapardı. Lansing yakın arkadaşlarından bile şüphelenmeye başladığı için kendinden

rahatsız oldu. "Şimdi de Streffy'yi mi kıskanmaya başlayacağım?" diyerek kendi kendiyle alay etti.

Susy, kuşkusuz, en mantıksız kıskançlıklara bile sebep olacak güzellikteydi. Genç bir kız iken ince figürlü çok önemsenmeyen bir güzellikken; şimdi parlayan, serpilmiş, güzelliği derinleşmiş bir kadındı. Hareketleri daha yavaştı, daha az keskindi; kirpikleri gözkapaklarını ağırlaştırır gibiydi ve bazen aniden gençliğindeki enerji ve parlaklık tatlı bir meyvenin içerisinden fırlar gibi ortaya çıkardı. Kocası ona odanın öteki ucundan ışıklar ve çiçekler arasından bakarken, ondan başka hiçbir şeyin önemi olmadığını düşünerek gülümsedi.

Vanderlyn ve Clarissa ertesi sabah erkenden yola çıktılar, akşamüzeri St. Moritz'e doğru yola çıkacak olan Bayan Vanderlyn ise son saatlerini Susy ve hizmetçisiyle endişeli sohbetler yaparak geçirdi. Strefford, Fred Gillow ve diğerleriyle Lido'ya yüzmeye gitmişti ve Lansing de fırsattan istifade ederek kitabının başına oturmuştu.

Evin sessizliği Lansing'e çok yakında kavuşacakları yalnızlığın müjdesini verir gibiydi. Ağustosun ortalarında tüm grupları dağılıyordu; Hicks'ler Ege Denizi'ne ve Girit Adası'na deniz yolculuğu yapacaklardı, Fred Gillow İskoçya'daki kır evine gidecekti, Strefford eylül ayındaki senelik Northumberland ziyaretine kadar Capri Adası'nda arkadaşlarıyla kalacaktı. Diğer dostları da birer birer gidecek ve Lansing ile Susy muhteşem palaslarında, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, hâlâ onların olan muhteşem ay ile San Giorgio çan kulesinin altında yalnız kalacaklardı. Romanı, bu kutsanmış sessizlikte, aynı hayalleri gibi gerçeğe dönüşecekti.

Geçen saatlerin farkına bile varmadan yazmaya de-

vam etti. Ta ki arkasındaki kapının açıldığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duyana kadar. Arkasını döndüğünde Bayan Vanderlyn'in ellerini kenetlemiş önünde durduğunu ve odayı en yeni parfümünün kokusuyla doldurduğunu gördü.

"Sevgili Nick, biliyorsun ben gidiyorum," dedi. "Susy bana senin çalıştığını söyleyince seni aşağıya çağırmamasını istedim. Susy ile Streffy beni istasyona götürmek için aşağıda bekliyorlar ve ben de sana hoşça kal demek için yukarı koştum."

"Sevgili Ellie," diyen Lansing önündeki kâğıtları bir yana itti ve ayağa kalkmak istedi, ancak Ellie onu sandalyesine yeniden oturmaya zorladı.

"Hayır, hayır! Seni işinden alıkoyarsam kendimi asla affetmem. Aslında yukarı gelmemem de gerekirdi, Susy gelmemi istemedi. Ama sana söylemeliydim hayatım, yani sana teşekkür etmeliydim…"

Ellie, koyu renk seyahat elbisesi ve şapkasıyla, yüzünü hafifçe maskeleyen şapkasının köşesindeki tül ve parmaklarındaki yüzükleri gizleyen eldivenleriyle, her zamankinden daha genç, daha sade ve doğal görünüyordu. Ellie! Ne kadar da iyi bir dostlarıydı!

"Bana teşekkür etmek mi? Neden? Burada çok mutlu olduğum için mi?" diye güldü Lansing ve Ellie'nin ellerini ellerinin içine aldı.

Ellie ona şöyle bir baktı ve bir elini hafifçe omzuna koyarak o da güldü.

"Benim daha önce 'gittiğim o yerde' mutlu olmama yardımcı olduğunuz için, Susy ve sen, ikiniz de benim çok sevgili arkadaşlarımsınız!" dedi ve Lansing'i yanağından öptü.

Bir an için göz göze geldiler ve Ellie'nin kolları yavaşça iki yanına düştü. Lansing karşısında bir duvar kadar hareketsiz duruyordu.

"Ahh," hüzünlü bir şekilde iç çeken Ellie sordu: "Neden bana öyle bakıyorsun? Bilmiyor muydun?"

Strefford'un merdivenlerden gelen sesini duydular: "Ellie nerede kaldın? Susy gondola bindi bile. Treni kaçıracaksın!"

Lansing ayağa kalkarak Bayan Vanderlyn'in bileğini yakaladı. "Ne demek istiyorsun? Neden bahsediyorsun?"

"Ah, hiçbir şey… Ama mektuplar konusunda ikiniz de bana yardımcı olmadınız mı? Sonra Nelson buradayken… Nick, bileğimi acıtıyorsun! Gitmeliyim!"

Nick kadının bileğini bıraktı ve hareketsiz durup arkasından bakarken Ellie'nin koşarak uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Tekrar masasına döndüğünde kâğıtlarının arasında Fas işi küçük bir kutu durduğunu fark etti. Kutu hafifçe açıktı ve içindeki açık renk kadifenin üzerinde incilerle süslenmiş kravat iğnesini gördü. Kutuyu eline aldı ve Bayan Vanderlyn'in ardından koşarak yetişmeyi düşündü. Ardında böyle değerli mücevherleri unutmak tam Ellie'ye göre bir hareketti. Ve sonra adının baş harflerini fark etti.

Sıcak bir demir tutmuş gibi kutuyu elinden düşürdü ve uzun süre oturarak altınla yazılmış N.L. harflerine baktı kaldı.

En sonunda kendine geldi ve ayağa kalktı.

10

Ferahlamış bir şekilde eve dönen Susy şapkasını başından çıkardı ve kendini bir koltuğa attı.

Katlandığı zorlu sınav sonra ermiş, Bay ve Bayan Vanderlyn kendi ayrı yollarına gitmişti. Ellie tedbirliliğiyle tanınmazdı ve hayat karşısına bir fırsat çıkardığında macerasını pek de saklamadan yaşamıştı. Ama Susy'nin ihtiyatlı davranışları ve tabii Strefford'un gizli iş birliği sayesinde, kocasıyla Ellie'nin bir araya geldiği yirmi dört saat sorun yaşanmadan, mutlulukla atlatılmıştı. Nelson Vanderlyn, Venedik'ten aklında hiçbir şüphe olmaksızın ayrılmıştı. Ellie ise Nick'e veda etmekten döndüğünde sakinliğini kaybetmiş gibi göründü ama Susy ona sebebini soramadan önce, içinde mücevher kutusunun bulunduğu kırmızı bavul gondolda bulunamadı ve büyük bir endişe anı yaşandı. Neyse ki istasyona varmadan hemen önce bavul gondolun diplerinden çıktı ve Ellie'yi yataklı vagonuna bindirmek için ancak zamanları oldu. Ellie pencereden arkadaşlarına sakince el sallayarak uzaklaştı.

St. Morritz treni uzaklaşırken, "Tamam işte hayatım, atlattık," dedi Strefford ve derin bir nefes aldı.

"Ah," diyerek iç çekti Susy ve adeta kendi suçunu kapatmak ister gibi. "Sevgili Ellie, canı ne isterse onu yapar!" dedi.

Streffy onayladı. "Evet ve kiminle isterse onunla… Kaba adamın teki olsa bile…"

"Kaba adamın biri mi? Düşünmüştüm ki…"

"Hâlâ genç Davenant'la mı olduğunu düşündün? Tan-

rım, hayır, son altı aydır onunla değil. Peki, sana söylemedi mi?"

Susy kızardığını hissetti. "Ona sormak istemedim."

"Öyle mi? Yoksa sana söylemesine izin vermedin mi demeliyiz?"

"Doğru ona izin vermedim ve senin de söylemeni istemiyorum," diye ekledi Susy kesin bir şekilde.

Gondoldan inmesine yardım ederken Strefford, "Tamam anlıyorum, haklısın. Bu senin için işleri daha kolay hâle getirir," dedi.

Susy yanıt vermedi ve sessizce eve doğru yürüdüler.

Şimdi odasının sessizliğinde Susy uzanıyor ve geçen seneden bu yana ne kadar mesafe kat ettiğini düşünüyordu. Strefford her zamanki gibi aklını okumuştu. Bir zamanlar Ellie'nin ona her şeyi anlatması hatta genç Davenant'ın halefinin kim olduğunu paylaşması tamamen normal gelirdi. Görünen o ki Ellie bile ondaki değişikliği fark etmişti. Çünkü ilk denemeden sonra bu konuya bir daha girmemiş, minnet duygularını gülümseyişler ve iç çekişlerle ve tabii bir de vedalaşmak için sarıldıklarında arkadaşının bileğine taktığı safir bilezikle göstermeye çalışmıştı.

Bilezik gerçekten çok güzeldi. Susy böyle şeylerin değerini bilme konusunda bir müzayedecinin yeteneğine sahipti ve bileziğin üzerindeki tüm o taşların, zümrüt ve pırlantaların değerini hesaplayabilirdi. Bileziğin kendisine hediye edilmesine çok sevindi ve ince bileğindeki görüntüsüne büyülenmiş gibi baktı. Ancak her ne kadar bileziğe hayran olsa da kafasında hesaplar yapmaya ve ihtiyaçları için onu elbet bir gün elden çıkarması gerekeceğini düşünmeye başlamıştı bile. Kendisine ne verilirse verilsin onu

Nick'le hayatını idame ettirmek için kullanabileceği bir araç olarak görüyordu artık.

Kapı açıldı ve Nick içeri girdi. Hava kararmıştı ve kocasının yüzünü göremiyordu. Ona doğru koştu ve "Bak hayatım, Ellie ne kadar da harika biri değil mi?" diyerek bileğini gösterdi.

Masanın üzerinde duran lambanın düğmesine bastı ve kocasının yüzü alışık olmadığı bir ifadeyle belirdi. Bileğinden çıkardığı bileziği kocasına uzattı.

Nick, "Ah, ben sana daha güzelini göstereyim," dedi ve cebinden Fas işi kutuyu çıkardı.

Susy kutuyu hemen açtı ve içindeki mücevhere baktı kaldı. Gözlerini Nick'e çevirmeye korkuyordu.

"Sana bunu Ellie mi verdi?" diye sordu bir suskunluk anından sonra.

"Evet o verdi." Yeniden sessizlik oldu. "Bana anlatmak ister misin…" diye devam etti Lansing aynı boğuk ses tonuyla, "Hangi hizmetimizden dolayı bize böyle büyük bir ödeme yapıldı?"

"İncisi çok güzelmiş," diye mırıldandı Susy zaman kazanmak için. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyor, bastıramadığı korkular içinde başı dönüyordu.

"Senin safirlerin de güzelmiş ama yakından bakınca benim hizmetlerimin karşılığı seninkinden daha fazlaymış gibi duruyor. Lütfen bana söyler misin bunu hak etmek için ne yaptım?"

Susy başını kaldırarak kocasına baktı. "Sen neden bahsediyorsun Nick? Ellie neden bize hediye vermek istemesin ki? Unutma ki o bize bu değerli hediyeleri adeta bir silgi ya da düğme alırmış gibi kolayca alabiliyor. Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

Bu soruları kocasına sorarken Susy gözlerini onunkilerden ayırmamak için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı. Ellie ile Nick arasında bir şeyler olmuştu, bu kesindi; şu en zekice planları bile bir anda mahveden öngörülemez saçma sapan gaflardan biri belki… Susy mutluluğunun ne kadar kırılgan olduğunu hissetti. Ancak tecrübeleri toparlanmasını sağladı. Daha önce de birkaç kere her şeyin onun soğukkanlı ve sakin kalmasına bağlı olduğu durumlarda kalmıştı. Gerçi bunlar daha çok arkadaşlarını koruması gereken durumlar olmuştu. Şimdi, Susy'nin geleceği, mutluluğu, her şeyi tehlikedeyken iyi bir savunma yapamaması çok yazık olurdu.

"Sorun nedir?" diye tekrar sordu Susy ama Lansing sessiz kalmayı sürdürdü.

Sonra gözlerini aynı Susy gibi sabitleyerek konuştu: "Ben de sana bunu sormak için gelmiştim. Sana göre Ellie'nin bize pahalı hediyeler vermemesi için hiçbir sebep yok ve bana aldığı inci taşlı iğne de çok güzel. Benim tek bilmek istediğim Ellie bizden nasıl bir hizmet aldı? Medeni insanların konuştukları gibi gizlemeden konuşalım. Kabul edersin ki bazı sınırlar olmalı, şimdiye kadar sınırlarımız vardı değil mi?"

"Ne demek istediğini gerçekten anlayamıyorum. Herhâlde Ellie, Clarissa'ya baktığımız için minnettarlığını göstermek istemiştir."

"Ama Clarissa'ya baktığımız için bize zaten tüm bunları vermişti. Öyle değil mi?" diyerek eliyle etraflarındaki güzel odayı gösterdi. "Ellie zaten bize evini tüm bir yaz için açtı."

Susy gülümseyerek, "Demek ki minnettarlığını göstermek için yeterli olmadığını düşünmüş," dedi.

"Çocuğuna ne kadar da düşkün bir anne! Bunları çocuğuna ne kadar önem verdiğini göstermek için yapıyor herhâlde!"

"Yani? Sen Clarissa'ya önem vermiyor musun?"

"Clarissa çok özel bir çocuk ama annesi bana bu hediyeyi verirken ondan bahsetmedi."

Susy başını kaldırarak "Peki kimden bahsetti?" dedi.

"Vanderlyn," diye yanıt verdi Lansing.

"Vanderlyn mi? Nelson'dan mı bahsetti?"

"Evet ve bazı mektuplardan... Mektuplarla ilgili bir şeylerden... Söyle bana hayatım Vanderlyn'den saklamak üzere kiralandığımız şey neydi? Bilmek istiyorum," diyen Nick kızgınlıkla ekledi "Acaba bize hak ettiğimiz ücret ödendi mi?"

Susy sessizdi, gücünü toplamak ve bir sonraki hamlesini planlamak için zamana ihtiyacı vardı. Bir korku yumağı içindeydi ve kafası çalışmıyordu. Sadece "Ellie sana tam olarak ne dedi?" diye sorabildi.

Lansing yeniden güldü. "Bunu bilmeyi çok istiyorsun değil mi? Açıklamanı ona göre yapmak istiyorsun."

Bu alaycı konuşma Nick'in öngöremediği bir etki yaptı, Susy'nin kendisi bile kocasının alaycı tavrından bu kadar etkileneceğini beklemiyordu.

"Ah, hayır, lütfen birbirimizle böyle konuşmayalım!" diye bağırarak makyaj masasının önündeki sandalyeye çöktü ve yüzünü ellerinin ardına sakladı.

Susy için şu anda birbirlerine olan aşklarının ve güvenlerinin iyileştirilemeyecek bir yara almasını önlemekten başka hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Nick'e her şeyi anlatmak istiyordu; keşke onun anlayışlı bir tutum sergileyeceğinden emin olabilseydi. Ama purolarla ilgili olay ak-

lına geldi ve adeta beyni uyuştu. Keşke Nick'i birbirlerini sevdikleri sürece diğer hiçbir şeyin bir önemi olmadığına ikna edebilseydi.

Nick'in eli omzuna şefkatle dokundu. "Zavallı sevgilim, ağlama."

Gözleri buluştu ve Susy gözyaşlarının arasından ona gülümseyecekken "Anlamıyor musun?" diye devam etti Nick. "Bu konuyu açıklığa kavuşturmalıyız."

Susy, gözyaşlarının arasından ona bakmaya devam etti ve çocuksu bir sesle, "Böyle başımda dikilirken anlatamam, "dedi.

Susy odanın köşesinde bir koltuğa yerleşti, Lansing ise onun yanına oturmadı. Bir sandalye çekerek karşısına yerleşti. "Şimdi rahat mısın?" diye gülümseyerek sordu. Gülümseyişi gergindi, sadece karısını rahatlatmak için yüzüne yerleşmiş gibiydi.

"Kendin gibi davranmazsan asla rahatlayamam."

"Kendim gibi değil miyim?"

Susy başını iki yana salladı ve "Her şeyi anlatmam ne işe yarar? Sen bazı şeyleri teoride kabul ediyorsun ama sonra gerçekleştiklerinde…"

"Hangi şeyler? Ne gerçekleşti?"

Susy'nin içini aniden bir sabırsızlık kapladı. Kocası ne zannediyordu yani? "Ellie'nin nasıl biri olduğunu biliyordun. Onunla ilgili eskiden de çok konuşurduk," dedi.

"Ellie ve genç Davenant'tan mı bahsediyorsun?"

"Genç Davenant ya da diğerleri…"

"Ya da diğerleri… Bunların bizimle ne ilgisi var?"

"Ah! Ben de tam bunu düşünüyorum!" diye bağırdı Susy. Bir rahatlama dalgasıyla ayağa kalktı. Lansing de

ayağa fırladı ama yüzünde işlerin yoluna gireceğine dair umut verebilecek bir ifade yoktu.

"Biz bu konunun dışındayız, bizimle hiçbir ilgisi yok. Öyle değil mi?" diye ısrarla sordu Lansing.

"Hiçbir alakamız yok."

"Öyleyse Ellie bize neden minnettar? Mektuplarla ilgili ne yaptık? Ya da Vanderlyn ile ilgili?"

"Sen bir şey yapmadın," diye bağırdı Susy istemsiz olarak.

"Ben yapmadım demek. O zaman sen…" Nick yaklaştı ve karısını bileğinden yakaladı. "Bana cevap ver. Ellie'nin pis işlerinden birine mi bulaştın?"

Bir sessizlik oldu. Susy konuşamıyordu, bileğinde kocasının kavradığı yerde safir bilezik ateş gibi tenini yakıyordu. Bir süre bekledikten sonra Lansing kolunu bıraktı ve gitmesine izin verdi. "Cevap ver," diye tekrar etti.

"Sana söylediğim gibi bu benim işimdi senin değil."

Lansing bu cevabı sakin karşıladı ve sonra sordu: "Ellie için mektup gönderiyormuşsun sanırım. Kime gönderiyordun?"

"Ah, bana neden işkence ediyorsun? Nelson'ın karısının evde olmadığını bilmemesi gerekiyordu. Bana kocasına haftada bir gönderilmek üzere mektuplar bıraktı. İlk geldiğimiz akşam burada buldum mektupları. Adeta burada kalmamızın bedeliydiler. Nick bana tüm bunlara değdiğini söyle, lütfen değdiğini söyle!" diye yalvardı kocasına.

Nick öylece hareketsiz kaldı, cevap vermedi. Susy gerginlik içinde parmaklarını sehpaya vuruyor, bileğindeki değerli taşlar adeta dans ediyordu.

"Kaç tane mektup gönderdin?"

"Bilemiyorum… dört… beş… Önemli mi?"

"Haftada bir gönderdin demek, altı hafta boyunca?"

"Evet."

"Ve sen de bu görevi normal karşıladın."

"Hayır, asla. Ama ne yapabilirdim?"

"Ne mi yapabilirdin?"

"Birlikteliğimiz buna bağlıyken ne yapabilirdim? Ah, Nick, senden vazgeçeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Benden vazgeçmek mi?" diye tekrar etti Nick.

"Yani, bizim birlikteliğimiz insanlardan koparabildiğimiz şeyler sayesinde yürümüyor mu? Ve her zaman bir alışveriş söz konusu değil mi? Hayatın boyunca hiç karşılığında bir şey vermeden sadece aldığın oldu mu? Sen de benim kadar uzun zamandır bu insanların arasında yaşıyorsun. Herhâlde ilk defa…"

"Yemin ederim ki ilk defa," diye bağırdı Nick kızararak. "Ve işte bu aramızdaki fark, aramızdaki temel fark."

"Aramızdaki fark mı?"

"Evet, seninle benim aramdaki fark. Ben hayatım boyunca hiçbir zaman hiç kimsenin pis işlerine alet olmadım, hele karşılığını bekleyerek asla… Asla böyle değerli hediyeler kabul etmedim. Tahmin ediyorum ki sen de benim böyle düşündüğümü biliyordun çünkü benden bunları sakladın."

Şimdi Susy'nin de kanı yüzüne hücum etmişti. Evet, bunu tahmin etmişti. Nick'in tam takır pansiyon odasını ziyaret ettiği günden beri, onun kendisinden daha katı kuralları olduğunun farkındaydı. Ama şimdi kocasının aslında kendisini etkilediğini ve artık onun da daha katı kuralları ve prensipleri olduğunu nasıl anlatabilirdi? Dilini tutup mektuplar konusunu Nick'le paylaşmama sebebi sadece onun sinirlenecek olması değil, Susy'nin de kendisini

aşağılanmış hissetmesi ve utanmasıydı.

Nick devam etti: "Eğer bilseydim burada bir gün bile kalmazdım, tahmin ettiğin gibi."

"Evet ve o zaman kim bilir nereye gitmiş olurduk."

"Yani sen diyorsun ki, bu karşılıklı alma verme işleri bizim bir arada olmamızın bedeli."

"Öyle değil mi?" dedi Susy tereddüt eden bir ses tonuyla.

"Öyleyse ayrılsak daha iyi değil mi?"

Nick yumuşak bir ses tonuyla düşünceli ve incelikli bir şekilde konuşmuştu. Bu sözlerin ateşli tartışmalarının kaçınılmaz sonucunu belirlediğinin farkındaydı.

Susy yanıt vermedi. Bir an için bu noktaya gelme sebeplerini anlayamadı, kendini olayların yıkıntısı altında kalmış gibi hissetti.

Nick uzaklaştı ve pencereden dışarıya, gittikçe kararan kanala bakmaya başladı. Susy ona doğru dönerek acaba koşup kollarını ona dolasa neler olacağını merak etti. Ancak sarılışı bu kötü büyüyü bozabilecekse bile aralarını bu yolla düzeltmek istemedi. Sessiz hayal kırıklığının altında, haksızlığa uğramışlık hissi bilincine ulaşmaya başlamıştı. Daha önce evlilikleriyle ilgili anlaşmaya vardıklarında Nick beraberliklerinin bazı tavizler ve ödünlere dayandığını bilmiyor muydu? Nick'in bunları unutmuş olabileceği ona o kadar inanılmaz geldi ki acaba Ellie'nin boşboğazlığını kullanarak zaten yıprandığını düşündüğü bir ilişkiden mi kaçmak istiyor diye korkuya kapıldı. Aniden başını kaldırarak güldü.

"Sonuçta benden metresin olmamı istemekte haklıydın."

Nick şaşırarak ona döndü. "Metresim mi?"

Susy hissettiği acıya rağmen, Nick'in böyle bir ihtimali hiç düşünmediğini fark edince içi gururla doldu. Buna rağmen görüşünde ısrar etti. "Hani Fulmer'larda olduğumuz gün, unuttun mu? Evlenmemizin büyük delilik olduğunu söylemiştin."

Lansing pencerenin önünde durmaya devam etti. Gözlerini yerdeki mozaiklere dikmişti.

Uzun bir aradan sonra Lansing, "O zaman evlenmemiz delilik derken haklıydım," dedi.

Susy titreyerek ayağa kalktı. "Tamam, o zaman sorunu kolayca hallettik. Anlaşmamız..."

Nick sözünü sabırsızca kesti ve gülerek "Ah o anlaşma," dedi.

"Benden anlaşmamızı bitirmemizi istemiyor musun?"

"Ayrılmamız daha iyi olur dediğim için mi? Ama anlaşma daha iyi bir fırsat bulursak birbirimize yardım etmemiz üzerine değil miydi? Absürt bir anlaşmaydı tabii, şaka gibiydi, en azından benim açımdan. Ben seninleyken hiç daha iyi bir fırsat istemedim..."

"Ah Nick, Nick... ama öyleyse..." Susy kocasına yaklaştı, gözyaşları arasından ona baktı.

Nick yanıt verdi. "Öylesi daha kolay olmaz mıydı? Tek bağımız bu anlaşma olsaydı demek istiyorum. Bu hâliyle ilişkimiz ikimizin de canını yakacak. Konuşup durmamız bir işe yaramaz. Başka türlü nasıl yaşayabiliriz derken çok haklıydın. Sanırım ikimiz de parazit olarak doğmuşuz, öyle olmasak geçinmek için çoktan başka bir yol bulmuştuk. Düşünüyorum da benim katlanabileceğim şeyler var ama aynı şeylere senin benim için katlanmanı bekleyemem. Como'daki purolar mesela; onları beni düşündüğün için aldığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Ve

şimdiki olayda da aynı şekilde beni düşündün. Ama olmaz... Böyle olamaz..."

Nick sustu, sanki cesaretini kaybetmiş gibiydi ve "Ama kitabın... kitabın başarılı olursa..." diye mırıldandı Susy.

"Benim zavallı Susy'm... O da başka bir palavra. İkimiz de biliyoruz ki benim yazdığım tarz kitaplar asla para etmez. Ve geriye ne alternatifimiz kalıyor? Daha da cesaret bularak aynı entrikalara devam etmemiz mi? Şimdiye kadar en azından bazı şeyleri umursayarak geldim. Birden kendimi tüm bunlara alışmış, artık hiçbir şeyi umursamaz bulmak istemiyorum."

Susy ona elini uzattı. "Ama aşkım, sen hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bu gibi konuları bana bırakabilirsin..."

Nick hızlıca geri çekildi. "Bu durum sana kolay geliyor sanırım. Ama erkekler farklıdır." Susy'nin makyaj masasına doğru yürüdü, üzerinde duran ve evlilik hediyelerinden biri olan saate baktı.

"Akşam yemeği için hazırlanma vakti gelmiş. Seni bu akşam yemeği için Streffy ya da başka kim geliyorsa onun refakatine bıraksam sorun olur mu? Ben uzun bir yürüyüşe çıkmayı tercih ediyorum. Kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var."

Susy'nin yanından hızlıca geçti ve odanın kapısına vardı. Susy hareket edemeden durdu kaldı, gidişini engellemek için elini kaldıramadı ya da söyleyecek son bir söz bulamadı. Dağınık makyaj masasının üzerinde Bayan Vanderlyn'in hediyeleri parıldamaktaydı.

Evet, Nick'in söylediği gibi, erkekler farklıydı.

11

Nick eskiden hayatları için gerekli düzenlemelerin yapılmasına sevinir, kolayca uyum sağlardı. "Dikkafalı İnsanlar" oyununa gittiklerinde nasıl da gülüp eğlenmişlerdi. Ve şimdi birdenbire Nick dikkafalı biri olup çıkmıştı...

Susy o akşam yemek masasına oturduğunda, durduramadığı düşünceleri arasından arkadaşlarım dediği insanların tanıdık ve tiksindirici yüzlerini gördü: Strefford, Fred Gillow, New York gruplarından olan ve Venedik'e yeni varan sürekli kıkırdamasıyla tanınan genç Breckenridge ve Prens Nerone Altineri, Ursula'nın prensi. Susy her birinin yüzüne tek tek baktı. Gözleri adeta yeni açılmıştı ve bu yüzler olmadan hayatının nasıl olacağını merak etti.

Ah, Nick dikkafalı biri olup çıkmıştı!.. Çoğu insan hayat boyu aynı hareketlere, jestlere devam ederdi, bir dansın öğrenilen adımları gibi... Eğer dans el kitabınız size belli bir yaşta dikkafalı olmanız talimatını vermişse, öyle olacaksınız demekti... Ve işte Nick öyle olmuştu!

"Ama Susy ne yapacaksın?" Gillow'un sesi birden çok çok uzaklardan Susy'ye ulaştı. "Bu boğucu yerde yazın geri kalanı boyunca ne yapacaksın?"

Strefford Susy'nin yerine yanıt verdi: "Bunu Nick'e sor sevgili dostum." Bu sırada ev sahibinin yokluğu fark eden Breckenridge de "Sorabilir miyim, Nick nerede bu akşam?" dedi.

"Akşam yemeğini dışarıda yemeğe karar verdi," dedi Susy boğuk bir sesle. "Bazı arkadaşlar ortaya çıktı. Oldukça sıkıcılar ve sizi de onlarla sıkmak istemedim." Eski küçük yalanlarına ne kadar da kolayca dönmüştü!

"Hicks'ler gibi hayat boyu kaçmaya çalışacağımız tiplerden demek," diye ekledi Strefford.

Hicks'ler mi? Evet, tabii ki! Nick, büyük ihtimalle Hicks'lerleydi! Bu düşünce Susy'ye bir bıçak gibi saplandı ve söylediği yalanın aslında gerçek olduğunu anladı. Kendi kendine "Yemekten sonra Nick'i oradan ararım, böylece onların evine saklanmanın aptalca olduğunu görür" dedi. Ama hemen sonra Hicks'lerin Orta Çağ dönemini andıran güya bohem evlerinde bir telefon bulunmadığı aklına geldi.

Şimdi Nick'in Hicks'lerde olduğuna nerdeyse emindi ve ona geçici de olsa ulaşamamak Susy'yi rahatsız etti. Hicks'lerin evi Nick'in evliliklerine dâhil etmeye çalıştığı yeni prensipler, standartlar ve yeni kuralları için çok uygun bir yerdi. Orada olduğunu daha önceden nasıl da düşünememişti?

"Ah, Hicks'ler! Nick onlara bayılıyor biliyorsunuz. Benden sonra Coral'la evlenecek," diyerek bir kahkaha patlatan Susy, küstahça bakışlarla masaya göz gezdirdi.

"Tanrım!" dedi Gillow başka bir söz etmeden ve bu arada Prens muhtemelen her sabah ayna karşısında çalıştığı alışıldık gülümseyişlerinden birini sergiliyordu.

Susy birden Strefford'un üzerine dönen gözlerini hissetti.

Masadan kalktıklarında Streffy'nin koluna girerek "Benim neyim var böyle? Kırmızı şarabı fazla mı kaçırdım?" diye sordu.

Streffy kısık bir sesle yanıt verdi. "Sanmam, bence yeterince içmedin. Aynada bir bak kendine."

"Ah! Bu işi bitmiş eski aynalar herkesi kanaldaki balıklar kadar sarhoş gösteriyor."

Susy kolunu çekti ve salona doğru elleri belinde, ıslığıyla bir caz parçasını çalarak yürümeye başladı. Prens ve genç Breckenridge ona yetiştiler ve Brenckenridge onu kollarına alarak döndürdü. Arkalarından takip eden Gillow da parmaklarını şaklatarak neşelerine katılmaya çalıştı.

Susy, pencerenin yanındaki bir koltuğa çökerek ısınmış yüzünü eşarbıyla yelpazelemeye başladı. Erkekler ise sigara içerek soğuk birer içecek daha aldılar.

Bir divana uzanmış uyuklayan Gillow, "Eeee şimdi ne yapacağız? Gecemiz bu kadar mıydı?" diye sordu. Fred Gillow boş kalmaktan nefret ederdi ve ona göre bir erkeğin her an ayağa fırlamak ve yeni bir yere gitmek için hazır olması varlığının gereklerinden biriydi. Bu görüşe katılan genç Breckenridge ve onlar gibi olmaya özenen Prens, gruba bu akşam bir tanıdıklarının Lido'da dans partisi verdiğini hatırlattılar.

Strefford, Lido fikrini veto etti, daha yeni oradan gelmişti. Onun yerine bir değişiklik yapıp yürüyüşe çıkmalarını önerdi.

Susy bir anda heyecanlanarak "Neden olmasın? Çok eğlenceli olur! Bence tanıdıklarımızdan birine sürpriz bir ziyaret yapalım. Kime gitsek acaba? Streffy, Prens, sürpriz ziyaretimizden en çok kim rahatsız olur sizce?"

"Ah, bu uzun bir liste olur. Bence yola çıkalım ve kurbanımızı yürürken seçelim," diye öneride bulundu Strefford.

Susy, odasına koşarak üzerine ince bir pelerin aldı, saten yüksek topuklu ayakkabılarını değiştirmedi ve dört adamla birlikte dışarı çıktı. Gökyüzünde ay yoktu, iyi ki yoktu, ama yıldızlar onlara çok yakın görünüyordu. Mey-

ve bahçelerinden gelen kokular Susy'nin sıkışan kalbini Como hatıralarıyla doldurdu.

Kahkahalar atarak ve eğlenerek amaçsızca dolaşan diğer insanlarla birlikte yürümeye devam ettiler. İçlerinden biri San Giorgio Maggiore kilisesini yakından görmeyi önerince bir gondol durdurdular ve parlayan fener ışıklarıyla gitar tınıları arasında kanalda yol aldılar. Tekrar karaya çıktıklarında, manzara görmekten ve gece yarısı yapılan sanatsal gezilerden sıkılan Fred Gillow, çok eğlenceli olduğu söylenen yakınlardaki bir gece kulübüne gitmeyi önerdi. Prens de bu fikri destekledi ama Susy kesin bir şekilde reddedince grup yürüyüşüne devam etti. Karanlık, dar sokaklarda Piazza'ya doğru yürürlerken bir köşeyi döndüler ve birden Susy tanıdık bir yerde olduğunu fark ederek bir kahkaha attı.

"Aaa burası Hicks'lerin evi değil mi? Hem de tüm pencereler ışıklar içinde! Bir parti veriyor olmalılar! Oh, lütfen yukarı çıkalım ve onlara sürpriz yapalım!" Bu fikir Susy'ye bulduğu en matrak fikirlerden biri gibi geldi, bu sebeple arkadaşlarının aynı heyecanı göstermemesine şaşırdı.

Gillow, "Hicks'lere sürpriz yapmanın nesi heyecan verici anlayamıyorum," derken Strefford ekledi: "Onların evine gitmek esas benim için sürpriz olur."

Fakat Susy fikrini ateşli bir şekilde savundu. "Anlamıyorsunuz. Çok heyecan verici olabilir! Benim fikrime göre şu an Coral nişanlandığını açıklıyor olabilir. Hem de Nick'le nişanlandığını! Gel Streff elimi tut lütfen, Fred sen de diğer elimi." Hicks'lerin evinden Don Giovanni Operası'nın ilk ezgileri duyuldu. "Ah, keşke yanıma siyah bir pelerinle maske alsaydım."

"Yüzün neredeyse maske takmış kadar tanınmaz hâlde bence," dedi Strefford elini Susy'nin koluna bastırarak.

Susy, kıpkırmızı olarak geri çekildi. Breckenridge ve Prens öne geçmişler merdivenleri tırmanıyorlardı. Gillow da hemen onların arkasındaydı.

"Yüzüm mü? Yüzün mü dedin? Ne var yüzümde? Streffy yoksa bu akşam Hicks'lere gitmememi gerektirecek bir şeyler mi biliyorsun?" diyerek ani bir öfkeyle patladı Susy.

"Hayır, öyle bir bilgim yok. Sadece oraya gidersek sıkıntıdan patlarım gibi geliyor," dedi Strefford sakin bir ses tonuyla.

"Öyleyse gitmeyelim!"

"Hayır Susy, geri dönemeyiz. O aptalların kapıyı çaldıklarını duyabiliyorum." Strefford, Susy'nin elini tuttu ve merdivenlerden çıkmaya başladılar. Fakat Susy ilk sahanlıkta durdu, elini Strefford'dan kurtardı ve hiçbir şey söylemeden, hatta düşünmeden hızla merdivenlerden aşağı koştu ve karanlık sokağa daldı.

Strefford koşarak onu yakaladı ve gecenin sessizliğinde öylece durdular.

"Susy, sana neler oluyor böyle?"

"Neler mi? Göremiyor musun? Çok yorgunum, feci bir baş ağrım var ve beni sıkıntıdan patlatıyorsun, sadece sen değil hepiniz!" Sonra sustu ve elini Strefford'un koluna koydu. "Streffy eski dostum, lütfen kusura bakma; yalnız tanrı aşkına bir gondol bul ve beni eve gönder."

"Yalnız başına mı?"

"Evet, yalnız başıma."

Streffy insanların anlam veremediği istekleri olmasına şaşırmazdı ve Susy onun itiraz etmeyeceğine emindi.

Sessizce en yakındaki kanala yürüdüler, Streffy bir gondol buldu ve Susy'yi ona bindirdi.

Gondol yola çıkıp bir köprünün altından geçerken Susy "Git ve eğlen biraz Streffy," diye arkadaşının arkasından bağırdı. Her şeyden herkesten uzak, yalnız kalmak istiyordu. Eğer Nick hayatından çıkacak olursa elinde tek kalan bu gereksiz insanlar grubu olacaktı.

Vanderlyn arazisinde gondoldan inip yere ayak basarken "Belki de hayatımdan çıktı bile, hem de temelli çıktı," diye düşündü.

Kısa yaz gecesi şimdiden ilerlemişti, yeni çıkan rüzgâr suyun yüzünü yalayarak eski palasın kapılarından içeri girdi. Saat neredeyse ikiydi. Şüphesiz Nick çoktan eve gelmişti bile! Susy hızla merdivenleri çıktı. Nick'in yakınında olduğu düşüncesi, kendini yeniden güvende hissetmesini sağladı. Biliyordu ki gözleri ve dudakları buluştuğunda hiçbir şey onları ayıramayacaktı.

Birden kendisini bekleyen bir gondolcuyla karşılaştı ve gondolcu ona iki zarf verdi. Üstteki Strefford'a gelen bir telgraftı. Onu elinden bıraktı ve fenerin ışığında elinde diğer zarfla bir an duraksadı. Zarfın üzerinde Nick'in el yazısı vardı. "Sinyor bunu ne zaman bıraktı? Yeniden mi dışarı çıktı?"

Yeniden mi dışarı çıktı? Ama sinyor akşam yemeği zamanından beri hiç görünmemişti, gondolcu buna emindi, çünkü bütün akşamı iş başında geçirmişti. Bir oğlan çocuğu, hiç tanımadıkları bir çocuk mektubu getirmişti. Hiç beklemeden mektubu bırakıp gitmişti. Bunlar sinyora misafirleriyle dışarı çıktıktan yaklaşık yarım saat sonra olmuştu.

Susy onu zar zor dinledi ve yatak odasına kaçtı. Oda-

sında iki ay önce Ellie Vanderlyn'in tehlikeli mektubunu açtığı lambanın ışığında bu kez Nick'in mektubunu okudu.

"Hayatım, lütfen sana fazla sert davrandığımı düşünme. Ama bu konuyu kendi kendime çözmeliyim. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, öyle değil mi? Dolayısıyla şu an Milano'ya giden trene biniyorum. Bir-iki gün içinde sana doğru düzgün bir mektup göndereceğim. Keşke aklıma sana karşı acımasız olmadığımı kanıtlayacak bir şeyler gelse de yazabilsem. Ama maalesef şu an yazacak bir şey bulamıyorum. N.L."

Susy uyuyabilecek olsaydı bile geceden geriye pek fazla zaman kalmamıştı. Mektup ellerinden düştü, balkona doğru adeta süründü ve orada başı balkonun parmaklıklarına dayalı, şafak rüzgârı üzerindeki ince dantelden tenine işlerken çöktü kaldı. Sımsıkı kapattığı kirpikleri ve onların üzerine bastırdığı ellerinin ardından gittikçe artan günışığını hissedebiliyordu. İşte yeni bir gün başlıyordu; amaçsız ve anlamsız yeni bir gün, Nick'siz bir gün. Bir süre sonra elleri yana düştü ve kurumuş gözkapaklarını açarak Büyük Kanal boyunca yer alan evlerin ardından doğan güneşin yakan yoğun ışınlarına baktı. Hızla ayağa kalkarak odasına koştu, kalın perdeleri sürükleyerek pencereleri kapadı. Sonra odasının karanlığında sersemlemiş biçimde kendini yüzüstü yatağa, yastıkların arasına attı. Karanlık bir geceye girmek istiyordu.

Uyandığında her yeri tutulmuştu ve ağrı içindeydi. Odaya sızan ve yer karolarına vuran gün ışığını görünce uyumuşum diye düşündü. Bu mümkün müydü? Saat sekiz ya da dokuz olmuş olmalıydı! Bir sarhoş gibi uyuyakalmıştı. Mektup masada dirseğinin altındayken... Ah, şim-

di hatırlıyordu. Rüyasında mektubun bir rüya olduğunu görmüştü! Ama işte orada masadaydı, inkâr edilemeyecek şekilde gerçekti. Susy, mektubu eline aldı ve yavaşça acı içinde yeniden okudu. Sonra mektubu yırtmaya parçalara ayırmaya başladı. Bununla da yetinmedi ve bir kibrit buldu. Boş şöminenin önüne oturdu ve mektubu en küçük parçasına kadar yaktı, küle çevirdi. Nick bu mektubu yok ettiği için bir gün ona teşekkür edecekti!

Banyo yaptıktan ve aceleyle makyajını tamamladıktan sonra kendini daha genç ve daha umutlu hissetmeye başladı. Sonuçta Nick sadece bir-iki günlüğüne gittiğini söylemişti. Ve mektup acımasız bir dille yazılmamıştı; içinde sert sözleri yumuşatan şefkat dolu kelimeler vardı. Aynada kendisine bakarak gülümsedi, rengi solmuş dudaklarına biraz kırmızılık kattı ve hizmetçiyi çağıran zili çaldı.

"Giovanna bana kahve getir lütfen ve Bay Strefford'a onu bir an önce görmek istediğimi ilet."

Nick, birkaç günlüğüne ortalarda olmayacağına göre, onun yokluğuna mantıklı bir açıklama getirmek zorunda kalacaktı. Ancak şu an kafası hiç çalışmıyordu ve tek düşünebildiği Strefford'dan yardım almaktı.

Susy, zor durumlarda Strefford'a güvenebileceğini biliyordu. Haylazlıkları ve hainlikleri seven Streffy, dostlarının ona ihtiyacı olduğunda becerikli ve her işin altından kalkan birine dönüşürdü.

Hizmetçi şaşırmış bir yüz ifadesiyle orada beklemeye devam edince, Susy emirlerini sert bir şekilde tekrarladı. "Ama henüz kalkmadıysa uyandırmayın," diye ekledi. Strefford'u kızdırmak istemezdi.

"Ama sinyora, beyefendi çoktan dışarı çıktı."

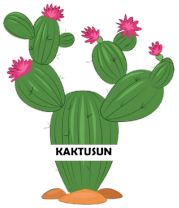
"Dışarı mı çıktı?" Strefford öğle yemeğinden önce

yatağından zorla kalkabilen biriydi! "Saat o kadar geç mi oldu?" diye bağırdı Susy inanamayarak.

"Saat dokuzu biraz geçiyor. Beyefendi saat sekizdeki İngiltere trenine binmek üzere ayrıldı. Gervaso ona bir telgraf geldiğini söyledi. Size daha sonra yazacağını söyledi gitmeden önce."

Hizmetçi kapıyı ardından kapatarak çıktı ve Susy adeta bir yabancıyı izler gibi aynadaki makyajlı yansımasına bakıp kaldı. Yani danışabileceği kimsesi kalmamıştı. Hiç kimse… Fred Gillow'dan başka hiç kimse! Bu fikir aklına gelir gelmez yüzünü buruşturdu.

Peki ama Strefford'un İngiltere'ye dönmesinin nedeni ne olabilirdi acaba?

12

Milano trenindeki Nick Lansing dizlerine vuran gün ışığıyla uyandı. Esnedi, aynı kompartımanda uyuyan komşularına iğrenerek baktı ve neden Milano'ya gitmeye karar verdiğini merak etti. Milano'da ne yapacaktı? Uzlaşmaz kararlar almanın zorluğu ertesi sabah uyandığınızda gerçeklerle karşılaşmaktı.

Tren Milano garına girdiğinde dışarı çıktı ve bir kahve aldı. Kahvesini içince seyahatine devam ederek Cenova'ya gitmeye karar verdi. Yolculuğa devam etmek, harekete geçmeyi ertelemeye ve düşüncelerini köreltmeye yarayabilirdi. Bir önceki akşam on iki saat boyunca zihnini aralıksız meşgul eden düşünceler sebebiyle buna ihtiyacı vardı.

Kısa bir süre daha uyukladıktan sonra yeniden düşüncelere daldı ve sonra trenin tıngırtılarıyla yeniden kendinden geçti. Uyandığı aralarda tren raylarının gıcırdayan sesleri kafasının içinde yankılanıyordu. Vanderlyn Palas'tan ayrıldığı ilk bir saati yoğun düşünceler içinde geçirmişti. Ve o zamandan beri beyni aynı probleme çözüm aramak için çalışmaya devam ediyordu. İçtiği kahve bu konudaki düşüncelerini toplamasına fayda etmemiş, dolayısıyla hiçbir yol kat edememişti.

Cenova'ya varınca sıcak havada sokaklarda bir süre dolaştı, kendine ucuz bir bavul ve biraz kıyafet aldı, sonra da limana, hatırladığı küçük bir oteli bulmaya gitti. Bir saat sonra otelin restoranında oturmuş puro içiyor ve gazeteleri karıştırıyordu. Akşam yemeğinin servis edilmesini beklerken, yan masada oturan küçük yuvarlak yüzlü, gözlüklü bir adamın kendisini incelediğini fark etti.

"Merhaba Buttles!" diye bağırdı Lansing. Hicks'lerin sekreterini burada görünce çok şaşırmıştı.

Bay Buttles, saç köklerine kadar kızararak hafifçe ayağa kalktı ve eğilerek Lansing'e törensel bir selam verdi.

Nick Lansing, ilk önce yalnızlığının bozulacağını düşünerek rahatsız olduysa da hemen sonra yalnız kalmaktansa Bay Buttles ile sohbet etmenin kendisine daha iyi geleceğini fark etti.

"Burada olduğunuzu hiç bilmiyordum. Yat limanda mı?" diye sordu. Ibis'in yeni yolculuklara hazırlandığını duyduğunu anımsamıştı.

Bay Buttles, sandalyesine yaslanmış durumda sessizce oturmaya devam etti. Sadece başıyla negatif anlama gelecek bir işaret yaptı. Şu an için konuşamayacak kadar utanmış görünüyordu.

"Ah, sen buraya önceden geldin değil mi? Gerekli ayarlamaları yapmak için. Şimdi hatırladım, Bayan Hicks'i dün değil önceki gün Venedik'te görmüştüm," dedi Lansing ve Coral'a Scalzi'de rastlayışının üzerinden sadece kırk sekiz saat geçtiğine inanamadı.

Bay Buttles konuşmak yerine yavaşça Nick'in masasına yaklaştı. "Masanıza oturabilir miyim Bay Lansing? Çok kısa sürecek. Teşekkürler... Hayır beni işleri halletmem için önden göndermediler. Gerçi sanıyorum Ibis yarın burada olacak." Boğazını temizledi, gözlüklerini ipek mendiliyle sildi ve yeniden taktı. "Oluşabilecek herhangi bir yanlış anlaşılmayı önlemek için, artık Bay Hicks'in çalışanlarından biri olmadığımı sizinle paylaşmalıyım sanırım."

Lansing ona acıyarak baktı. Her ne kadar yüzünde dramatik duygularla boğuştuğuna dair bir iz yoksa da bu konuda konuşmanın onu çok üzdüğü belliydi.

"Gerçekten mi?" dedi Nick. "Umarım ayrılığınıza Tiepolo'nun tabloları yüzünden anlaşmazlığa düşmeniz sebep olmadı."

"Ah, Bayan Hicks size Tiepolo'dan bahsetti demek. Ama hayır Bay Lansing konu o değildi. Her ne kadar Tiepolo ve çağdaşlarının kısır sanat anlayışlarının karşısında olsam da ve Bayan Hicks kendisini İtalyan sanatının büyüsüne kaptırmış olsa da bunu eleştirmek bana düşmez. Bayan Hicks'in entelektüel ve sanatsal kapasitesinin sınırları benim mütevazı kapasitemin o kadar üzerindedir ki onu eleştirmek saçma olur…"

Sustu ve yeniden gözlüklerindeki hafif nemi sildi. Barizdi, henüz açıklamadığı bir sebepten dolayı stres içindeydi. Ama Nick onu konuşturmaya çalışmak yerine sessizce beklemeyi tercih etti ve Bay Buttles kısa bir aradan sonra konuşmaya devam etti. "Benim bugün burada olmamın tek sebebi, onlardan çok ani ayrılmam ve son bir kez Ibis'i görmek istemem. Ibis benim için birçok güzel anının mekânı oldu. Ama size yalvarıyorum. Eğer Bayan Hicks'i ya da gruptan başka birini görecek olursanız lütfen benim Cenova'da olduğum bilgisini paylaşmayın," diye açık sözlülükle ekledi Bay Buttles. "Burada olduğum sürece kimliğimi kesin bir şekilde gizleme niyetindeyim."

Lansing ona nazik bir şekilde baktı. "Ah ama bu pek de dostça bir hareket sayılmaz öyle değil mi?"

"Başka türlü hareket etmem mümkün değil Bay Lansing," dedi eski sekreter. "Ve sizin vereceğiniz gizlilik sözüne güveniyorum. Gerçek şu ki, burada Ibis'i son kez görmek için bulunmuyorum. Bayan Hicks'i görmek için buradayım, son bir kez. Beni anlayacağınızı ve neler çektiğimi tahmin edeceğinizi düşünüyorum."

Yeniden eğilerek selam verdi, oradan ayrılmak üzereyken çıkışta duraksayarak, "En başından beri umutsuz bir durumdu benimki," dedi ve cam kapıların ardında kayboldu.

Nick'i merhamet duygusu sardı. Bay Buttles'in bilgili ve yetenekli sekreterden karşılıksız aşk mağduruna dönüşümünde dokunaklı bir şeyler vardı. Üstelik bu yabancı dillerden sorumlu sekreterin ani ayrılığı Hicks'ler için de kötü bir sürpriz olmuş olmalıydı. Bay Beck muhasebeyi tutar, oteller ve diğer yerlerle hesapları kapardı ama Hicks'lerin etrafındaki herkesin ve her şeyin çevirisini yaparak onlara keyif veren tecrübeler yaşatan Bay Buttles'tı. Nick, yaşlı Bayan Hicks'in Odysseia Destanı'na benzettiği Yunanistan seyahatleri öncesi böyle bir talihsizlik yaşamalarının onları ne kadar endişelendirdiğini tahmin etti.

Kısa bir süre sonra Coral'ın umutsuz talibinin görüntüsü aklından silindi ve Nick'in zihni yeniden kendi sorunlarına döndü. Önceki gece Vanderlyn Palas'ın yakınlarında, sık sık gittikleri restorana oturup Susy'ye not yazarken, ondan bir-iki gün ayrı kalarak aklını toplamak ve durumları üzerine düşünmek amacındaydı. Sonra mektubunu mekân sahibinin Susy'nin de çok sevdiği ve arkadaş olduğu küçük oğluna verip eve ulaştırmasını istediğinde çocuğun mekâna dönüşünü beklemeye karar verdi. Nick çocuktan mektuba bir cevap alıp gelmesini istememişti. Ancak samimi ve dost canlısı İtalyan zihniyetini bildiğinden, çocuğun Susy'yi çağırtarak onu görmek için bekleyeceğinden emindi. Zihninde, hizmetçi, Susy'nin karanlık içindeki odasının kapısını çalıyor ve Susy ışığı yakıp onu içeri almadan önce gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne biraz pudrayla canlılık vermeye çalışıyordu. Zavallı kız!

Küçük çocuk Nick'in beklediğinden çok daha önce döndü. Hiçbir yanıt getirmemişti, sadece Sinyora'nın ve herkesin dışarı çıktığını öğrenmişti.

"Herkes mi?"

"Sinyora ve palasta akşam yemeğine gelen dört centilmen. Akşam yemeği sonrası hep beraber yürüyüşe çıkmışlar. Oradaki gondolcudan başka mektubu bırakabileceğim kimse yoktu. Sinyora geç geleceğini belirterek hizmetçisine uyuyabileceğini söylemiş ve tabii hizmetçi de hemen ortadan yok olmuş."

"Ah," dedi Nick sadece ve çocuğa hak ettiği harçlığı vererek restorandan dışarı çıktı.

Susy dışarı çıkmıştı, her zamanki gruplarıyla dışarı çıkmıştı, bu yaz akşamlarında hep yaptıkları gibi dışarı çıkmıştı! Nick'le yaptığı o konuşmadan sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıkmıştı! Sanki ikisinin de dünyası o akşam yıkılmamış gibi... Ah zavallı Susy! Kendini koruma içgüdüsüyle, etrafa uyum sağlama dürtüsüyle, hayatına her şey normalmiş gibi devam ederek, sıkıntılarını saklama alışkanlığıyla hareket etmişti. Peki ya alışkanlık vücudu ele geçirmişse ve aynı çoğu arkadaşı gibi Susy de dramdan dansa, acı dolu bir andan eğlenceli bir sinema filmine kolayca geçmeye başlamışsa... Ruhumuzdan geriye ne kaldı? Merak etti Nick...

Treni gece yarısına kadar kalkmayacaktı ve restorandan çıktıktan sonra Piazzetta'ya yakın bir şarap dükkânına varana kadar uzun uzun yürüdü. Orada yorgun ayaklarını dinlendirip soğuk içecekler içerken treninin kalkış saatini bekleyebilirdi.

Saat on bir gibi Nick kendine bir gondol aramaya başlamıştı ki, gece elbiseli bir grup genç şakalaşmalar ve kah-

kahalar eşliğinde sokağa girdi. Nick, karanlıkta aralarında sadece bir kadının olduğunu fark etti ve kadının kim olduğunu tahmin etmesi için ışığa ihtiyacı yoktu. Susy omuzlarından ince bir şal kayarak ve parmaklarının arasında bir sigarayla gülerek Strefford'un koluna girdi. Sonra arkalarında Gillow, Prens ve genç Breckenridge ile birlikte Florian yönüne doğru uzaklaştılar…

Nick trende geçirdiği saatler boyunca ve Cenova sokaklarında amaçsızca dolaşırken bu sahneyi kafasında defalarca canlandırdı. Onun ve Susy'nin dünyasında ya hiçbir şey yokmuş gibi yola devam edecektiniz ya da dışarı atılacaktınız ve göründüğü kadarıyla Susy devam etmeyi seçmişti. Susy'nin yüzüne dikkat ettiğinde tartışmalarından kalan üzüntü izlerini saklayacak ölçüde makyaj ve pudra kullandığını düşünmüş ve hatta gözlerindeki kızarıklığı göz damlasıyla saklamaya çalıştığını bile hayal etmişti.

Eğer gece yarısı trenini yakalamak istiyorsa kaybedeceği bir dakika bile yoktu. Ve etraftaki tek tekne, karısının az önce indiği gondoldu. Hemen içine atladı ve gondolcuya kendisini istasyona götürmesi talimatını verdi. Gondoldaki minderlere yaslanınca burnuna karısının kokusu geldi ve istasyona vardıklarında ışıklar gondolun içini aydınlatınca yerde karısının elbisesinden düşmüş bir gül gördü. Gondoldan çıkarken topuğuyla gülün üzerine bastı.

Ve işte Susy'ye ait son görüntüler aklında böyle kaldı. Şu anda geri dönmeyeceğini, en azından hayatlarına kaldıkları yerden devam etmek için dönmeyeceğini biliyordu. Susy'yi bir kez daha görürse bu, olanları konuşmak ve gelecekleriyle ilgili karar vermek için olacaktı. Susy'ye ona karşı kötü hisler ya da kötü niyet beslemediğini söylerken

samimiydi ama o bataklığa tekrar geri dönemezdi. Eğer o hayata geri dönerse kaçınılmaz olarak batacak, üst üste verilen tavizlerin altında boğulacaktı…

Sıcak yaz akşamında Cenova limanının gürültüsü en uykucu bünyeyi bile uyutmayacak kadar çoktu. Nick de yatağında gözünü bile kırpmadan uzanmış yatıyordu ama sesleri duymuyordu bile. Çünkü kafasının içindeki kargaşa daha fazla gürültü çıkarıyordu. Şafak vakti üzerine bir rahatlama getirince bitkinlikle ağır bir uykuya daldı. Uyandığında nerdeyse öğlen oluyordu ve penceresinden Ibis'in limanın içerisindeki o tanıdık siluetini gördü. Ibis'in sahipleriyle karşılaşmak gibi bir endişesi yoktu, çünkü onların çoktan yattan inerek kara yoluyla daha serin ve daha revaçta olan bir yerlere doğru yola çıktığına emindi. Bu düşünce yalnızlık duygusunu arttırdı, dünyada sığınacağı hiç kimse yoktu. Giyindi ve kahve içebileceği gölgelik bir yer aramaya koyuldu.

Kahvesini içerken zihni yavaş yavaş aydınlandı. Açıkça gördü ki deli bir adam ya da hırçın bir çocuk gibi davranmıştı, deli adam benzetmesini tercih ederdi. Susy'den ayrılacaksa bunu düzgün ve sessiz bir şekilde yapması gerekmez miydi? Kendileri gibi insanlar böyle yapmaz mıydı? Sosyetenin sefahat düşkünü küçük dünyasına melodram katmak garip kaçmayacak mıydı? Hareketlerinin uygunsuzluğunu şimdi kavrayarak gülümsedi. Ancak sonra aniden gözleri yaşlarla doldu. Susy'siz bir gelecek katlanılamazdı, hayal bile edilemezdi. Neden ayrılmak zorundalardı ki? Bu soruyu sorarken karısının narin yüzü gözünün önüne geldi; gülerken hafifçe kıvrılan dudaklarını görür gibi oldu. Evet, geri gidecekti. Ama durumu

konuşmak, orta yolu bulmak, birlikteliklerini bir iş anlaşmasına dönüştürmek için değil... Eğer geri giderse şartsız koşulsuz gidecek ve sonsuza kadar onunla kalacaktı...

Peki ama gelecekleri ne olacaktı? Düğün hediyesi olan çeklerin bittiği, büyükannenin incilerinin satıldığı ve geriye sadece zengin arkadaşlara koşulsuz bağımlılıkların kaldığı günler çok da uzakta değildi. Bedavacı rolüne büründükleri hayatları böyle devam edecekti. Peki başka hiçbir olası çözüm yok muydu? Hayatlarını idame ettirmelerinin bir yolu? Hayır, yoktu. Susy'yi lüks ve refahın olmadığı bir hayat içinde düşünemiyordu. Ayrıca onu da kendisini de Nat Fulmer'larınki gibi bir hayat yaşarken hayal edemiyordu. New Hampshire'daki dağınık ve küçük bungalovu düşündü. Yetersiz hizmetçileri, yenemeyecek kadar kötü yemekleri ve her yere dağılmış çocukları... Susy'den nasıl kendisiyle böyle bir hayatı paylaşmasını isteyebilirdi ki? İstese bile Susy, büyük ihtimalle mantıklı davranır ve onu reddederdi. Birliktelikleri bir yaz çılgınlığıydı ve şimdi bedeli ödenmeliydi.

Yazmaya karar verdi. Eğer ayrılacaklarsa Susy ile karşı karşıya gelmeyi göze alamazdı. Bir garson çağırarak kâğıt kalem istedi ve kahvesinin yanında yer alan gazeteleri masanın uzak köşesine itti. Bunu yaparken, gözü iki gün öncesinin Daily Mail gazetesine ilişti. Gazeteyi alarak ilk sayfada yer alan haberi okumaya başladı:

"Solent'te trajik yat kazası!* Altringham Dükü ve oğlu d'Amblay Vikontu gece yarısı gerçekleşen kazada hayat-

* Solent; İngiltere'nin güneyinde, Manş Denizi'nin kuzeyinde, Wight Adası ile İngiltere anakarasını ayıran kanal. Su sporları ve özellikle yatçılık sporu yapılır. (ç.n.)

OLSUN BEKLEMEZ KİTAP TEAM

larını kaybettiler. İkisinin cansız bedeni de denizden çıkarıldı."

Okumaya devam etti. Kazanın Venedik'ten ayrıldığı geceden bir gün önce gerçekleştiğini, Solent'teki yoğun sisten kaynaklandığını, eski dostları Strefford'un Altringham Dükü ve İngiltere'nin en büyük servetlerinden birinin sahibi olduğunu öğrendi. Dostları Streff'in adını böyle bir haberde görmek ne kadar tuhaf bir şeydi. Ve kaderin ne kadar alaycı bir anlayışı vardı ki Nick Lansing'i acılar içine gömerken bir başka adamı yıldızlara kadar çıkarmıştı!

Birden zihninde yine Susy'nin gondoldan inişi, Strefford'un şakasına cevap veren kahkahasının sesi, onun koluna girişi ve iyice sarılışı ve arkasında diğer adamlardan oluşan kuyrukla yürüyüşü geldi. Strefford… Susy ve Strefford!... Nick, Strefford'un Susy ile konuşurken yumuşayan sesini ve ona bakarken gözlerinde oluşan hüzünlü bakışları birçok kere fark etmişti. Ama kendini evliliğinin güvencesi altında hissetmiş ve bu belirtileri önemsememişti. Nick'in en çok kıskandığı kişi, bir kadının her kaprisini tatmin edecek kadar sınırsız para ve güce sahip olan Fred Gillow olmuştu. Ancak Nick, Susy'nin sadece maddi üstünlüğü olan bir adamla yetinmeyeceğini biliyordu. Strefford ise farklıydı. Susy, maddi gücü pek yeterli olmadığında bile Strefford'un varlığından keyif alıyordu. Şimdi Strefford tüm o zenginlikle karşı konulamaz biri olmamış mıydı?

Evlilik anlaşmalarının, Susy ve kendisinin inanarak kabullendiği o absürt anlaşmanın unutulmuş kurallarını yeniden aklına gelmeye başladı. Ancak düşününce, bu anlaşma gerçekten de o kadar absürt müydü? Bu anlaşma Susy'nin fikriydi -kendisinin fikri olmadığına şükretti- ve

belki de Susy bu anlaşma konusunda zannettiğinden daha ciddiydi. Belki de Nick'in evden ayrılmasına neden olan tartışmaları olmasaydı bile, Strefford'un ani yükselişi sonrası Susy özgür kalmak isteyecekti…

Para, lüks, moda, keyif; bunlar Susy'nin varlığının dört temel taşıydı. Nick bunları önceden beri biliyordu. Susy de bu dört şeye verdiği önemi hiç reddetmemişti. Nick, açıksözlülüğü için ona minnet duydu. Susy'nin tüm bunlara sahip olabilmek için alçalmaya tenezzül edeceği -ki daha önce de yapmamış mıydı- nasıl aklına gelmemişti? Belki de Susy'yi Strefford'a vermek onu kurtarmak demekti. Şimdi geçmişe ancak acı dolu gözlerle bakabiliyordu ve gazetedeki haberin gözüne ilişmesini sağlayan hangi güçler ise onlara minnet duydu.

"Susy, sevgilim -yazmaya başladı- kader geleceğimizi ele geçirmiş görünüyor ve böylece bizi zahmetten kurtarmış oluyor. Evliliğimiz sırasında bencilliğe kapılıp benimle evlenme şartlarını unutmuş olabilirim ama yalnız geçirdiğim bu iki günde her şeyi yeniden hatırladım. Bir erkeğe verilebilecek en güzel balayını bana yaşattın ve bunlar hayatımın en değerli anıları olacak. Ancak sana istediklerini sağlama gücüm olmadığına göre, yoluna çıkıp sana engel olmaya da hakkım yok. Ayrıca Venedik sarayları karşılığında alçakça hizmetler vermek bir daha yaşamayacağımız bir deneyim olmalı. Gazetelerde okuduğuma göre Streff artık sana istediğin tüm sarayları alabilecek güçte. Ona bu şansı ver; sanırım bu fırsatın üstüne atlayacaktır ve etrafımızdaki en iyi aday da o. Keşke onun yerinde olabilseydim. Birkaç gün içinde, aklımı başıma topladığımda

sana yeniden yazacağım ve o zaman bir adres de vereceğim. NICK."

Mütevazı banka hesaplarına dair bir not da ekleyerek mektubu bir zarfa koydu ve Bayan Nicholas Lansing adını zarfa yazdı. Yazar yazmaz karısının evlilik sonrası adını ilk kez yazdığını fark etti.

"Tanrı şahidimdir, ondan sonra bir başka kadına adımı vermeyeceğim," diye düşündü, ceplerini bir pul bulmak için karıştırırken.

Bitkinlikle ayağa kalktı, havanın sıcaklığı boğucuydu ve mektubu cebine koydu.

"Kendim postaya veririm, böylesi daha güvenli olur," diye düşündü. "Ve sonrasında acaba ne yapacağım? Gerçekten merak ediyorum." Şapkasını başına geçirdi ve güneş altındaki sokaklarda yürümeye başladı.

Postanenin yakınındaki meydandan dönerken yanından geçmekte olan bir taksinin camından dışarı beyaz bir şemsiyenin sallandığını gördü. Ardından Coral Hicks eğilerek elini ona uzattı. "Seni bulacağımı biliyordum," dedi neşeyle. "Bu sıcakta saatlerdir şehri turluyordum. Hem alışveriş yapıyor hem de sana rastlayacağımı umuyordum."

Nick ona boş boş baktı. Cenova'da olduğunu nasıl bildiğini bile soramayacak kadar şaşırmıştı. Coral, Nick'in usta bir orkestra şefine benzettiği otoriter tavırla "Lütfen hemen arabaya biner misin? Bu sıcakta daha fazla kalmama izin verme," dedi. Ve hemen ardından şoföre bağırdı: "Al porto."*

Nick Lansing, Coral'ın yanına çöktü ve hemen ayak-

* İtalyanca "Limana sür."

larının dibindeki paketleri fark etti. Kendini Coral'ın şehirden Ibis'e taşıdığı paketlerden birine benzetti. Onun kendini şımartmak için aldığı bu paketler gibi geminin güvertesinde diğerlerine sergilenecekti. Öyle bile olsa bugünü bir şekilde geçirmeye ihtiyacı vardı ve akşam geleceğiyle ilgili kararlar vermesi gerekecekti.

Nick'in gidişinden üç gün sonra postacı Vanderlyn Palas'a Bayan Lansing'e üç mektup getirdi.

İlk ulaşan mektup Strefford'un trende karaladığı ve Torino'dan postaladığı kısa bir mesajdı. Kısaca Susy'nin de gazetelerde okuyarak haberdar olduğunu düşündüğü elim kaza sebebiyle eve çağrıldığını yazıyordu. İngiltere'ye varınca tekrar yazacağını söylüyor ve not bölümünde altını çizerek "Vedalaşmak için seni görmeyi ne kadar istedim anlatamam ama evden ayrıldığım saat bunu imkânsız kıldı. Nick'e selamlar. Kısa da olsa bana yaz ve Altringham'a gönder."

Diğer iki mektup akşamüstü beraber geldi ve ikisi de Cenova'dandı. Susy, zarfların üzerini kontrol etti ve üzerinde kocasının el yazısı bulunan zarfı hemen fark etti. Elleri o kadar çok titredi ki bir süre zarfı açamadı. Sonunda zarfı açtığında mektuba bir çırpıda göz gezdirdi. Sonra oturarak mektubu dizlerine yerleştirdi ve bir daha okudu. Bu mektup birçok anlama gelebilirdi. Mektupta umutsuzluktan umursamazlığa, alaycılıktan şefkate birçok duyguyu hissetti. Bu mektubu yazmak kocası için bir işkence mi olmuştu yoksa Susy'ye mi işkence etmek niyetindeydi? Ya da mektup Nick'in gerçek duygularını mı yansıtıyordu? Ne daha az, ne daha fazla, tam olarak böyle mi hissediyordu? Anlaşmalarına uyduğunu Susy'ye böyle bir mektup yaza-

rak mı kanıtlamaya çalışıyordu? Nick, Venedik'i büyük bir öfke ve kırgınlıkla terk etmişti ama buna rağmen satırlarında bir sitem, bir kınama, bir serzeniş bulunmamaktaydı. Belki de mektubun Susy'ye çok soğuk gelmesinin sebebi buydu. Susy ürperdi ve gözlerini diğer zarfa çevirdi.

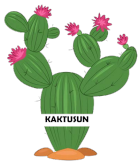
Zarfın üzerindeki büyük ve resmi bir şekilde yazılmış harfler biraz tanıdık gelse de çıkaramadı ve zarfı açtı. İçinden Ibis'in bir kartpostalı çıktı. Arkasında ise "Bay Lansing'i bize küçük bir deniz seyahati için ödünç vermeniz çok nazik bir davranış. Ona en iyi şekilde bakacağımıza emin olabilirsiniz. CORAL."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BÖLÜM II

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

13

Violet Melrose geçen kış New York'ta Susy Branch'e, "Neden sen ve Nick balayınız için Versay'daki küçük evime gitmiyorsunuz ki? Ben Çin'de olacağım ve tüm bir yazı orada geçirebilirsiniz," dediğinde âşıklar bu cazip teklif karşısında kararsız kalmışlardı.

Çok kullanışlı, küçük ve aynı zamanda devasa bir servetin izlerini taşıyan bir evdi. Susy bu evin maceralarının başlangıcı için uygun olabileceğini düşünmüştü. Ama Nick, Paris'e çok yakın olduğu için bu fikre itiraz etti. Yılın o döneminde Paris tanıdıklarla dolar ve bu tanıdıklar canlarının istediği her saatte onları ziyaret etmekten çekinmezdi. Susy de kendi tecrübelerinden biliyordu ki, çok zengin insanlar fakirlerin neler yaptıklarını görmeye bayılırlardı. Bu sebeple Strefford'un villasını tercih etmişlerdi ve Susy, Violet'in davetini başka bir dönem kabul etmek için aklına yazmıştı.

Ağustosun sonlarında yağmurlu bir akşamüstü Bayan Melrose'un evine doğru giderken aklından bunlar geçiyordu. İstasyonda bindiği taksinin üstü bavullarıyla dolmuştu.

Venedik'ten trene binmiş ve Milano'da telgrafına yanıt alacak kadar bekleyip yola devam etmişti. Bayan Melrose'un Versay'daki evinde, "Canım sıkıldığında hiç haber vermeden Versay'daki küçük kulübeme gidip her şeyi hazır buluyorum," demesini sağlayan mükemmel bir kâhyası bulunmaktaydı.

Bu mükemmel kâhya Susy'nin telgrafına, "Bayan Melrose evine misafir olmanıza çok memnun olur," diye

yanıt vermiş ve Susy daha fazla düşünmeden Versay trenine atlamıştı. Şimdiyse ince yağmurun altında evin önünde dikilmekteydi.

Yılın ilerleyen bu dönemi Bayan Melrose'un evini daha uygun bir hâle getirmişti; ağustos ayının sonunda kimse Versay'ı ziyaret etmeyi düşünmezdi. Susy'nin yalnız kalmak istemesinin şimdiki sebebi daha önceki balayı döneminden oldukça farklıydı ama asla daha az önemli değildi. Yalnız olmak… Yalnız! Nick'in gidişinin ardından geçen o birkaç günde Fred Gillow ve etrafındakilerin inatçı refakatlerine ve yaz sonunun lagünde adeta kendisiyle alay eder gibi parıldayan ışınlarına maruz kalmış, acısının içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi dönüp durmuştu. Yalnız kalmak durumunun tek ilacı gibi görünmüş, Venedik'in duyulara hitap eden harikaları ve masmavi gökyüzüne mümkün olduğunca benzemeyen bir yere kaçmak arzusuyla dolmuştu. Eğer seçme şansı olsaydı, hiç kimseyi tanımadığı karanlık ve yağmurlu bir kuzey kasabasına sürünüp giderdi. Böyle bir lüksü elde edemeyeceği için işte burada, bu boş evin eşiğinde duruyordu. Fred Gillow'dan kurtulmayı başarmıştı. Gillow asık bir suratla kır evine gitmiş, Susy de ona eylül ayında katılacağına dair yarım yamalak bir söz vermişti. Prens, genç Breckenridge ve Venedik grubunun kalan birkaç üyesi İsviçre Engadin ya da Fransız kasabası Biarritz'e gitmek üzere yola çıkmışlardı. Şimdi yalnız kaldığına göre aklını başına toplayabilir, kendini toparlayabilir ve geleceğini belirleyecek bir sonraki aşamaya hazırlanabilirdi. Çok şükür Versay'da yağmur yağıyordu!

Kapı açıldı, resim odasından gelen sesler duyuldu ve kapının eşiğinde narin ve mahzun bir figür belirdi.

"Hayatım!" diye bağırdı Violet Melrose ve sarılarak Susy'yi parfüm kokan odaya doğru çekti.

Susy kekeledi: "Senin Çin'de olduğunu sanıyordum!"

"Çin mi? Evet... Çin..." Bayan Melrose hülyalı bakışlarla baktı ve Susy kendi dağılan hayatını, plandan yoksun geleceğini ve rüzgârda sürüklenip giden fani yaşamını düşündü.

Susy'nin bavuluyla onları takip eden evin mükemmel kâhyası, "Evet Madam, geçen gece Bayan Melrose'dan bir telgraf gelene kadar ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Bayan Melrose şakaklarını avuçlarının arasına aldı. "Tabii, tabii, haklısınız! Çin'e gitmeyi planlamıştım. Hayır... Aslında Hindistan'a gidecektim... Ama büyük bir yetenek keşfettim... O benim dâhim..." Sözlerini tamamlayamadan yastıklarla dolu bir divana çöktü ve bir kolunu uzatarak bağırdı: "Fulmer! Fulmer!" Susy Lansing, odanın ortasında gözleri şaşkınlıktan açılmış bir şekilde beklerken içeriden, evin daha konforlu ve manzaralı bir bölümünden bir adam çıkarak geldi. Susy, Nat Fulmer'ı; New Hampshire'daki bungalovda beş haşarı çocuğuyla yaşayan arkadaşları Nat Fulmer'ı burada elleri ceplerinde, dudaklarında bir sigara, ayakları Violet Melrose'un yere serili beyaz leopar postunun içine gömülmüş görünce çok şaşırdı.

"Susy!" diye kollarını açarak bağırdı Nat Fulmer ve Bayan Melrose mırıldandı: "Öyleyse haberin yoktu senin. Fulmer'ın şaheserler yarattığını bilmiyor muydun?"

Susy kendini tutamayarak güldü. "Benim dâhim, diye bahsettiğin kişi Nat mi?"

Bayan Melrose ona kırgınlıkla baktı.

Fulmer güldü. "Hayır aslında ben Grace'e aidim bi-

liyorsun ama Bayan Melrose bizim koruyucumuz oldu ve…"

"Koruyucu mu?" diye sözünü kesti ev sahibi. "Dini bir toplantıdaymışız gibi konuşma lütfen Nat! New York'ta bir sergide yer aldı… ve büyük başarı yakaladı. New York'taki müzik odamın dekorasyonu için araştırma yapmak üzere yurt dışına, buraya geldik. Ursula Gillow'un Roslyn'deki kır evini ve Bayan Bockheimer'ın balo salonunu da dekore edecek. Fulmer, çizimler nerede?" Ayağa kalktı ve bir likör masasının üzerine yığılmış kâğıtları karıştırdı. Bu uğraş onu hemen yorunca yeniden divanına çöktü. Brindisi'ye* kadar gitmiştim ama sonra Fulmer'la buluşmak için gece gündüz seyahat ederek buraya geldim," diye açıkladı Violet. "Ama ya sen hayatım? Sana sormayı unuttum. Çay alır mıydın?" derken elini şefkatle Susy'nin eline koydu.

Bir saat sonra çay içerlerken Susy de gizemli bir şekilde eskiden beri doğal yapısı olan özelliklerine geri dönüyordu. Ellie Vanderlyn, Venedik'e geldiğinde de bu etkiyi hissetmişti. Ama o zaman Nick'in varlığı ve kişiliğinin etkisi altında olduğu için, şimdiki kadar yoğun etkilenmemişti. Şimdi terk edilmişti, kendi başına, kendi kaynaklarına bırakılmıştı ve kendini çoktan kurtulmuş olduğunu sandığı tesirler altında buluyordu.

Susy'nin çoktan beridir uzak kaldığı sosyal dünyanın tuhaflıkları, Nat Fulmer'ı ünlü biri yapmışa benziyordu ve Violet Melrose da dünyanın bir ucundan onun başarısının tadını çıkarmak için koşup gelmişti. Susy, Bayan Melrose'un "ahlak paraziti" denebilecek bir gruba ait olduğunu biliyordu. Bu tip kişiler işleri tersine çevirir ve zenginler fakirleri avlardı. Her nerede şöhret kazanma fırsatı var-

* İtalya'nın Adriyatik kıyısındaki bir liman kenti.

sa Violet anında orada biterdi; inciler içinde zararsız bir vampir gibi milyonlarının ona veremeyeceği kötü şöhretin peşine düşerdi. Violet Melrose, kendini küçük gizemli dünyasında, çaresiz kurbanı Nat Fulmer'ı büyüleyen kötü ve cazibeli bir dişi olarak görmeyi istiyor olabilirdi. Ama Susy gerçeği biliyordu. Violet, zavallı Violet hiç de öyle biri değildi. Örneğin Ellie Vanderlyn basit tutkuları, hiç de sanatsal olmayan sosyal ilgi alanları ve romantik hayatına rağmen bir amacı olan, kendini gerçekleştirmiş bir kadındı. Oysa Violet, hayatın içinde sadece sürükleniyordu.

Peki ya Fulmer'a ne demeli? Kısa sağlıklı bedenine, sakallı sıradan yüzüne ve bazen hayallere dalıp giden bazense bir pençe gibi sizinkileri yakalayan gözlerine yeni bir bakış açısıyla baktı Susy. Ve onun onca yıl girdiği sebatkâr zahmetlere rağmen fakirliğe, hiçe sayılmaya ve gittikçe büyüyen ailesinin ihtiyaçlarına katlanmasının sırrını çözdü. Evet, Susy ilk defa onu bir dâhi olarak gördü. Bunu Violet Melrosa'dan duymasına rağmen inandı; evet Fulmer büyük ihtimalle bir dehaydı! Gözlerini Fulmer'a dikti, sonra gözleri karşılaştı ve Fulmer sakalının ardından ona hafifçe gülümsedi.

"Evet, onu ben keşfettim, ben keşfettim," diye ısrar ediyordu Bayan Melrose içine çöktüğü siyah kadife divanın derinliklerinden. "Ursula Gillow'un anlattıklarına asla inanma. Güya Amerikan Sanatçıları Sergisi'nin karanlık bir köşesindeki 'Baharda Kar Fırtınası' tablosuyla ilk Ursula keşfetmiş onu. Hâlbuki Ursula hayatında bir sergideki ilk resimden ötesini görmemiştir. Ve şimdi numara yapıyor… Fulmer lütfen önemli değil deme! Sen böyle dedikçe Ursula yüz buluyor ve diğer insanlar da onun gerçekten seni keşfettiğini sanıyor. Üstelik Ursula'nın aksine beni o

sergide görenler var… Kim mesela? Mesela Eddy Breckenridge. Eddy o dönem Mısır'daydı diyenler de olabilir ama nasıl emin olabiliriz ki? Müthiş bir sanat eseriyle karşılaşan ve gözleri kamaşan biri çevresindeki insanları hatırlayabilir mi? İşte bana o gün böyle oldu… ve Ursula, herkesin bildiği gibi o dönemde Roslyn'deydi. Serginin açılışına gelmedi bile. Fulmer orada oturmuş gülüyor ve fark etmez diyor. Benim için istediğim zaman bir tablo yapacağını ve kendisini tekrar keşfedebileceğimi söylüyor."

Susy, bu evin kapısını çalarken elleri, yalnız kalma, sessizlik içinde durumuyla yüzleşme ve kendi türünden insanlarla yeniden bir araya gelmeden önce kafasını toparlama isteği ve sabırsızlığıyla titremişti. Kendini dış dünyadan izole edecek eve girmek için kapının açılmasını heyesle beklemiş, adeta saniyeleri saymıştı. Ve şimdi bir saattir Violet'in misafir odasında oturuyor, balayını geçiriyor olabileceği evde bulunuyor ama hiç kimse ona nereden geldiğini, neden yalnız olduğunu ya da süzülmüş yüzünde okunan üzüntünün sebebini sormuyordu…

İçinde yaşadıkları dünya işte böyleydi. Artık kimse sorgulamıyor, kimse merak etmiyordu; çünkü hiç kimsenin hatırlamak için vakti yoktu. Eskiden büyük risk olan meraklı gözetleyişler ve kötü niyetli dedikodular hemen hemen bitmişti. Herkes kendi draması, kendi felaketi ve kendi başına kalmıştı; çünkü etrafta durumunu fark edecek kimse yoktu. Susy kendisinin samimiyetle farkında olmayan iki arkadaşını izlerken, Violet Melrose'un ateşli bir şekilde şan şöhret peşinde koşması ve Fulmer'ın başarısının keyif veren mutluluğuna dalışı karşısında kendisini fark edilmeyen sessiz sedasız bir hayalet gibi hissetti.

"Eğer yalnız kalmak peşindeysem," diye düşündü,

"Zaten her anlamda yalnız değil miyim?" Bu düşünce onu korkuttu ve ürpertti. Fulmer'a döndü.

"Ya Grace ne yapıyor?"

Fulmer hiçbir utangaçlık göstermeden arkasına yaslandı ve "Ah, o da burada doğal olarak. Paris'teyiz, çocuklar ve tüm aile. Bir pansiyonda kalıyoruz ama Grace'i çok az görüyorum. Ben nasıl sürekli resim yapıyorsam, o da iyice müziğe daldı. Buraya gelmek benim için olduğu kadar onun için de büyük bir fırsattı ve bunu değerlendirmek için elinden geleni yapıyor; keman çalıyor, çalanları dinliyor… New Hampshire'a kıyasla oldukça değişik bir hayatımız var burada." Fulmer Susy'ye dalgın gözlerle baktı. Sanki gözünün önüne gelen geçmiş hayallerinden kopmaya çalışır gibiydi. "Bungalovu hatırladın mı? Ve Nick… ah, Nick nasıl?" dedi aniden.

"Ah, evet sevgili Nick?" diyen Bayan Melrose araya girdi. Susy yanakları kızararak başını kaldırdı ve sesi çınlayarak "Çok çok iyi, mükemmel!" diye bağırdı.

Fulmer sordu: "Ama burada değil galiba?"

"Hayır değil. Seyahatte, gemi seyahatinde."

Bu açıklama Bayan Melrose'un dikkatini çekmiş gibiydi. "Yanında ilgi çekici birileri var mı?"

"Hayır; tanımazsınız onları. Biz onlarla şeyde tanıştık…" Cümlesini bitirmesi gerekmedi çünkü ev sahibesi konuya ilgisini kaybetmiş, bakışlarını çevirmişti.

"Ve sanırım sen buraya kıyafetlerin yüzünden geldin, değil mi hayatım? Elbiselerin eteklerinin geniş olması gerektiğini söyleyenlere aldırma. Yeni bir kadın, yeni bir terzi keşfettim. İnsanı resmen tablo gibi kumaşlara sarıyor… Adı bende kalsın ama seni ona götüreceğim."

Susy koltuğundan kalktı. "Kusura bakmazsanız oda-

ma çıkabilir miyim? Oldukça yorgunum, uzun bir yolculuk oldu."

"Tabii ki hayatım. Sanırım akşam yemeğine konuklarımız olacak… Bayan Match sana söyler. Çok iyi bir hafızası var… Fulmer müzik odasının resim örnekleri nerede?"

Sesleri Susy'yi yukarıya kadar takip etti. Bayan Match onu beyaz tablalı, keten perdeli ve alçak yatağı yastıklarla dolu bir odaya yerleştirdi.

"Eğer buraya gelmiş olsaydık," diye düşündü, "Her şey çok farklı olabilirdi." Sonra Vanderlyn Palas'ın muhteşem anılarına daldı ve felaketiyle karşılaştığı büyük yatak odasını hatırladı.

Bayan Match ihtiyacı olan her şeyi odada bulabileceğini, akşam yemeğinin saat dokuz gibi yeneceğini söyleyerek odadan çıktı ve Susy'yi korkularıyla baş başa bıraktı.

"Her şeyi bulmak mı?" diye tekrar etti Susy. Evet, her şeyi bulacaktı odasında; kapısını her kapattığında ve dışarının sesleri kesildiğinde, hatıraları onu bekliyor olacaktı; hepsi, her biri, sessizce, sabırla ve inatla bekleyeceklerdi… Zamanı, yorgunluğu, açlığı ya da diğer işlerini önemsemeden bir doktorun bekleme odasına bekleyen ve en son sıra gelen zavallı insanlar gibi… Şimdi odasında yalnız kaldığında anılarının hücumuna uğrayınca, evde yalnız olmadığına şükretti!

Nick onu terk edeli sadece bir hafta olmuştu. O bir hafta içinde insanlarla, sorularla, bavul toplamakla, açıklama yapmakla, yola çıkmakla uğraşmış ve kurtuluşunun yalnız kalmakta olduğuna inanmıştı. Şimdi anlıyordu ki, yalnızlık kadar hazırlıksız olduğu başka bir şey yoktu. Tek başına olmak şu an onun için hiç de uygun değildi. Hayatı boyunca ne zaman yalnız olmuştu ki? Ve şimdi yalnız ol-

maya nasıl katlanabilirdi; tüm hatıralar peşini bırakmaz ve onu üzerken…

Akşam yemeği dokuzda mıydı? Peki dokuza kadar ne yapacaktı ki? Bavullarının önüne diz çöktü ve eşyalarını boşaltmaya başladı.

Yavaş yavaş ve sezdirmeden eski hayatının alışkanlıkları ortaya çıkmaya başladı. Buruşmuş elbiselerini bavulundan çıkarırken Violet'in uyarı dolu sözlerini hatırladı: "Elbiselerin eteklerinin geniş olması gerektiğini söyleyenlere inanma." Acaba etekleri çok mu genişti? Yatağının üzerine uzattığı kırışık elbiselerine göz attı. Ve anladı ki kendisinin ve Nick'in beğenerek zarif ve orijinal bulduğu bu elbiseler, Violet ve onun gibilerin standartlarına göre sıradan ve rüküş şeylerdi. Fakir tanıdıklara ya da hizmetçilere verilebilecek türden… Ve Susy, onları eskiyerek dökülene kadar giymek zorundaydı. Ya da… ya da diyerek başladığı cümleyi bitirebilmek için eski hayatına geri dönmek zorundaydı…

Düşüncelerinin geldiği noktayı fark edince sesli güldü. Elbiseler mi? Birkaç hafta önce ona ne kadar da az şey ifade ediyordu elbiseler! Ve şimdi belki de yeniden hayatının en önemli dertlerinden biri elbiseler olacaktı. Eğer Ellie Vanderlyn, Ursula Gillow ve Violet Melrose'a bağımlı olduğu eski yaşamına dönecekse başka türlü davranması mümkün değildi. Ya da Bockheimer'lar ve benzerleri onu bekliyor olabilirdi…

Kapısı çalındı. Ne iyi! Yeniden Bayan Match gelmişti ve bir telgraf getirmişti. Susy bu adresi kime vermişti ki? Zarfı kalbi çarparak yırttı ve hemen okudu:

"Cuma günü yirmi dört saatliğine Paris'te olacağım. Seni görmek isterim."

Ah, tamam şimdi hatırlıyordu: Strefford'a yazmıştı! Ve işte yanıtı buydu: Geliyordu! Bir sandalyeye çöktü ve düşünmeye çalıştı. Mektubunda Strefford'a ne yazmıştı? Mektubunun temel konusu elbette baş sağlığı dilekleriydi. Ama şimdi hatırlıyordu ki, "Nick'e selamını iletemem, çünkü Hicks'lerle birlikte gitti. Nereye ya da ne kadar süre için gittiğini bilemiyorum. Ama sorun değil, ne de olsa en başından beri anlaşmamız böyleydi," yazmıştı.

Aslında o son cümleyi eklemeyi düşünmemişti; ama Strefford'a yazdığı mektubun zarfını kapatırken aklı Nick'in mektubuna takılmıştı. Strefford'a yazdığı ima dolu sözler, Nick'in ona yazdığı kısa cümlelerden daha fazla canını sıktı. Strefford'a, Nick'in kendi planlarını yaptığını, geleceğini kararlaştırdığını ve böylece kendisinin de rahatlıkla ve özgürce kendi planlarını yapabileceğini ima etmiş, adeta ondan kendisine yol göstermesini istemişti. Kıskançlığa kapıldığı bir anda gözyaşlarına boğulduğunu ve yazdığı mektuba o ima dolu cümleleri eklediğini hatırlayınca içi öfkeyle doldu. Strefford'dan sırrını saklamasını bile istememişti. Nick gittikten sonra insanların ne düşündüğünün ne önemi vardı? Ayrılıkları uzun süre bir sır olarak kalamazdı ve konunun bilinmesi Susy'nin görünüşü kurtarmasına ve ayrılığı önemsemiyormuş izlenimi vermesine yarayabilirdi.

Strefford'un telgrafını yeniden okurken, kendi yazdığı "anlaşmamız böyleydi" kelimeleri gözünün önüne geldi. Anladı ki Strefford zorunlu seyahatinden sadece Susy'yi görmek umuduyla kopmuştu. Susy'nin gözleri doldu. Nick'le ilgili acı dolu düşüncelerine Stefford'un dostluk dolu davranışıyla ilgili duygular eklendi.

Neyse ki yemek için hazırlanma saati gelmişti. Aşağı

inecek, Violet, Fulmer ve Violet'ın muhtemelen tuhaf ve eğlenceli arkadaşlarıyla sohbet edecekti. Belki de o kadar farklı bir dünyadan olacaklardı ki Susy'yi tuhaf sorularıyla utandıracaklardı. Şık düzenlenmiş bir masaya oturacak, leziz kokular alacak ve muhteşem yemekler yiyecekti. Bu konuda Bayan Match'e güveniyordu. Bu ortamda yine yavaş yavaş eski alışkanlıklar ruhunu saracaktı. Yeter ki yalnız olmasın, her şeye razıydı.

Her zamankinden daha özenli bir şekilde giyindi, dudaklarını dikkatle kırmızıya boyadı, çökmüş yanaklarına biraz pembe allık sürdü ve odasından çıkarak aşağıya inerken… Bayan Match'in kendisine doğru bir tepsiyle geldiğini gördü.

"Ah, Madam, çok yorgun olduğunuzu düşünmüştüm… Yemeğinizi odanıza getirmek istedim. Biraz haşlama tavuk …"

Susy, Bayan Match'in arkasına, açık kapıya doğru baktı ve misafir odasının ışıklarının yanmadığını gördü.

"Ah, hayır, yorgun değilim. Teşekkürler. Bayan Melrose'un akşam yemeğine misafirleri olduğunu sanıyordum!"

"Yemeğe misafir mi?" Bayan Match derin bir nefes aldı. Sanki patronu üzerine çok yük bindiriyormuş gibi bir tavır takınmıştı. "Bayan Melrose ve Bay Fulmer bu akşam yemeğini Paris'te yiyecekler. Bir saat önce yola çıktılar. Bayan Melrose bana size haber verdiğini söylemişti," diye açıkladı kâhya.

Susy yüzünde donmuş gülümseyişini silemeden "Herhâlde ben yanlış anladım. O zaman… eğer zahmet olmazsa, tepsiyi odama götürmenizi rica ediyorum," dedi.

Yavaşça döndü ve kâhyanın peşinden az önce terk ettiği yalnızlığına geri döndü.

14

Ertesi gün öğle yemeği için habersiz birçok kişi geldi. Misafirler Bayan Melrose'un uzmanlık alanı olan tuhaf egzotik tipler değildi. Daha ziyade Susy gibi sıradan ama rağbet gören insanlardı. Bunlar Susy'nin beş parasız evliliğinin eğlenceli ve romantik hikâyesini biliyorlardı. Dolayısıyla aslında açıklamayı pek dinlemeseler de Susy onlara Nick'in kendisine katılamayacağını, bir gemi seyahatine çıktığını… arkadaşlarıyla Ege Denizi'ni gezdiğini… ve kitabı için malzeme topladığını söylüyordu -bu detay önceki akşam aklına gelmişti.

Bu yüzleşmeler bir önceki akşam saatlerce bir ileri bir geri dolaştığı adeta bir kafese dönen odasındaki yalnızlıktan sonra ona çok kolay gelmişti. Yalnız olacağına her şeyi yapardı…

Yavaş yavaş yemek masasındaki sohbetlere alıştı, orada olmayan arkadaşlardan haber almak ilgisini çekti, geçen senenin aşkları ve kavgalarını, skandalları ve absürt olaylarını öğrendi. Açık renk yazlık elbiseler içindeki kadınlar çok zarif ve kendilerinden emindi; erkeklerse esprili ve nazik! Belki de diye düşündü Susy, işte bu dünya tam da olmam gereken yerdir. Çünkü diğeri, hayallerinin gerçekleştiği cennet, kısa sürede Susy'ye altın kapılarını kapatmıştı. Ve sonra, öğle yemeğinden kalkıp terasta oturmaya başladıkları sırada önlerindeki parkın üzeri sararmış ağaçlarla dolu manzarasına bakarken, kadınlardan biri bir şey söyledi; bir imada bulundu. Eski günlerde olsa bunun üzerinde durmayacak olan Susy, bu kez tiksinti duydu…

Ayağa kalkarak onlardan uzaklaştı, uzağa bahçeye doğru yürüdü.

İki gün sonra Susy ve Strefford, Sen Nehri'nin üzerindeki Tuileries'in terasında oturuyorlardı. Susy kalabalık yerlerden kaçınmak ve ölü bir sezon olsa da etrafta dolaşan tanıdıklara rastlamamak amacıyla orada buluşmayı tercih etmişti. Hafif güneş ışığının altında bir banka oturmuşlardı, renklerini kaybetmeye başlayan yapraklar ayaklarının altında uçuşuyordu ve oldukça uzakta öğle yemeği yiyen bir çiftten başka yalnızlıklarını bozacak hiç kimse yoktu.

Strefford, yepyeni yas kıyafetleri içinde alışılmadık ölçüde zengin görünüyordu ama dağınık ve çirkin hatları da hâlâ vardı. Tuhaf gülümseyişi de aynen eskisi gibiydi. Ölümleriyle Strefford'un geleceğini değiştiren saltanat sahibi amcası ve zavallı hastalıklı kuzeniyle, çok yakın olmayan arkadaşça bir ilişkisi vardı ve olduğundan daha fazla duygulanmış görünmek yerine duygularını hafife almak Strefford'un huyuydu. Buna rağmen Susy, onun şakacı ses tonunda bir değişiklik olduğunu fark etti. Ailesinin başına gelen kaza onu derinden etkilemişti. Trajik bir şekilde elde ettiği mal varlığının ve yakınlarının arasında çok kısa bir süre kalmış olmasına rağmen, eski ve unutulmuş içgüdüleri uyanmış gibiydi. Susy onu hüzünlü bir şekilde dinliyordu. Aralarına mesafe koyan bunca şey onu sessizliğe itmişti.

"Korkunçtu… İkisini orada beraber görmek, Altringham'daki şapelde yatarlarken… Özellikle zavallı çocuğu… Sanırım beni şu an en çok üzen şey genç kuzenimin hazin sonu," diye mırıldandı Strefford.

Çeşitli eşyalarla dolu cebini karıştırarak bir sigara ara-

dı. "Ama şimdi senden bahsedelim. Çünkü buraya senin için geldim," diye devam etti. O ani hareketlerinden birini yaparak Susy'ye döndü: "Doğrusu mektubundan ne anlamam gerektiğini bilemedim."

Sesinin titremesini engellemek için bir süre sustu Susy. "Öyle mi? Sanırım Nick'le yaptığım anlaşmayı unuttun. Benden anlaşmaya uymamızı istedi."

Strefford yüzüne dikkatle baktı. "Şu saçmalıktan mı bahsediyorsun? Hani daha iyi bir eş bulma şansınız olursa birbirinizi serbest bırakma anlaşmasından?"

Susy içini çekti. "Evet."

"Ve gerçekten de senden…"

"Yani, neredeyse. Hicks'lerle birlikte gitti. Gitmeden önce bana mektup yazarak kendimizi artık özgür kabul etmemizi istedi. Ve Coral da bana bir kart atarak Nick'e çok iyi bakacağını yazdı."

Strefford gözlerini sigarasından ayırmadan "Ama tüm bunlara ne yol açmış olabilir ki? Birdenbire sebepsiz bunları yazmış olamaz."

Susy kızardı, tereddüt etti ve başını uzaklara çevirdi. Strefford'a tüm hikâyeyi anlatmayı planlamıştı, onu görmek istemesinin en önemli sebebi buydu. Ve bilinçaltında, parçalanmış kendine güven duygusunun Strefford'un yanında iyileşmesini umuyordu. Ama şimdi fark ediyordu ki, yaptığı hatanın detaylarını itiraf etmek neredeyse imkânsızdı. Arkadaşının tereddüdünün sebebini tahmin ettiğini düşündü.

"Biliyorsun ki bana istemediğin hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsin canım."

"Hayır, anlatmak istiyorum; sadece çok zor. Biliyorsun çok çok az paramız vardı…"

"Evet?"

"Ve Nick… kitabıyla ilgileniyordu ve diğer büyük şeylerle, güzel şeylerle… farkına varmadı… her şeyi bana bıraktı… parayı yönetmeyi, planlamaları…"

Bir an kendi söylediklerinden ürktü, Nick'in bu konularla ilgili düşüncelerini hatırlamıştı. Ama Strefford bir tuhaflık sezmemiş gibiydi ve Susy aceleyle, kısa kesik cümlelerle yaşadıkları zorlukları ve Nick'in bunları hiç anlayamamasını, onlarınki gibi bir hayat yaşamak için bazı şeylere katlanmak… bazı yardımları kabul etmek gerektiğini…

"Borç para almak gibi mi demek istiyorsun?"

"Yani… evet ve diğer yardımları." Hayır, Ellie'nin mektuplarıyla ilgili tartıştıklarını Strefford'a anlatamayacaktı. "Sanırım Nick aniden tüm bunlara katlanamadığını hissetti. Ancak benden daha farklı yaşamayı denememi bile istemedi. Onunla başka bir yere taşınıp, çalışan insanlar gibi, hizmetçi olmadan, iki odalı bir evde yaşamamı istese denemeye hazırdım. Ama bunun yerine baştan beri hata yaptığımızı, yürütemediğimizi ve gerçeklerle yüzleşmemiz gerektiğini yazarak Hicks'lerin yatıyla gitti. Senin Venedik'teki son akşamında, hani Nick'in akşam yemeğine katılmadığı, Hicks'lerle buluşmaya Cenova'ya gitmişti. Sanırım Coral'la evlenmeyi düşünüyor."

Strefford bir süre sessiz kalıp düşündükten sonra, "Anlaşmanız böyleydi tabii," dedi.

"Evet ama…"

"Aynen öyle. Sana daha önce de hep söyledim. Onun seni bırakıp gitmesine hazır değildin. Hepsi bu."

Susy alnına kadar kızararak "Ah, Streff… Gerçekten hepsi bu mu?" dedi.

"Bu sorunun cevabını zaman verecek. Eğer ayrılığınızla ilgili şüphelerin varsa, kısa bir süreliğine şu bahsettiğin iki odalı evde hizmetçin olmadan yaşamanı öneririm. Sonra bana sonucu bildirirsin. Bir palasta yaşamak, kapının önünde bir yat, garajda çeşit çeşit arabalar olması neden bu kadar önemli? Etrafına dikkatle bak. Gerçekten de Nick ile birlikte sıradan bir hayata koşacağını ve tüm tutkuların parçalara ayrılıp kaybolurken Bay ve Bayan Tithonus* gibi hayata devam edeceğinizi mi düşünmüştün?"

Susy boynunu bükmüş oturuyordu. Omuzlarında sanki yılların yükünü hissediyordu.

"Ama ben daha gencim ve hayat çok uzun. Eğer aşk bitip gidecekse hayatımda ne kalıcı olacak?"

"Ah, inan bana anlamak için henüz çok gençsin. Sana anlatsam da zeki olman anlamana yetmez."

"Nedir hayatımda sürekli kalacak olan?"

"Onlarsız yapabileceğimizi düşündüğümüz birçok şey. Alışkanlıklarımız. Alışkanlıklar Mısır piramitlerinden daha dayanıklıdır. Konfor, lüks, kolay ve rahat bir hayat atmosferi... Hepsinden ötesi, sıkıcılık ve monotonluktan kaçabilme gücü, çirkinliklerden ve sıkıntılardan uzaklaşabilme gücü. Sen de Nick de daha yetişkin bile olmadan bu güce sahip olmayı istiyordunuz zaten. Aranızdaki tek fark hayatta kalıcı olan şeylerin, temel gereksinmelerin bunlar olduğunu Nick'in senden daha önce fark etmiş olması."

"Buna inanmıyorum."

"Tabii ki inanmıyorsun. Senin yaşında bir başkasının materyalist düşüncelerini anlamak zordur. Bunun yanı sıra Nick'in senden önce bu noktaya gelmesi ve bunu ikiyüzlü

* Yunan mitolojisinde Tithonus, Zeus'tan sonsuz yaşam ister. Ancak genç kalmayı istemeyi akıl edemeyince günden güne yaşlanarak, sonsuz bir yaşlılık hayatı yaşamak zorunda kalır. (ç.n.)

yalanlarla saklamaya çalışmadan sana söylemesi seni neredeyse ölümcül şekilde yaralamış. "

"Ama böyle yaşamayı tercih etmeyen insanlar da var."

"Evet; azizler, dâhiler ya da kahramanlar: Fanatik insanlar! Sence biz bu kategorilerden hangisine giriyoruz? Ayrıca kahramanların ve dâhilerin bile zaafları ve açgözlülükleri yok mu? Öyleyse biz nasıl kendi zayıflıklarımızdan kaçabiliriz ki?"

Susy yine bir süre sessizce oturdu. "Ama Streff, nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun? İnsanlara önem verdiğini biliyorum. Mesela bana önem vermiyor musun?"

"Önem vermek mi?" diyerek elini Susy'nin elinin üstüne koydu Strefford. "Ama hayatım zaten bu duyguları özel kılan geçici olması değil mi? Biliyoruz ki ne yaparsak yapalım duygularımıza yapışıp kalamayız ya da birbirimize ya da herhangi bir şeye…"

"Evet… evet… ama sus lütfen! Ah, bunları söyleme lütfen!" Susy ayağa kalktı, gözlerinde yaşlar vardı. Strefford da ona eşlik etti.

"Haydi gidelim o zaman. Nerede öğle yemeği yiyeceğiz?" dedi gülümseyerek Susy'nin koluna girerken.

"Ah, bilemiyorum. Hiçbir yerde. Sanırım Versay'a geri döneceğim."

"Söylediklerimden o kadar mı rahatsız oldun? Ne şanssızlık tam da sana evlenme teklif etmeye gelmişken!"

Susy güldü ama Strefford ona ciddiyetle baktı. "Yemin ederim ki!"

"Ama sevgili Streff! Ben şu anda…"

"Ah, şimdi olamayacağını biliyorum. Her ne kadar kolay boşanmanın yolunu bulmuş olsan da…"

"Sorun o değil. Sana daha önce olamayacağını söylemiştim Streff… Uzun zaman önce Venedik'te."

Alaycı bir şekilde itiraz etti Strefford. "Şimdi sana evlenme teklif eden Streff değil. Streff evlenecek bir adam değildi, o zaman seninle şakalaşıyordu. Şimdiki evlenme teklifi maddi bağımsızlığı olan yaşça büyük bir talipten geliyor. Bunu düşün hayatım, istediğin kadar düşün. Hiç acele etmene gerek yok. Ama sanırım Nick bile sana teklifimi kabul etmeni söylerdi."

Susy şakaklarına kadar kızardı. Nick gerçekten de bunu önermişti ve bunu hatırlayınca Strefford'un az önce anlattığı felsefesi o kadar da katlanılamaz gelmedi. Neden onunla öğle yemeği yemiyordu ki? Akrabalarının yasını tuttuğu bugünlerde, sadece onun için Paris'e gelmiş ve ona İngiltere'nin en eski soyadlarından biriyle, en büyük servetlerinden birini teklif etmişti. Ursula Gillow, Ellie Vanderlyn ve Violet Melrose'u düşündü. Onların kendisine yaptıkları iyilikleri, ona bağışladıkları geçen yılın modası elbiselerini, yılbaşı hediyesi olarak verdikleri çekleri ve diğer tüm onlar için vermesi kolay fakat Susy için kabul etmesi ağır şeyleri… "Onlara borçlarımı ödeyebilseydim çok mutlu olurdum," diye mırıldandı kendi kendine.

Strefford'la evlenmeyi düşünmüyordu. Henüz boşanma olasılığını bile değerlendirmemişti. Ama bu ani zenginlik ve özgürlük teklifi adeta ciğerlerine taze bir hava çekmek gibiydi. Yeniden güldü ve gülüşünde bu kez hüzün yoktu.

"Tamam o zaman; öğle yemeğine gideceğiz. Ama ben bugün Streff ile yemek yemek istiyorum."

"Tamam peki," diye onayladı arkadaşı, "Özel bir görüşme için kendisi daha uygun bir refakatçi olur."

Sen Nehri'nin üzerinde yer alan küçük bir restorandaki yemeklerinde Susy en ucuz şeyleri sipariş etmekte ısrar etti. Çünkü "Streff"le yemek yiyordu ve Streff de yine o eski acayip fikirli ve eğlenceli arkadaş havasına büründü. Susy birkaç kere konuyu Strefford'un tamamen değişmiş olan geleceğine, önünde yatan mecburiyetler ve görevlere getirmeye çalıştı ama o bu konulardan kaçınarak, Susy'yi Violet Melrose hakkında sorgulamayı ya da ismini andıkları herkes hakkında muzip anekdotlar anlatmayı tercih etti.

Kahvelerini bitirmişlerdi ve Susy bir sonraki treni yakalama düşüncesiyle saatine göz atıyordu. Strefford aniden sordu: "Peki ama ne yapacaksın? Sonsuza kadar Violet'te kalamazsın ya?"

"Ah, hayır elbette!" diye bağırdı Susy.

"O zaman bir planın var sanırım?"

"Var mı acaba?" diye merak etti Susy. Beraber geçirdikleri bir saatin rahatlatıcı havasından acı gerçeklere dönmüştü.

"Sonsuza kadar oradan oraya sürüklenip duramazsın, öyle değil mi? Tabii eski hayatına dönmeyi düşünüyorsan o başka."

Susy kızardı ve gözleri doldu. "Dönemem Streff… O hayata dönemem!"

"O zaman… Ne yapacaksın?"

Susy duraksadı ve kısık bir sesle "Nick birkaç gün içinde tekrar yazacağını söylemişti. Beklemem gerekecek…"

"Ah, doğal olarak. Hiçbir şeyi aceleye getirme tabii." Strefford da saatini kontrol etti. "Garson, hesap lütfen! Gece treniyle geri dönüyorum ve daha yapılacak bir sürü işim var. Ama hayatım bir karara vardığında, öyle ya da

böyle, bana haber ver, tamam mı? Sana ettiğim tekliften bahsetmiyorum bu arada, şimdilik o konuyu kapanmış sayacağız. Ama en azından başka konularda yardımım dokunabilir. Sana borç verebilirim mesela."

"Ah, Streff… Streff!" diyebildi sadece. Strefford ise ısrar etti. "Bence almalısın. Sana söz veriyorum ne faiz olacak ne de bir koşul. Ve lütfen bana herhangi bir konuda karar verdiğinde haber ilet."

Susy onun ilgi dolu gözlerine aynı şekilde baktı ve gülümseyişine karşılık verdi.

"Söz veriyorum!" dedi.

BELONGS TO KANTUS TEAM

15

Strefford'la geçirdiği o bir saat Susy'nin perspektifini genişletmişti. Önünde bağımlılıklar, taviz ve müsamaha dolu eski hayatı yerine eğer tercih ederse; özgürlük, güç ve itibar dolu bir hayat olabilirdi. İtibar! Bu kelimenin onun için anlamı tuhaf denebilecek kadar büyüktü. Konforsuz, sade bir hayat yaşadığı ve tavizler vermesi gerekmediği ilk gençlik günlerinde bile bu kelimenin önemini hissediyor ve ruhunda yarattığı eksikliğini duyuyordu. Ve Nick Lansing'in karısı olduğundan bu yana, bilinçli olarak itibarlı ve haysiyetli yaşamak istemiş ve haysiyetli davranışların standardına uyamadığında acı çekmişti. Evet, Strefford'la evlenmek ona, onun gibilerin dünyasında sadece zenginlik ve makamın sağlayabileceği kendine saygı duygusunu verebilirdi. Özgürlüğe kavuşmanın başka bir yolunu bulacak zihinsel ya da ahlaki eğitim almadığına göre, özgürlüğe zengin olarak ulaşabileceğini düşünmek onun suçu muydu?

Elbette Nick'in Susy'siz hayatı çekilmez bularak geri gelme ihtimali hâlâ vardı. Eğer dönerse… Ah eğer böyle bir şey olursa! O zaman gözlerini geleceğe dikmekten vazgeçerdi, yaşadıkları ana odaklanırdı. O zaman hiçbir şeyin önemi kalmazdı; para, özgürlük, gurur ya da o değerli itibar duygusu… Yeter ki tekrar Nick'in kollarında olabilsin!

Ama Nick'in buz gibi mektubu ve Coral Hicks'in küstah kartpostalı bu ihtimalin çok zayıf olduğunu gösteriyordu. Susy şimdi anlıyordu ki, Ellie Vanderlyn'in yarattığı sorunlar olmasa bile, Nick belki karısından değil ama evliliklerinin mecbur kıldığı yaşam şeklinden sıkılıp yorul-

muştu. Karısına olan tutkusu, önyargılarını, prensiplerini, vicdanını yenecek kadar kuvvetli değildi. Susy'nin itibar arzusu, aşkının ateşiyle çabucak yanıp kül olabilirdi ama Nick'in prensipleri daha dayanıklı bir maddeden yapılmıştı. Susy son konuşmalarıyla aralarındaki uyumu tamamen yok ettiklerini hissediyordu.

Yani olan olmuştu ve hata ne onun ne de Nick'indi. Başkalarına bağımlı oldukları ve Nick'in yarı yetenekli, Susy'nin yarı prensipli olduğu dünyalarında, ikisinin de içinde bir şeyler ne ayrılığa karşı koymaya ne de teslim olup gitmeye izin veriyordu. Versay'a geri dönerken yol boyunca, sonra uykusuz geçirdiği uzun gece ve ertesi sabaha kadar bu gerçekler üzerinde düşündü durdu. Sonunda hizmetçi elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdiğinde, üzerinde tam olarak içine sinmese de bir karar vermiş olmanın enerjisi vardı.

Daha önce eğer Nick bir hafta içinde ona yazmazsa Streffy ile iletişime geçmeye karar vermişti ve o bir hafta geçmiş, mektup gelmemişti.

Şimdi kocası onu bırakıp gideli üç hafta olmuştu ve Susy'ye Cenova'dan yazdığı not haricinde hiçbir haber ulaşmamıştı. Eğer Nick, onun Venedik'ten ayrılacağını öngördüyse, Paris'teki bankalarının postanesi aracılığıyla Susy'ye ulaşmaya çalışabilirdi. Bu sebeple Susy adres değişikliğini hemen Paris'e bildirdi. Nick'ten bu yolla da herhangi bir haber alamadı. Susy, Nick'in yazmaya söz verdiği mektubu anlatacaklarının güçlüğü nedeniyle bir türlü yazamadığını düşünerek acı acı gülümsedi. Kendisinin çöp kutusu da yazmaya başlayıp bir türlü tamamlayamadığı mektup müsveddeleriyle doluydu. Birbirlerine yazmak bu

kadar zor bir hâle gelmişse, belki de artık söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Bu sırada Bayan Melrose'un evinde günler akıp gidiyordu. Susy Branch, zenginlerin evlerinde kaldığında kendi varlığını pek fazla hissettirmemek konusunda tecrübe kazanmıştı. Şimdi de Violet'in onun varlığından haberdar olmadığının farkındaydı. Ev sahibiniz sizi unutuyorsa, yoluna çıkmıyor ve rahatsızlık vermiyorsunuz demekti.

Violet her zamanki gibi sürekli hareket hâlindeydi, yoğun miskinlik günlerinden sonra yoğun aktivitelere girmek alışkanlığı vardı. Nat Fulmer, Paris'e dönmüştü ama Susy hayırsever koruyucusunun Nat'i yalnız bıraktığını sanmıyordu. Bayan Melrose, sık sık Fulmer ve sanat için arabasına atladığı gibi Paris'in yolunu tutuyordu. Bu seyahatlerine bazen Susy'yi de götürüyor ve terzilerde uzun ve yorucu saatler geçiriyorlardı. Susy, gitgide güzel şeylere sahip olmanın büyüsüne yenik düştüğünü hissediyordu. Kürkler, danteller ve kumaşlar bir kenara atılıyor, sonra tekrar getiriliyor ve o anın kaprislerine göre hepsinin satın alınması ya da hiçbirinin alınmaması kararları fiyatlarına dâhi bakılmadan veriliyordu.

Bu evden ayrıldığında ve tekrar yalnız kaldığında, bu şeytanî büyünün yok olup gideceğine ve ruhunun yeniden gün ışığıyla dolacağına inanıyordu. Buna rağmen Susy eski zehrin damarlarında akmaya başlamasından rahatsız oldu ve bir gün Grace Fulmer'ı ziyaret etmeye karar verdi. Nat Fulmer'ın şanslı ve mutlu olduğu söylenen karısının yeni durumu nasıl karşıladığını kendi ağzından öğrenmek istiyordu. Ayrıca yoksulluktan hiç korkmayan birini görmenin kendisine iyi geleceğini düşünmüştü.

Havasız pansiyonun oturma odasında beklerken ve

sabırsız hizmetçi evin içinde Bayan Fulmer'a seslenip dururken, bu ziyaretin beklediği etkiyi yapmayabileceğini düşündü. Nat Fulmer'la yoksulluk dolu bir hayatı paylaşmak cesaret işiydi. Ama Fulmer, Versay'ın parlaklığında vakit geçirip, Bayan Melrose'un arabasıyla şatolardan resim galerilerine gezerken Grace'in bu pansiyonda çocuklarla kalıyor olması Susy'nin anlayamayacağı bir özveriydi.

"Ah hayatım! Beni bulacağını biliyordum," diye neşeyle bağıran Grace merdivenlerden aşağı koştu ve sadece bir an sonra Susy'yi bağrına basmıştı.

"Nat sana adresimizi verip vermediğini hatırlayamadı, gerçi bana unutmayacağına dair söz vermişti." Susy'nin koluna girdi ve kırpıştırdığı miyop gözleriyle o eski dağınık Grace, güzelliğinin farkında olmayan ve gençliğini israf ettiğine dikkat etmeyen, neşeli ve unutkan Grace, adeta New Hampshire havasını küçük oturma odasına getirdi.

Grace kocasının ani şöhretini ve bunun beklenmedik sonuçlarını anlatınca Susy hayrete düştü ve hayal kurmaya başladı. Acaba Nat'in zaferinin sebebi o karşılığı alınamamış zor ve uzun yıllar mıydı? Ya da popülerliği küçük görmesi ve karısının da onayladığı gibi maddiyata olan kayıtsızlığı mıydı? Nat'in başarısı için Grace kendi gençliğini ve yeteneğini ya da çocukların sahip olabileceği avantajları mı feda etmişti? Eğer öyleyse bütün bunlara değmişti kuşkusuz. Peki ama ya yeni elde ettikleri refah ve başarının getirdiği itibar, karı kocanın bağlarını koparırsa? Ya Grace evliliklerinin yıkıntısında yapayalnız kalırsa?

Grace'in ne ses tonunda ne de kelimelerinde böyle bir ihtimalin izine rastlanıyordu. Susy, Grace'in elbisesinin bungalovda giydiği ev yapımı giysilere göre daha ka-

liteli, daha pahalı ve daha profesyonel kesimli olduğunu fark etti. Grace'in Nat'in yeni konumuna uygun giyinmeye çalıştığı çok açıktı. Ama her şeyin ötesinde Grace, Nat'in başarısının keyfini çıkarıyor, adeta başarının kuvvetli rüzgârını içine çekiyordu. Susy onun henüz, zor dönemleri paylaşan kişilerin refaha erdiklerinde zenginliklerini paylaşmak istemeyebileceklerini bilmediğini düşündü.

"Hayatım her şey öyle muhteşem ki! Nat bana istediğim kadar konser ve opera bileti alabileceğimi söyledi. Üstelik tüm çocukları da yanımda götürmeme izin veriyor. Büyük konserler daha ileri tarihte başlıyor ama gidilecek bir opera bulmak her zaman mümkün. Ve daha küçük ölçekli şeyler de var gidilebilecek; Paris'te her sezon müzik var. İleride bir haftalığına Münih'e gitmek de planlarımız arasında… Ah, Susy!" Ellerini kavuşturmuş gözleri parlayarak Susy'ye bakıyor, yeni hayatının coşkusunu yaşıyordu.

"Susy, Nick'le beraber bungalova bizi ziyarete geldiğiniz zamanı hatırlıyorsun değil mi? Nat, ilkelliğimizi görünce dehşete kapılacağınızı düşünmüştü. Ama ben farklı düşünüyordum! Ve haklıydım, öyle değil mi? Bizi o kadar mutlu görünce Nick'le sen de bizi örnek aldınız değil mi?" Bunları hatırlayınca yüzü ışıldadı. "Peki şimdi? Planlarınız neler? Nick'in kitabı tamamlanmak üzere mi? Sanırım bir yayınevi bulana kadar çok mütevazı bir hayat sürmeniz gerekecek. Ya bebek hayatım? Ne zaman bebek yapmayı düşünüyorsunuz? Eğer eve döneceksen sana bizim çocukların bir sürü eski eşyasını verebilirim."

"Grace her zaman çok tatlı biri oldun. Ama bizim henüz bir planımız yok… Bir bebek de planlamıyoruz. Beni bırakalım. Ben seni dinlemeyi tercih ederim."

Bayan Fulmer daha fazla soru sormadı. Susy onun anlattıklarından bu Avrupa seyahatinde Grace'in henüz pek bir şey yapamadığını anladı. "Biliyorsun, Nat tüm günlerini yoğun bir şekilde etrafı ve galerileri görerek ve önemli insanlarla buluşarak geçiriyor. Henüz bize zaman ayıramadı ve henüz çok az tiyatro açık, müzik dinlenecek yerler de öyle. Ben de bu arada dikiş işlerime vakit ayırıyorum. Junie bana yardım ediyor; en büyük çocuğumuz hatırlarsan. En son gördüğünden beri kocaman bir kız oldu. Ve daha ileri bir tarihte seyahate çıkacağız. En mükemmeli de -tabii Nat'in başarısı haricinde- tutumlu olmak zorunda kalmamak ve sürekli bir şeylerden vazgeçmek zorunda olmamak. Düşünsene, Nat burada pansiyonda bile özel düzenlemeler yaptı ve çocuklar için bir yardımcı tuttu. Şimdi yatağıma uzandığımda ayın sonunu nasıl getireceğimizi düşüneceğime, müziğimi düşünebiliyorum. Ah Susy, resmen cennette gibiyim."

Susy'nin kalbi sıkıştı. Grace'i maddiyatı önemsemeyen birinin görüşlerini öğrenmek için ziyarete gelmişti, ama bunun yerine arkadaşının kendi ağzından uzun zamandır bastırılmış itirafları duyuyordu. Anlaşıldığı üzere, New Hampshire tepelerindeki fakirlik savaşı, Grace ve Nat'in gülümseyen yüzlerinden belli olmayacak kadar zorluydu. Ve yine de… yine de…

Susy hızlıca ayağa kalktı ve Grace'in başında yan yatmış duran pahalı şapkayı düzeltti.

"Kötü mü görünüyor? Junie seçmeme yardımcı olmuştu ve o genelde çok zevklidir," dedi Bayan Fulmer.

"Yoo sadece takış şeklini düzettim canım. Kurdelesi de çok büyük gözüküyor. Bir dakikalığına bana verir misin lütfen?" Susy, şapkayı arkadaşının kafasından aldı ve

düzeltmeye çalıştı. "Maria Guy ya da Suzanne bu şapkayı böyle düzeltip takarlardı… Nat'le ilgili konuya devam etsene bu arada…"

Grace, kocasının zaferiyle ilgili dördüncü hikâyeyi anlatmaya başladı. Gazetelerdeki ilanları, işinin gerekliliklerini, elit bayanların kocasını ilk kimin keşfettiğine dair girdikleri savaşları ve bu rekabetin sonunda kocasının aldığı birçok siparişi anlattı durdu.

"Birbirlerine çok kızgınlar; özellikle Bayan Melrose ve Bayan Gillow. Çünkü ikisi de Nat'in 'Baharda Kar Fırtınası' tablosunu ilk kendisinin fark ettiğini iddia ediyor. Gerçekte ikisi de değildi tabloyu keşfeden. Yıllardır tanıdığımız Bill Haslett adındaki bir sanat eleştirmeni tabloyu beğenince, yeni bir ressamı piyasaya sokmak isteyen bir sanat simsarına Nat'ten bahsetmiş." Grace aniden yumuşak bakışlarını Susy'nin yüzüne dikti. "İşin tuhaf tarafı Nat'in bunu unutmaya başladığını düşünüyorum. Sanırım gerçekten de Bayan Melrose'un serginin açılış gününde tablosunun önünde durup 'Bu bir dâhinin eseri!' diye bağırdığına inanmaya başladı. Ben de Nat'in kendisi de, onun bir dâhi olduğunu zaten biliyorduk. Dolayısıyla Nat bunu Bayan Melrose'dan duymayı neden bu kadar önemsiyor anlamıyorum. Ama tabii Nat'e çok nazik davranıyorlar; özellikle Bayan Melrose. Ve sanırım bir şeyi bilsek de, bunu farklı bir sesten duymak hoşumuza gidiyor."

Susy ona dalgın dalgın baktı. "Peki ya Nat'in, Bayan Melrose'un söylediklerinden çok fazla hoşlanmaya başladığını hissetseydin? Senin ne hissettiğini ya da düşündüğünü umursamayacak kadar hoşlandığını?"

Arkadaşının yüzü önce kızardı ve hemen sonra soldu. Susy sorusundan pişmanlık duydu ama Bayan Fulmer sa-

kin ve sağduyulu kaldı. "Henüz yeterince uzun süredir evli değilsin canım... Henüz anlayamayabilirsin... Yani Nat ve benim gibi insanların böyle durumlarda neler hissettiğini... Böyle şeylerin bize ne kadar önemsiz geldiğini... Yani yılların yaşanmışlıklarıyla karşılaştırıldığında..."

Susy tekrar ayağa kalktı ve kollarını arkadaşının boynuna doladı. "Ah, Grace! Nasıl hem bu kadar bilge olup hem de kendine doğru düzgün bir şapka alamıyorsun anlamıyorum," dedi Susy gülerek. Bayan Fulmer'a kısaca sarıldı ve hızlıca pansiyondan çıktı. Sonuçta buraya gelerek dersini almıştı; her ne kadar beklediği türden olmasa da...

Kendisine verdiği bir haftalık izin sona ermişti ve Nick'ten hâlâ bir haber yoktu. Bir gün daha beklemeye karar verdi ama o gün de bir haber alamadı. Daha önce gururunun elvermediği bir adım atmaya karar vererek bankayı aramayı ve Nick'in adresini sormayı planladı. Tereddüt içinde ve utanmış bir şekilde bankayı aradı. Bankanın posta bölümünde yapılan araştırmadan sonra Bay Nicolas Lansing'in en son üç ay önce Vanderlyn Palas'ın adresini bankaya ilettiği ve o günden bu yana irtibata geçmediği anlaşıldı. Susy o gün Versay'a dönerken, bir sonraki sabaha kadar Nick'ten haber almamış olursa Strefford'a yazmaya kesin olarak karar verdi.

Ve ertesi sabah da Nick'ten hiçbir haber yoktu. Onun yerine Bayan Melrose'un bıraktığı bir notu buldu: Acaba Susy bu notu alır almaz konuşmak için onun odasına gelebilir miydi? Susy yataktan fırladı, hızlıca banyoya girip çıktı ve ev sahibesinin kapısını çaldı. Büyük alçak yatağının içinde Bayan Melrose park manzarasına karşı uzanıyor, sigara içip mektuplarını gözden geçiriyordu. Başını

OL SEVGİLER KAKTÜS TEAM

kaldırarak geniş bir gülümsemeyle baktı. "Susy canım, önümüzdeki birkaç ay için belli bir planın var mı?"

Susy renk değiştirdi. Bu ses tonunun ne anlama geldiğini tahmin edebileceğini düşündü.

"Plan mı hayatım? Birçok planım var... Yarından sonraki gün buradan ayrılıyorum... Büyük ihtimalle Gillow'ların kır evine gideceğim," diye aceleyle açıkladı.

Bayan Melrose'un yüzünde görmeyi beklediği rahatlama hissini göremedi; tam tersine hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Gerçekten mi? Bu çok kötü oldu. Kesin olarak planlandı mı?"

"Böyle karar vermiştim, evet," dedi Susy kesin bir dille.

Diğeri içini çekti. "Çok üzüldüm. Ben de sana burada, bu sessiz ortamda kalıp Fulmer çocuklarına bakmanı önerecektim. Fulmer'la ben haftaya İspanya'ya gidiyoruz. Çalışmalarını yaparken ve ilk izlenimlerini edinirken onun yanında olmak istiyorum. Bu muhteşem bir deneyim olacak; özellikle Velasquez'le tanışmalarına şahit olmak!" Bir an için sustu ve sonra devam etti. "Ve Grace Fulmer bizimle gelmek için ısrar ediyor."

"Ah, anlıyorum."

"Tabii beş çocukları var... ki bu ciddi bir sorun," diyerek içini çekti hayırsever bayan. "Eğer planını değiştirebilseydin hayatım, Nick de hazır arkadaşlarıyla beraberken bu işi üstlensen sana karşılığını..."

"Çok iyisin Violet ama hayır maalesef müsait değilim."

Ah, hayır diyebilmenin getirdiği rahatlık; kesin olarak, gerçekten ve kaygısız bir şekilde hayır diyebilmek! Fulmer

çocuklarına bakmak mı? Susy, o akşamüstü Nick'le birlikte çocuklardan kurtulmak için evden nasıl kaçtıklarını hatırladı. Bu öneri ona yıllar geçtikçe ve gençliğini kaybettikçe zengin arkadaşları tarafından hayatlarını kolaylaştırıcı biri, bir geçici yardımcı, notlarını yazan ve işlerine koşturan biri, bir çocuk bakıcısı ya da bir refakatçi olarak kullanılacağını gösterdi. Kendinden yaşça büyük, kendi grubunda yer alan kadınları hatırladı. Bu kadınlar acımasızca ve köle gibi bu tür işlere koşturuluyorlardı. Susy'nin asla onların arasına katılmak gibi bir niyeti yoktu.

Bayan Melrose'un yüzü düştü ve milyonları olup da bir şeyi satın alamamanın nasıl mümkün olduğunu anlayamayan her zengin gibi vahşi bakışlara büründü.

Yumuşakça ısrar ederek "Ama planlarını neden değiştiremediğini anlayamıyorum," dedi.

"Ah çünkü onlar sadece benim planlarım değil de ondan," dedi Susy içten içe gülümseyerek.

Bayan Melrose'un yüzü iyice gölgelendi. Anlaşılan Bayan Fulmer'ın seyahatlerine dâhil olma isteğiyle yıpranan sinirleri, karşısına yeni bir engel çıkıp da planlarını bozulma aşamasına getirince iyice gerilmişti. İşler onun istediği yönde gitmeyince "İlahi Düzen" bozulmuş gibi hissediyordu.

"Planların yalnız senin planların değil mi? Ama herhâlde Ursula Gillow'a sana emir verme iznini vermeyeceksin, öyle değil mi? Bak yeşim kolyem burada; hani geçen gün beğendiğini söylediğin… Eğer Fulmer'lar çocuklarıyla ilgili güvenli bir plan yapamazsak İspanya'ya gelmeyecekler ve tüm planım bozulacak. Susy, canım, her zaman fazla özverili oldun; kendini Ursula için feda etmeni görmek istemem."

Susy, bir süre sadece gülümsemekle yetindi. Eskiden olsa yeşim kolyeyi, daha önce Ellie Vanderlyn'in safirleriyle zenginleştirdiği koleksiyonuna katmak isterdi. Sonra yeni prensipleri oluşmuştu ve bu teklif ona aşağılandığını hissettirebilirdi. Fakat şimdi geldiği noktada, bu tür teklifler ve rüşvetlerden sonsuza dek kurtulabilme ihtimali vardı ve sadece bu ihtimal bile onu daha toleranslı biri yapmıştı. Ah, zenginliğin sağladığı ahlaki özgürlük ne güzel ne kutsal bir şeydi! Bayan Fulmer'ın bağırarak söylediği sözleri hatırladı: "En mükemmeli de tutumlu olmak zorunda kalmamak ve sürekli bir şeylerden vazgeçmek zorunda olmamak." Evet ancak o şartla, ancak zenginse bir insan kendi ruhuna sadece kendisinin sahip olduğunu söyleyebilirdi. Bu düşündükleri Susy'ye arkadaşına dostça bir yanıt verme zarafetini kattı. "Violet eğer sana yardım edebilecek olsaydım, beni ikna etmek için hediye vermene gerek kalmazdı. Ve söylediğin gibi, kendimi Ursula için feda etmeme gerek yok… ya da başka herhangi biri için. Sadece İngiltere'ye gitmek zorundayım çünkü bir arkadaşıma söz verdim ve onu görmeliyim." Susy, o akşam Strefford'a mektup yazdı.

16

Ibis'in güvertesinde bir güneşliğin altında uzanan Nick Lansing, bir an için Malta'nın gözden kaybolan tepelerine baktı ve sonra yeniden kitabına daldı.

Yaklaşık üç haftadır Ibis'te adeta tedavi görüyordu. Bu tedaviler iki çeşitti. Mavi denizin üstünde bir yükselip bir kaybolan müthiş kara manzaraları ve dirseğinin dibinde, gece gündüz okuduğu kitap yığınlarının oluşturduğu güzel görüntü... Aylardır ilk kez gerçek bir kütüphaneye erişimi vardı ve bu çok yönlü kütüphane sabırsız ve dinlenmek bilmez ruhunun özlem duyduğu bir şeydi. Okuduğu kitapların, seyrettiği manzaralar gibi üzerinde anestezi etkisi yaptığının farkındaydı. Kitapları adeta yiyip bitiriyordu; tek derdi acısını dindirmek ve hafızasını köreltmek olan bir hasta gibi... Kitaplar ona bir sakinlik katıyordu ve ilk günlerde yaşadığı öfke dolu acılarıyla kıyasladığında buna çok memnundu. Tam da ihtiyacı olan ilaçlar, işte bunlardı...

Yazması çok güç olan bir mektubu yazmanın ne faydası vardı? Susy'ye Cenova'dan gönderdiği kısa notta birkaç gün içinde yeniden yazacağına söz vermişti. Birkaç gün geçtiğinde ise ne zaman kâğıt kalemin başına oturmaya kalksa, mektup yazma işini erteleyecek en az elli sebep buluyordu.

Eğer hakkında yazılacak maddi konular olsaydı durum farklı olurdu. Susy'yle arasında parayla ilgili konuşulması gereken şeyler olsa ona hemen yazardı. Fakat maddi durum çok önce ele alınmış ve Susy mütevazı banka hesaplarının yöneticisi olmuştu. Evlilikleriyle birlikte Nick'in

yetersiz ve çok da düzenli ödenmeyen gelirlerinin kontrolü de Susy'ye verilmişti. Bu, karısına verebildiği tek düğün hediyesi olmuştu. Ve tabii ki arkadaşlarından düğün hediyesi olarak gelen çeklerin hepsi de Susy'nin adınaydı. Dolayısıyla karısıyla konuşmaları gereken maddi bir konu yoktu. Diğer konulara gelince, onları düşünmek bile Nick'in donup kalmasına sebep oluyordu.

İlk günlerde Susy'ye mektup yazma konusundaki tembelliği için kendine kızıyordu Nick. Sonra davranışını haklı çıkaracak sebepler aramaya başladı. Sonuçta biraz daha beklemek her ikisi için de daha akıllıca olmaz mıydı? Susy'yi terk etmesinin sebebi evliliklerinin temelini oluşturan şartları kabullenememesiydi ve ona bunu söylemişti. Daha fazla söylenecek ne vardı?

Durumlarında herhangi bir değişiklik olmadığına göre, şu anda bir araya gelseler yeniden aynı hayatı yaşamaya devam etmekten başka şansları olmayacaktı. Oysa aynı hayata katlanabilmek Nick'e gün geçtikçe daha da imkânsız geliyordu. Henüz kesinkes bir ayrılık kararı vermiş değildi ama evliliğe geri dönmek isteği de taşımıyordu. Bu düşüncelere sahip olduğu için daha önce yazdığı mektuba ekleyecek bir şey bulamıyordu. Susy'ye verebileceği tek yeni haber Hicks'lerle gemi seyahatine çıkmasıydı ki bunu duyurmak için de acele etmesine gerek yoktu.

Hicks'lere durumuyla ilgili hiçbir ipucu vermemişti. Coral Hicks onu on beş gün önce Cenova'nın sıcakta kaynayan sokaklarından kaparak Ibis'e götürdüğünde aklında sadece bir akşam yemeği yemek ve belki de ay ışığında biraz dolaşmak vardı. O akşam arkadaşça bir sorgulamaya maruz kalınca, kendini iyi hissetmediğini ve birkaç gün hava değişikliğine ihtiyacı olduğu için Venedik'ten ayrıl-

dığını söylemek zorunda kaldı. Tabii bu sözlerin hemen ardından hava değişikliği ihtiyacını Ibis'te gidermesi teklifinin gelmesi kaçınılmazdı. Hicks'ler, Nick'e önce Korsika ve Sardunya'ya gideceklerini ve oradan Sicilya Adası'na geçeceklerini söylemişlerdi. Nick, Sicilya öncesi Napoli'de yattan inerek trene binebilir ve neredeyse on gün içinde Venedik'e dönebilirdi.

On günlük bir mola Nick'e reddedemeyeceği kadar cazip geldi. Nazik ve açık sözlü Hicks'lerle olmak Nick'in çok hoşuna gidiyordu. Sade kişilikleri ve yüzde yüz dürüstlükleriyle bu aile etrafa, insanı arındıran bir hava veriyordu. Yat, Napoli limanına vardığında, Nick kendisine bu kadar nazik davranan aileden daha önce planlandığı gibi ayrılmak istemedi ve onlarla Sicilya'ya devam etti. Ve görevli Napoli limanını terk etmeden önce ona "Postalanacak mektubunuz var mı efendim?" diye sorduğunda, önceki limanlarda olduğu gibi "Hayır yok, teşekkürler" diye yanıt verdi.

Şimdi Rodos ve Girit adalarına doğru yola çıkmışlardı. Girit Adası'na daha önce hiç gitmemişti ve uzun zamandır böyle bir seyahati hayal ediyordu. Yaz sezonunun sonu olmasına rağmen hava mucizevi bir şekilde iyiydi. Bir tek buluta bile yer vermeyen gökyüzünün altında küçük dalgalar dans ediyor ve Ibis bu dalgaların üzerinde hiç sarsılmaksızın adeta uçarak ilerliyordu.

Yatta sadece Hicks ailesi, Eldorada Tooker ve Bay Beck bulunmaktaydı. Napoli'de onlara katılması beklenen ünlü bir arkeolog son anda telgraf çekerek özür dilemişti. Anne Bayan Hicks, bu önemli arkeoloğun gelişini iptal etmesinden dolayı üzüntüsünü belirtirken, Coral'ın sadece gülümseyerek sessiz kalması Nick'in gözünden kaçmamıştı.

OLSUN BELGESEL KANTİS TEAM

Aslında Bay ve Bayan Hicks, misafirleri ne kadar az sayıda olursa o kadar çok keyif veren insanlar hâline gelirlerdi. Misafirler çoğaldığında Bay Hicks ev sahipliğini abartır ve Bayan Hicks çevresindeki herkese ve her kültüre kucak açmak isterken kafası karışır; isimleri, tarihleri hatırlayamaz olurdu. Ama yanlarında sadece eski seyahat arkadaşları Nick olduğunda doğal sadeliklerine kavuşuyorlar; Bay Hicks yatırımlarla ilgili fikir verirken Bayan Hicks evliliklerinin ilk günlerinden hatıralar paylaşıyor, Apex City'deki evlerine ilk kez girdiğinde o kadar çok pencereyi nasıl temizleyeceğini düşündüğünü eğlenceli bir şekilde anlatıyordu.

Bay Buttles'ın işten ayrılması Nick'in tahmin ettiği gibi onları çok etkilemişti. Bay Beck onun yerini asla tutamazdı. Bay Buttles, yabancı dillere olan müthiş yeteneğinin yanı sıra yüksek mevkilerdeki kişilerle muhatap olmayı ve onlara mektup yazmanın inceliklerin bilirdi. Ayrıca arkeolojiye ve genel kültüre olan ilgisi Bayan Hicks'i çok memnun ederdi, çünkü Bayan Hicks hafızasının artık kendisini bu konularda zorladığını itiraf etmekteydi.

Kızı belki kendisine yardımcı olabilirdi ama genç Bayan Hicks ebeveynlerine öğretmenlik yapmaktan hoşlanmazdı. Onlara son derece nazik davranırdı ama kültürel gelişimleriyle ilgilenmeyi düşünmez, sadece kendi kişisel gelişiminden sorumlu olduğunu düşünürdü. Bu tuhaf genç kızın içinde bilgi edinmek konusunda ciddi bir heves vardı. Gerçekleri öğrenmek için hiçbir fırsatı kaçırmak istemezdi. Ancak bu bilgiler arasında hayal gücüne dayananlar ya da şiir gibi alanlar yer almazdı. Coral bilgileri o büyük soğukkanlı beyninde bir kütüphanedeki gibi kate-

gorize eder, yerleştirir ve gerektiğinde hemen ulaşılabilecek şekilde düzenli tutardı.

Nick'e göre bu yoğun entelektüel merakta kendisini dinginleştiren bir şeyler vardı. Ona Susy'yi hatırlatan baştan çıkarıcı duygulardan, ruh hâllerinden, dürtülerden ve çelişkilerden uzak kalmayı her şeyden çok istiyordu. Susy pek fazla kitap okumazdı, bilgi dağarcığı küçüktü ve önemli fikirlerden adeta bulaşıcı hastalıkmış gibi kaçınan insanların arasında büyümüştü. Ancak özellikle evliliklerinin ilk günlerinde, Nick onun eline bir kitap tutuşturduğunda ya da ona bir şiir okuduğunda Susy zekâsıyla esere yeni bir ışık tutar ve konunun derinlerine inerek almak istediği ilhamı alırdı. Bu özel sezgi gücünün, bu zekânın, çocukluğundan beri bayağı insanların fikirlerini okuyarak bunlardan bir fayda çıkarmaya çalışmış olması, çok yazık değil miydi?

Ve estetik, sanatsal güzellik... Susy bunlara da değer veriyordu. Gerçi Nick, daha önce böyle düşünmemişti ama Paris'ten geçerlerken Susy'yi, Louvre Müzesi'ne götürmüştü ve Mantegna'nın Çarmıha Gerilme Tablosu'nun* önünde durmuşlardı. Nick tabloya bakmıyor ya da Susy ile ilgilenmiyordu. O an Correggio ve Fragonard'ın** tablolarıyla ilgilenmekteydi. Sonra birden Susy'nin yanında olmadığını gördü ve geri dönüğünde onu aynı tablonun önünde Nick'i ve diğer her şeyi unutmuş, tablodaki hüzünlü hava yüzüne yansımış, gözleri yaşlarla dolu bulmuştu. İşte Susy buydu...

Kitabını kapadı ve güvertede yanındaki şezlonga uzanmış Coral Hicks'e bir bakış attı. Coral'ın ilkel dış görü-

* 15. yüzyılda ressam Andrea Mantegna tarafından yapılan ünlü Crucifixion tablosu. (ç.n.)

** İlki İtalyan, ikincisi Fransız ressamlar. (ç.n.)

nüşünde, kalın düz burnunun üzerinde neredeyse birleşen siyah kaşlarında, üst dudağının üzerinde çok hafifçe görünen siyah gölgede; onu sert, zinde ve cesur gösteren bir şeyler vardı. İrade gücü ve paranın satın alabileceği her tür destek birleşerek, Nick'in eski günlerden hatırladığı şişman ve solgun benizli kızı mucizevi şekilde bu etrafına hâkim genç kadına dönüştürmüştü. Coral kendine has otoriter hâlleriyle neredeyse güzel sayılabilecek çekici bir kadın olmuştu. Coral'ın mavi denizi izleyen yüzündeki küstah hatlara göz attı Nick. Ve en az iki kere -Scalzi Kilisesi ve Cenova sokaklarında- bu sert hatların kendisini görünce nasıl yumuşadığını, kadınsılaştığını ve alçak gönüllü bir ifadeye büründüğünü hatırladı. İşte Coral buydu…

Coral, aniden Nick'e bakmaksızın konuşmaya başladı. "Gemiye bindiğinden beri hiç mektup almadın."

Nick ona şaşırarak baktı. "Hayır almadım, çok şükür!" diyerek güldü.

Coral, sert ve duygusuz bir ifadeyle devam etti. "Ve sen de hiç mektup yazmadın."

Nick yine gülerek yanıt verdi. "Hayır."

"O zaman bu, gerçekten de özgürsün demek."

"Özgür mü?"

Coral'ın yanakları hafifçe pembeleşti. Nick, "Ben gerçek bir tatil yapıyorum ve dışarıyla hiçbir bağım yok," diye devam etti.

"Peki ya kitabın?"

"Ah, kitabım!" Nick durdu ve düşündü. İskender'in Geçit Şöleni kitabını Venedik'ten ayrılırken çantasına atmış ancak o günden beri yüzüne bakmamıştı. Kitabının sayfaları arasında çok fazla hatıra gizliydi. Mesela hangi

sayfayı yazarken Ellie Vanderlyn'in arkasından yaklaştığını ve "Sana teşekkür etmeliyim!" dediğini hatırlıyordu.

"Kitabıma ara verdim," dedi Nick sabırsızca. Coral'ın bu kadar açık bir şekilde kendisini sorgulamasından ve nezaketsizliğinden rahatsız olmuştu. Bu kız, bazen duygulu insanları anlayamıyordu.

Coral kısık bir sesle "Evet, öyle olduğunu anlamıştım," dedi. Nick ona rahatsız bir bakış attı, kendisiyle ilgili daha başka neler düşündüğünü merak ediyordu. Nick onun hiçbir zaman o kalın kabuğunun altından çıkamayacağını ve diğer insanların hislerini anlayamayacağını düşündü.

"Gerçek şu ki," diye devam etti fazla alıngan davrandığını fark ederek utanan Nick, "sanırım kitabıma uzun süre çok fazla daldım. Büyük ihtimalle bu yüzden bir değişiklik yapmak, düşüncelerimi yeniden toparlamak istedim. Biliyorsun ki roman yazarlığında çok tecrübeli değilim."

Coral ısrarla sorgulamaya devam etti. "Ama daha sonra… kitabına devam edeceksin herhâlde, öyle değil mi?"

"Ah, bilemiyorum ki," dedi Nick. Sustu ve gün ışığında parlayan güverteye ve sonra da denize göz gezdirdi. "Kitap yazmak benim için güzel bir rüya görmek gibi. Sanırım kitabı bir kenara bırakıp para kazanabileceğim bir iş bulmaya çalışsam daha iyi olur. Benim gibi edebiyatla ilgilenebilmek için önce insanın geçimini sağlayabileceği bir geliri olması gerekir."

Bunları söyler söylemez rahatsızlık hissetti. Bundan önce Hicks'lerle ilişkisinde onların cömertliğine hitap edecek konulara girmekten hep kaçınmıştı. Fakat geride bıraktığı birkaç hafta onu zayıf düşürmüştü ve aklındaki planları paylaşma ihtiyacı içindeydi. Belki bu planlardan

OLSKOREB KAKTÜS TEAM

bahsetmek onları gerçekleştirmek yolunda adım atmasını sağlayabilirdi.

Bayan Hicks söylediklerine yanıt vermek için acele etmeyince Nick az da olsa rahatladı. Ve tekrar konuştuğunda Coral yumuşak bir ses tonuyla tereddüt ederek "Senin yeteneğinde birinin yazarlık yapmasına da zaman bırakacak bir iş bulamaması çok yazık olur," dedi.

Nick alaycı bir şekilde yanıt verdi. "Evet, benim gibi birçok kişi tam da bahsettiğin gibi bir iş arıyor."

Coral, daha ciddi bir ses tonuyla adeta iş görüşmesi yapar gibi konuştu. "Böyle bir iş bulmanın çok zor olduğunu, hatta neredeyse imkânsız olduğunu biliyorum. Ama merak ediyorum. Acaba… kabul eder miydin? Yani eğer sana…"

Başını hafifçe çevirdi ve gözleri buluştu. Nick bir an için dehşete düştü ama daha yanıt veremeden Coral sakin bir tonla devam etti. "Bay Buttles'ın yerine demek istiyorum. Ailemin güvenebileceği birine ihtiyacı var. Ve senin için kolay bir iş… Maaşı da tatmin edici bulacağını düşünüyorum."

Nick müthiş bir rahatlama hissetti. Coral ona bir anlığına aynı Scalzi Kilisesi'nde baktığı gibi baktı. Nick düşündü, Bay Buttles'ın yerine mi? Neden olmasın?

Zaman kazanmak için "Zavallı Buttles," diye mırıldandı.

Coral, "Onun işten ayrılmasına sebep olan sanatsal görüşleriydi. İdealizminin kurbanı oldu diyebiliriz. Sanırım senin böyle bir sorunun olmaz. Öyle değil mi?"

Nick onun yüzüne merakla baktı. Coral'ın Cenova'da Bay Buttles'la karşılaştığından haberi yoktu. Ve tabii Buttles'ın itiraflarından da… Anlaşılan Buttles'ın umutsuz aş-

kıyla ilgili hiçbir fikri yoktu, çünkü Coral'ın yüz ifadesi konu boyunca sakin kaldı.

Coral ısrar etti. "Neden birkaç aylığına işi denemeyesin ki? Mezopotamya'yı keşfe gittikten sonra yeniden değerlendirirsin."

"Çok çok naziksin. Ama bilemiyorum."

Coral o keskin hareketlerinden biriyle ayağa kalktı. "Hemen karar vermene gerek yok. Biraz üzerine düşün. Babam sana konuyu açmamı istemişti."

Nick cevabının yetersiz kaldığını fark etti. "Teklifiniz elbette çok çekici. Ama beklemem gerekiyor… yani mektup bekliyorum. Gerçek şu ki son haftalarda birçok konu gibi bunu da boşladım. Rodos Adası'ndan telgraf çekip mektuplarımı istetmem gerek."

"Ah, yorgunsun. İhmal etmen normal," diye mırıldanan Coral, ona son bir bakış attı ve uzaklaştı.

Nick, Rodos Adası'ndan Paris'teki bankalarına telgraf çekerek postasının Girit Adası'na iletilmesi istedi. Ibis, Girit Adası'na vardığında posta yata ulaştırıldı ama Nick'e verilen kalın zarfın içinde Susy'den gelen hiçbir şey yoktu.

Aslında Nick de ona yazmadığına göre, Susy'den mektup almaması normal değil miydi?

Evet, Susy'ye yazmamıştı ama adresini bankaya vererek istediğinde karısının ona ulaşabilmesine imkân sağlamıştı. Buna rağmen Susy'den bir haber yoktu.

O akşamüstü gezilerinden yata döndüklerinde güvertedeki masanın üzerinde birçok gazete onları bekliyordu. Nick eline Londra gazetelerinden birini aldı ve gözleri hemen sosyal etkinlik haberlerine kaydı.

Şunları okudu:

"Bu sezon New York'tan Bay Frederick J. Gillow'un

ev sahipliği yaptığı Ruan Kalesi'ni önümüzdeki hafta Roma'dan Prens Altineri, Altringham Kontu ve geçen hafta Paris'ten Londra'ya gelen Bayan Nicolas Lansing ziyaret edecekler." Nick gazeteyi elinden attı. Vanderlyn Palas'tan ayrılıp kendini Milano trenine atalı bir ay olmuştu. Bir ay boyunca Susy ona hiçbir şey yazmamıştı. Sadece bir ay… ve Susy ile Strefford şimdiden birliktelerdi!

BELONGS TO KANTOS TEAM

17

Susy, Strefford'u Londra'da beklemeye karar vermişti.

Yeni Altringham Kontu kuzeyde ailesiyle birlikteydi. Susy, Londra'ya vardığında ondan bir telgraf aldı. Strefford bir hafta sonra yanına gelecekti yani bu arada Susy'nin önünde oyalanması gereken günler olacaktı.

Londra'da yağmur durmak bilmiyordu. Susy sezon dışında bile ancak karşılayabildiği salaş aile otelinde en sonunda kendisiyle baş başa kalmıştı.

Violet Melrose, Fulmer çocuklarının bakımını Susy'ye veremeyeceğini anladığı andan itibaren misafirine olan ilgisini görünür biçimde kesmişti. Eski günlerde Susy Branch'in ev sahipleriyle benzer anlaşmazlıklara düştüğü olmuş ve ev sahibinin davranışlarındaki değişikliğe, aralarındaki soğukluğa dayanamayan ve bu yabancılaşmanın sonuçlarını göze alamayan Susy teslim olarak kendisinden istenen görevleri yerine getirmişti. Şimdi durumu farklı olduğu için şükrediyordu.

Versay'dan bir an önce ayrılmak için bavullarını aceleyle topladı, Bayan Match'e uygun bir bahşiş ayarladı ve Violet'la vedalaştı. Violet misafirinin gerçekten de istasyona doğru yola çıktığını gördüğünde ona daha sevgi dolu bir şekilde veda etmeyi uygun buldu. Susy eskiden de yaşadığı bu zorunlu ayrılışın tatsızlığı ve sürekli geçici çözümlerle hayatını idame ettirme mecburiyeti karşısında yoğun bir tiksinti hissetti. Öyle ki, o an Nick karşısına çıksa ve kollarını açsa, Susy ona dönmeye cesaret edemeyebilirdi.

Londra'daki yalnız günlerinde bağımsızlık ihtiyacı

daha da arttı. Ancak konforlu bir bağımsızlıktan bahsediyordu tabii. Ah şu estetik ve güzellik tutkusu olmasa… Bu tutku bir lanet gibi hep peşindeydi. Eğer maddi gücü olsaydı çevresinde güzel şeylere yer verme ve kıymetlerini bilme şansı olurdu. Ancak maalesef penceresinden yemek kokuları gelen, yırtık duvar kâğıtlı, toz içinde kalmış yapma çiçeklerin bulunduğu bu çirkin otel odasında onun estetik ve güzellik merakı kendisine sadece mide bulantısı verebiliyordu. Odanın elektrik tesisatı bile o kadar kötüydü ki, tavandaki ışığı yakınca odadaki diğer lambalar sönüyordu.

Birlikte geçirdikleri bu son aylarda Nick'le ne kadar da sahte bir hayatı paylaşmışlardı! İkisinin de günlerini geçirdikleri o çok özel hayatta aslında hiçbir hakları yoktu. Gölün kenarında kamelyalar arasına saklanmış uzun beyaz ev ya da Giudecca Adası'ndaki, Venedik kanallarının ışıklarının yansıdığı devasa odalar! Hiçbirinde bir hakları yoktu. Buna rağmen kendini bu evlerin sahibiymiş gibi hissetmiş ve diğer insanların zenginliklerinden faydalanarak mutlu bir hayat sürebileceğini hayal etmişti. Bu da yine güzellik tutkusunun lanetlerinden biriydi. Kendini kolayca güzel olan şeylerin sahibi yerine koyuyordu.

İşte şimdi rüyadan uyanma vakti gelmişti ve bu ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Aptalcasına inandığı o geride kalan cennet günlerini düşünüp durmanın hiçbir yararı yoktu. Tek sorun Strefford gelerek onu yalnızlığından kurtarana kadar eski günlerden başka düşünecek bir şeyi olmamasıydı. Belki geleceğini düşünebilirdi.

Geleceğini mi? Ya da Strefford'un geleceğini mi?

Geleceği çok iyi bildiğini hissediyordu. Hayatını zengin ve şık insanların arasında geçirirken, zenginlerle ya-

pılan evliliklerde neler beklenebileceğini de çok iyi öğrenmişti. Altringham Kontesi'nin gardırobunda kaç adet gece elbisesi, kaç adet ev elbisesi ve ne kadar dantelli gecelik bulunması gerektiğini çoktan hesaplamıştı. Hatta Violet ya da Ursula'nınkinden çok daha yumuşak ve çok daha havalı olacak çinçilya kürkü mantosunu hangi terziye diktireceğini bile düşünmüştü. Tabii gri tilki kürkleri, samurları ve Altringham mücevherlerini de hayal etmişti…

Bütün bunları ezbere biliyordu. Seçkin bir hayata geçişin yoluydu bunlar; hep bilinen şeylerdi, yeni şeyler değildi. Susy için yeni olan Nick'le yaşadıklarıydı. Nick'le hayatı, hayaller üzerine kurgulanmış olsa da temelleri gerçek duygular üzerine kurulmuştu. Şimdi dönüp baktığında bu ilişkinin ona ne kadar çok şey verdiğini görüyordu; altın gibi parlayan bir mutluluğun yanı sıra, kalbinde duygusal ve bedeninde tensel bir keyif… Evet, bunlar da evliliğinin getirdiği zevklerdendi. Bu güçlü hisler onu kendinden geçiriyor, adeta ruhunu ele geçiriyordu. Bunlar Nick'in ve aşkın ona öğrettiği şeylerdi ve şimdi ayrı olsalar da bu hislerden kaçması ya da kurtulması mümkün olmuyordu.

Sinirleri kirli panjurlara çarpan yağmurun sesi ve pencereyi kapattığında kapının altından gelen kabak ve kömür kokularıyla harap olmuştu. Öğle yemeğinin kokusundan belli olan tadı onun katlanabileceği bir şey gibi görünmüyordu. Kokular ona aşağıdaki rutubetli çay salonunu, kurumla kaplanmış İzmir işi kilimi, neşesiz ve kayıtsız garsonları ve adeta içine de yağmur suyu dolmuş lezzetsiz yemekleri hatırlattı. Aşağıya inip tüm bu çirkinlikleri görerek depresyonuna yeni acılar eklemeye gerek yoktu…

Ayağa kalktı, ceketini giydi, şapkasını taktı ve bir taksi çağırarak Nouveau Luxe Otel'in Londra şubesine doğ-

OLSKOOBERE Kaktüs Team

ru yola çıktı. Londra bu mevsimde boş olsa da bu otel her zaman doluydu ve Susy öğle yemeğini orada yemek istiyordu. Otelin kadife halı kaplı, manzaralı yemek salonuna aslında yapacak hiçbir işi olmayan meşgul görünümlü zengin ve amaçsız insanlar sürekli girip çıkar ve bu insanlar dünyanın bir ucundan diğerine bir türlü sona ermeyen planlarını tamamlamak için koşturup dururlardı.

Ah, o suratların monotonluğu… Hep bilindik suratlar! Susy bu yüzleri yeniden karşısında görünce tiksinti duydu ve geri dönerek kaçma isteğiyle doldu. Fakat tam kapının eşiğinde daha tanıdık bir yüzle karşı karşıya geldi. Bu hanımefendi devasa inciler ve safirlerle kaplı bir hâlde, adeta reklamlardan fırlamış son model arabasından iniyor, etrafındaki diğer mücevherli güzeller ve zarif genç kızlar onu Alp Dağları'nın zirvesini seyreder gibi seyrediyorlardı.

Bu hanımefendi Ursula Gillow'du. Sevgili eski dost Ursula, İskoçya'ya gidiyordu ancak terzinin işini bitirememesi sebebiyle bir-iki gün daha Londra'da kalacaktı ve yapacak hiçbir şeyi olmadığından vakit öldürmeye çalışıyordu. İki eski dost kısa süre sonra çok özel bir öğle yemeği masasının üzerinden birbirlerine gülümsüyordu ve başgarson Bayan Gillow'dan her zaman olduğu gibi siparişi kendisine bırakmasını istiyordu.

Ursula iyi bir ruh hâli içindeydi. Buna çok sık rastlanılmazdı ama rastlanıldığında da cömertliği sınır tanımazdı.

Aynı Bayan Melrose gibi ve aslında onların kabilesindeki diğerleri gibi, Ursula da kendisiyle ilgilenmekten diğer insanlara pek dikkat edemezdi. Ama Susy'yi gördüğüne çok sevinmişti; yüksek sosyetenin gezginleri kendileri gibi gezgin dostlarına rastlamaktan memnun olurdu. Tabii eğer farklı zevkler peşinde gizlice seyahat etmiyorlarsa…

Genel olarak seyahatlerde yalnız olmamak önemliydi ve son kırk sekiz saatini Londra'da tek başına geçirmiş olan Ursula, Susy'den hemen günü birlikte geçirme sözü aldı. Sözü alır almaz da derhal kendi konularına döndü ve sadece başgarsonun servisi sırasında ara vererek Susy'ye sırlarını açmaya başladı.

Ursula'nın bu kişisel sırları her zaman aynıydı, sadece hikâyedeki kişi zaman zaman değişirdi. Duygusal hayatını da aynı terzisini değiştirir ya da misafir odasını yeniden dekore eder, yeni bir araba alır, mücevherlerini daha pahalısıyla değiştirir ve hayatının diğer her alanını yeniler gibi sıklıkla yenilerdi. Susy hikâyenin başını ve sonunu gayet iyi bilse de harika bir kahve içerek, dudaklarındaki amber kokulu sigarayı tüttürerek arkadaşını dinlemekten ve rutubetli kahve odasında tek başına soğuk koyun eti tüketmek zorunda olmamaktan dolayı memnundu. Hatta bu iki mekân arasındaki zıtlık o kadar derindi ki arkadaşının hikâyesine içten bir ilgi duymaya bile başlamıştı.

Öğle yemeğinden sonra arabaya atlayarak West End dükkânlarından alışveriş etmeye başladılar; kürkçüler, kuyumcular, antika eşya dükkânları… Ursula ile alışveriş yapmak Violet Melrose ile yapmaktan tamamıyla farklıydı. Violet almak istediğini düşündüğü şeyler üzerinde uzun kararsızlık anları geçirirdi. Ursula, duygularının öznesi olan erkeklerle olduğu gibi tilki kürkler ve lake kaplı antika eşyalar konusunda da hızlı ve kararlı hareket eder; ne istediğini bilir ve hemen sahip olmak isterdi.

Bir antikacıdan çıkarlarken Susy'ye sordu: "Bana bir piyano seçmem için yardımcı olabilir misin?"

"Bir piyano mu?"

"Evet Ruan'daki ev için. Bir tane de Grace Fulmer için

gönderiyorum. Benimle kalmaya geliyor… Sana söylemiş miydim? Herkesin onun müziğini duymasını istiyorum. Londra'da bağlantılar kurmasını sağlayacağım. O bir dâhi hayatım!"

"Dâhi mi? Grace mi?" diye bağırdı Susy. "Dâhi olan Nat sanıyordum…"

"Nat mi? Nat Fulmer?" Ursula asabi bir şekilde güldü. "Ah, tabii ki... O aptal Violet ile kalıyordun! O zavallı şey Nat konusunda aklını kaybetti, çok acıklı. Elbette bir yeteneği var; Violet onun adını bile duymadan önce fark etmiştim ben. Geçen kış Amerikan Sanatçıları Sergisi'nin açılış gününde Nat'in 'Baharda Kar Fırtınası' tablosunun önünde durup yanımdaki Prens'e 'Bu adam yetenekli biri' demiştim ve o ana kadar kimse tabloyu fark etmemişti bile. Ama deha mı? Hayır deha sahibi olan Nat'in karısı! Grace'in nasıl keman çaldığını hiç duymadın mı? Zavallı Violet her zaman ki gibi yanlış iz peşinde. Evet, Nat Fulmer'a kır evimin dekorasyonu işini verdim -Violet kesin söylemiştir sana- ama bu sadece ona yardım etmek içindi. Benim asıl keşfim Grace'tir. Onu tanınmış biri yapmaya kararlıyım ve böylece herkes o ikisi arasında dâhi olanın Grace olduğunu anlayacak. Ona Ruan'a gelmesi gerektiğini söyledim ve yanında da getirebildiği en iyi müzisyen arkadaşlarını getirmesini söyledim. Biliyorsun zavallı Nerone'un artık spordan da avdan da canı sıkılıyor. Ve akşamları sanat olmazsa… Ah Susy, nasıl piyano seçebileceğimizi bilmiyor musun gerçekten? Senin müziği sevdiğini sanırdım!"

"Evet çok severim ama pek bir bilgim yoktur," dedi Susy ve içinden devam etti, "Hepimiz hakkında hiçbir şey bilmediğimiz şeylerden hoşlanmıyor muyuz?" Ama tabii bu tip yorumları Ursula'yla paylaşmanın gereği yoktu.

Tekrar Ursula'ya dönerek sordu: "Peki ama Grace'in buraya geldiğine emin misin?"

"Tabii eminim. Hem neden gelmesin ki? Ona dün telgraf çektim. Bin dolar vereceğimi ve tüm masraflarını karşılayacağımı belirttim."

Akşamüstü Piccadilly Çay Salonu'na oturduklarında Bayan Gillow'un aklına sonunda Susy ile ilgili sorular sormak geldi. Aniden Susy'den ayrılmak istemediğine karar vermişti. Prens sezon dışı bir tarihte Londra'da zaman geçirmenin anlamsız olacağını düşünerek çoktan Ruan'a geçmişti ve Ursula burada yapayalnız bir geceyi ve ertesi günü geçirmeyi hayal bile edemiyordu.

"Peki sen burada ne yapıyorsun hayatım? Sana daha önce sormuş muydum? Hatırlayamadım," dedi Ursula, Susy'nin sigarasıyla kendininkini yakarken.

Susy duraksadı. Çevresine elbet bir gün kendisiyle ilgili bazı bilgiler vermesi gerekeceğini biliyordu. Öyleyse neden Ursula'yla başlamasın ki?

Ama ona tam olarak ne söyleyecekti?

Bayan Gillow, Susy sessiz kalınca bunca zaman ilgi göstermediği için onu gücendirdiğini zannetti ve hemen daha ilgili bir ses tonuyla devam etti. "Peki ya Nick? Nick seninle mi? O nasıl? Ben sizi hâlâ Ellie Vanderlyn ile Venedik'te zannediyordum."

"Birkaç haftalığına oradaydık," dedi Susy ve sesinin titremesine engel olmaya çalışarak devam etti. "Çok keyifli zaman geçirdik. Ama şimdi ayrı ayrı plan yaptık. Tabii bir süre için…"

Bayan Gillow konuyu biraz daha araştırmak istedi. "Ah, yani burada yalnızsın. Tamamen yalnızsın, öyle mi?"

"Evet, Nick arkadaşlarıyla Akdeniz'de gemi seyahatinde."

Ursula ona daha dikkatle baktı. "Ama Susy hayatım, eğer burada yalnızsan ve bir işin de yoksa…"

Susy gülümsedi. "Bilemiyorum…"

"Ah, eğer öyleyse hayatım kesinlikle Ruan'a gelmelisin! Fred zaten seni çağırmıştı öyle değil mi? Bana senin de Nick'in de teklifini reddettiğinizi söylemişti ve üstelik gelmemenize çok üzülmüştü. Sanırım Nick'in başka planları olduğu için reddetmiştiniz. Zaten şu an onu ağırlayamazdık çünkü erkeklere tahsis edebileceğimiz odalar doldu ama sen hayatım, seni ağırlamaktan çok memnun oluruz. Fred de buna çok sevinir, hatta fazlasıyla sevinir. Ama Fred'i bilirsin, birini sevdi mi çok sever. Ve bana çok yardımcı olmuş olursun. Erkeklerle dolu kocaman bir evde, her akşam yemeğe gelen konuklarla uğraşacağım ve Fred spordan başka bir şeyle ilgilenmiyor olacak. Nerone ise spordan sıkılıp etkinlikleri küçümseyecek. Dolayısıyla ben de onu hoş tutmak zorunda kalıp, kendime bir dakika bile ayıramayacağım… Ah, Susy hayatım, sakın hayır deme. Hemen telefon açıp sana yarın akşamki trende bir yer ayırtabilirim!"

Susy arkasına yaslandı ve sigarasının külünün uzamasına izin verdi. Ne kadar tanıdık ne kadar nefret edilesi bir çabaydı! Ursula, kocası Fred'le birkaç haftalığına flört edecek birine ihtiyaç duyuyordu ve işte ihtiyaç duyduğu kişi tam karşısındaydı. Susy bu düşünceyle ürperdi. Ruan'a gerçekten gitmeyi hiç düşünmemişti. Bu seçenek sadece Violet Melrose kendisini kapı dışarı ederse geçerli olacaktı. Ursula'nın istediğini yapmaktansa Strefford'dan -daha

önce teklif ettiği gibi- birkaç yüz pound borç alır ve kendine geçici bir konaklama seçeneği bulurdu.

Ta ki... Ta ki... Leydi Altringham olana kadar mı? Yani, belki de... Her halükârda Ursula'nın kölesi olmayacağı kesindi.

Hafif bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Çok üzgünüm Ursula. Tabii ki sana yardımcı olmak isterdim..."

Bayan Gillow'un bakışları sitemkâr bir hâl aldı. "Bana yardımcı olursun sanmıştım," diye mırıldandı. Susy onun gözlerinin içine bakınca Ursula'nın adeta kendisine yaptığı tüm iyilikleri sırayla gözden geçirdiğini fark etti ve bu iyiliklerin karşılığı olan yükümlülüklerinin unutulmadığını anladı.

Susy tereddüt etti. Giollow'lardan gelen düğün hediyesi çeki ve büyük mutluluğunu hatırladı. Nankörlük yapmak istemedi.

"Ursula eğer gelebilseydim... ama gerçekten... şu anda müsait değilim." Duraksadı ve sonra hızlı bir kararla "Gerçek şu ki, Strefford'u bekliyorum," dedi.

"Strefford mu? Lord Altringham'ı mı?" Ursula gözlerini ona dikti. "Ah evet hatırladım. Strefford'la sen çok iyi arkadaşsınız, öyle değil mi?" Şimdi konuyla daha çok ilgileniyordu... Eğer Susy, Lord Altringham'ı bekliyorsa... İngiltere'nin en zengin adamlarından birini... Ursula aniden çantasının altın tokasını açtı ve içinden küçük bir günlük çıkardı.

"Bir dakika hayatım... İşte burada, önümüzdeki hafta! Doğru hatırlamışım, Strefford önümüzdeki hafta Ruan'a geliyor! Gördün mü hayatım, her şey yoluna girdi. Ona hemen telgraf çekersin ve yarın benimle gelirsin. Böylece Strefford'la bu terk edilmiş yerde değil Ruan'da buluşmuş

olursun. Ah, Susy benim İskoçya'da Prens ve Fred'in arasında ne zorluklar yaşadığımı bir bilsen, asla gelmemeyi düşünmezdin."

Susy hâlâ kararsızdı. Ama eğer Strefford gerçekten Ruan'a gidecekse, onu neden orada görmesindi ki? Üstelik ıslak Londra sokaklarında dolanmaktansa daha keyifli ve dinlendirici bir ortamda olacaklardı. Strefford'un sadece onunla olmak için Ruan ziyaretini ertelemeyeceğini biliyordu. Böyle tavizler ona göre değildi. Üstelik şimdi Lord Altringham olduğuna göre istediği her şeyi yapabilecek durumdaydı.

İlk defa Strefford'un kaderinin ne kadar çok değiştiğini tüm açıklığıyla algıladı. Şimdi elbette tüm günleri ve saatleri önceden planlanmaktaydı. Davetiyeler adeta üstüne yağıyor, fırsatlar üstü üste karşısına çıkıyordu. Tek yapması gereken seçmekti. Ve kadınlar! Strefford ve kadınlar konusunu daha önce hiç düşünmemişti. İngiltere'nin tüm kadınları onunla evlenmek isterdi. Susy memleketi Amerikalı kadınları da bunlara katabilirdi. Ve evli kadınlara da dikkat etmek gerekirdi, çünkü bunlar daha da tehlikeli olurlardı. Streff şimdilik evlilik kararı vermeyi erteleyebilirdi. Ama güçlü ikna denemelerine, ailesinden gelecek baskıya ve içinden hiçbir zaman tam olarak atamadığı geleneksel değerlerin baskısına maruz kalacaktı. Altirngham'daki sessiz ve neredeyse görünmez kadınlar; amcasının dul karısı, annesi ve kız kardeşleri biraz nezaket biraz da sabırla Strefford'u evlenmenin en önemli görevlerinden biri olduğuna ikna edebilir ve tam da ona uygun bir güzeli hemen karşına çıkarabilirlerdi. En aptal kadın bile bu tip konularda ne yapması gerektiğini bilirdi. Ama tabii bu arada evli kadınlar konusu vardı. Ah, onlar beklemez,

zaman kaybetmezdi, sabırsızdılar ve şimdiden tuzaklarını kurmaya başlamışlardı bile! Susy bu düşünceyle ürperdi. Bu tip oyunları çok iyi bilirdi, daha önce yapıldığını birçok kez görmüştü. Üstelik bu kur yapma oyunları artık çok da dolambaçlı değildi. Çoğunlukla ısrarla üstüne gitme ve aniden saldırma taktikleriydi. Çok şükür ki bu tip oyunların Streff ile oynandığını hiç görmemişti. Streff ona aşkını vermeyi teklif etmişti, bunu reddetmek aptallık olmaz mıydı?

Belki de aptallık olurdu ama yine de bu konuda kararsızdı. Her halükârda Ursula'ya teslim bayrağı çekip Ruan'a gitmek ve Strefford'la orada buluşmak daha iyi olacaktı. Kafasını toparlar, Strefford'un çevresindeki tehlikeleri gözlemler ve onu diğer kadınlardan kurtarıp kurtarmamaya karar verebilirdi.

"Peki öyleyse Ursula…"

"Ah, hayatım. Sen bir meleksin! Çok sevindim! En yakın postaneye gidelim ve telgrafı hemen gönderelim."

Arabaya bindiklerinde Bayan Gillow, Susy'nın koluna bastırarak "Ve Fred'in seninle biraz flörtleşmesine izin vereceksin değil mi hayatım?" dedi.

18

"Ama neden anlayamıyorum?" dedi Ellie Vanderlyn dürüstçe. "Neden nişanlandığını açıklamak için boşanmayı bekliyorsun ki? İnsanlar bir şeyler döndüğünü anlıyor, emin ol. Açıklasan çok daha iyi olur!"

St. Moritz'den İngiltere'ye dönen Bayan Vanderlyn, iki ay önce yenilediği ve bavullardan taşan elbiselerinin eskidiğini düşünerek gardırobunu yenilemek üzere Paris'te duraklamıştı. Dünyanın dört bir tarafından aynı amaçla Paris'e gelen diğer bayanlar, onunla Nouveau Luxe'teki On Altıncı Louis Süitlerinde buluşmuşlardı. Terzilerde saatler geçiriyor, hepsi aynı şeyleri almak istiyor, hepsi heyecan ve mutluluk içinde koşturuyordu. Senenin en önemli dönemlerinden biriydi: Terzi Sezonu.

Bayan Vanderlyn, Susy Lansing'e Rue de la Paix'deki* bir mağazanın açılışında rastladı. Sıra sıra dizilmiş bayanlar sıcaktan ve koşuşturmaktan yorgundular ama buna rağmen ayaklarının ağrısına katlanıp, büyük bir ilgiyle inanılmaz güzellikteki kıyafetleri inceliyorlardı.

Bayan Vanderlyn, beğendiği çinçilya kürkü paltoyu bir başka kadının da incelediğini görüp rahatsız olmuş ve gözlerini diğer kadına dikmişti ki rakibinin Susy olduğunu fark etti.

"Susy! Burada olduğunu bilmiyordum! Gazetede Gillow'larla olduğunu okumuştum." Alışkanlık olduğu üzere sarıldılar. Sonra Bayan Vanderlyn eşsiz bulduğu çinçilyanın mankenin üzerinden çıkarılmasını izlerken sordu:

* Paris'in merkezinde şık bir alışveriş caddesi. (ç.n.)

OLSKOOL BOOKS Kaktüs Team

"Ursula için mi alışveriş ediyorsun? Eğer o paltoyu Ursula için sipariş edeceksen bilsem iyi olur."

Susy gülümsedi ve cevap vermeden önce bir süre sustu. Sessiz kaldığı süre boyunca Ellie Vanderlyn'i tepeden tırnağa, başındaki tüylü taçtan ayağındaki deri ayakkabılara kadar süzdü. En sonunda kısık bir sesle "Hayır, bugün kendim için alışveriş ediyorum," dedi.

"Kendin için mi? Kendin mi?" diyen Bayan Vanderlyn ona inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Evet, bir değişiklik yapayım dedim," diye açıkladı Susy sakin bir sesle.

"Ama manto, yani çinçilya manto… o kadar…"

"Evet, gerçekten çok güzel değil mi? Yine de kesin kararımı vermeden önce birkaç yere daha bakmak istiyorum."

Ah, zengin arkadaşlarının daha önce kaç kere bu cümleyi kurduklarını duymuştu! Ve şimdi Ellie'nin şaşkınlık dolu bakışlarının altında bu cümleyi kendi kibir dolu sesinden duymak ne kadar da eğlenceliydi! Susy büyük mağazalara gidip arkadaşları tarafından en pahalı elbiseleri incelerken görülmeyi çok eğlenceli buluyordu. Özellikle Avrupa'da dolaşan Nick'le boşanacakları ve Altringham Lordu'nun Susy'ye taptığı dedikodularından haberdardı. Bu dedikoduları ne yalanlamış ne de onaylamıştı, şimdilik sadece söylentilerin keyfini çıkarıyordu. Bu arada Nick, Vanderlyn Palas'ı terk edeli üç ay olmuştu ve Susy ona yazmadığı gibi Nick'ten de haber yoktu.

Susy'nin günleri ne kadar doldurmaya çalışsa da gitgide daha yavaş geçiyor, kendisini heyecanlandıracak şeyler bulmakta zorlanıyordu. Strefford onundu, Susy özgür kalır kalmaz onunla evlenmek istiyordu. Ruan'da birlikte

on gün geçirmişlerdi ve oradan arabayla güneye geçmişler ve hâlâ yas tutmakta olan akrabaların kısa süreli yokluğundan faydalanarak Altringham'a da uğramışlardı.

Altringham'da ayrılmışlar ve Susy, İngiltere'de birkaç ziyaret daha yaptıktan sonra Paris'e geçmişti. Strefford ona burada katılacaktı. Altringham'dayken Susy fark etmişti ki Stefford onu beklemeye hazırdı. Böylece Susy'nin diğer kadınlarla ilgili korkuları yatıştı. Ama belki de bu sebeple gelecek, birden daha az heyecan verici görünmeye başladı. Bazen bu hislerin o devasa evi gördüğünde ortaya çıktığını düşünüyordu. Ev fazla büyük, fazla ulu, adeta devasa ve tarihi bir anıt gibiydi. Belki de içinde çok uzun zamandır çok fazla sayıda ağırbaşlı, ciddi ve vazifeşinas kadınlar yaşamıştı; Susy bu evde briç oynandığını, borçlardan bahsedildiğini ya da zinanın adının bile geçtiğini sanmıyordu. Susy ne kendisini ne de Strefford'u burada ağır sorumluluklar altında yaşarken, sıkıcı partiler verirken, zahmetli görevleri yerine getirirken, haftada bir kiliseye gider ve yerel komitelere başkanlık ederken düşünemiyordu… Bu evi satıp Thames Nehri kıyısında küçük bir ev alamamaları ne kadar da üzücüydü!

Bunlara rağmen insanların Altringham'ın yeni sahibesi olduğunu düşünmelerine izin veriyordu. Zaman zaman dedikodulardan Nick'in de haberi olup olmadığını merak ediyordu… Eğer haberi varsa da bu işi kendi yazdığı mektubun önayak olduğunun farkındaydı herhâlde. Nick karısına Strefford'u önermişti ve işte Susy de onu dinliyordu.

Ellie Vanderlyn ile karşılaştığında şok oldu, çünkü onu görmeyi hiç beklemiyordu. Ve şimdi yüz yüze geldiklerinde Susy ne kadar duyarsızlaştığını fark etti. Birkaç dakika içinde Ellie'ye yeniden alışmıştı. Artık eski yaşamındaki

herkese ve her şeye alışmaya başlıyordu. O zaman olayları büyütmeye ne gerek vardı? Susy ve Bayan Vanderlyn mağazadan beraber ayrıldılar, bir şapkacıda vakit geçirdikten sonra Ellie'nin Nouveau Luxe'teki evinin misafir odasında çay içmeye karar verdiler.

Ellie şımarık bir çocuğun ısrarcılığıyla yine çinçilya mantoyu sorgulamaya başladı. Gördüklerinin arasında tek beğendiği oydu ve kürk edinme işinde bu sezon biraz geç kaldığından elinde başka bir alternatif yoktu. Ama eğer Susy, o kürkü bir arkadaşı için seçmişse…

Susy arkasındaki yastıklara yaslanıp yarı kapalı kirpiklerinin arasından Bayan Vanderlyn'in küçük narin yüzünü ve yüzündeki çocuksu hevesi izledi. Onu, o anki genç sevgilisinden bahsederken de aynı bu yüz ifadesiyle görmeye alışkındı. Susy bir kez daha Ellie'nin ilgi alanına giren her şeye aynı duyguları hissettiğini fark etti, erkekler, şık yemekler ya da kürk mantolar…

"Zavallı arkadaşım," diye gülerek yanıt verdi Susy. "Elbette ki güzel bir kürkü hak ediyorsun. Bunu sana bırakacağım, ben başka bir tane seçerim."

"Ah, hayatım sen… sen bir tanesin! Gerçekten yapar mısın? Tabii kürkü kimin için sipariş vermeyi düşündüysen, onun gerçeği bilmesine gerek yok…"

"Ah, korkarım vicdanını böyle rahatlatamazsın hayatım. Sana daha önce de söylediğim gibi kürkü kendime alacaktım." Susy bu noktada susarak Ellie'nin yüzünde oluşan hayret ifadesini, aklının nasıl karıştığını ve yüzünün tarif edilemez şekilde nasıl değiştiğini izlemeye koyuldu.

"Ah hayatım, gerçekten mi? Birinin olduğunu bilmiyordum…"

Susy alnına kadar kızardı. Küçük düşme korkusu onu

baştan ayağa sardı. Ellie onun için böyle düşünmeye nasıl cüret ederdi?

"Birinin bana çinçilya kürkler aldığını mı bilmiyordun? Hayır teşekkürler!" diye patladı Susy. "Sanırım ilk aklına gelen şey bu olmadığı için memnun olmalıyım. Yani en azında mağazadan buraya bir düşünme süresi oldu…" Sinirli bir kahkahayla ayağa kalktı ve odanın içinde gezinmeye başladı. Şömine rafının üzerindeki aynada öfkeden kızarmış yüzünü ve Bayan Vanderlyn'in kendisine diktiği gözlerini gördü. Arkadaşına doğru döndü.

"Sen böyle düşündüysen sanırım herkes böyle düşünebilir. En iyisi durumu açıklayayım." Biraz soluklandı. "Nick ve ben ayrılmak üzereyiz, aslında çoktan ayrıldık diyebiliriz. Evliliğimizin bir hata olduğunu düşündü ve büyük ihtimalle yakında yeniden evlenecek. Ve ben de öyle yapmayı planlıyorum."

Açıklamasını nefes bile almadan yapmıştı, çünkü Ellie Vanderlyn'in onunla ilgili yanlış düşüncelerine bir dakika daha katlanamayacağını hissediyordu. Aslında bu kadar açık konuşmayı istememişti ama cümleler ağzından döküldüğünde de pişmanlık duymadı. Doğal olarak insanlar onun neden yine dünyayı yalnız başına dolaştığını merak ediyor olmalıydılar. Ve böyle olmasını Nick istediğine göre neden Susy bunu açıkça paylaşmasındı? Venedik'teki son saatlerinde büyük bir öfkeyle, kendisini küçük düşüren ve yalnız bırakan bu adama hiçbir şey borçlu olmadığını düşündüğünü hatırladı.

Ellie Vanderlyn, ona hayal kırıklığı içinde baktı. "Sen ve Nick… demek ayrılıyorsunuz ha? Ah, bana kravat iğnesini geri göndermesinin sebebi bu herhâlde, öyle değil mi?"

"Kravat iğnesi mi?" diye sordu Susy. Konuyu hemen hatırlayamadı.

"Venedik'ten ayrılmadan önce ona hediye ettiğim küçük bir şey. Onu bana hemen geri gönderdi. Tuhaf bir de not eklemişti. 'Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.' Neden geri yolladığını bir türlü anlayamamıştım. Ama şimdi öğreniyorum ki aranız bozulmuş. Gerçi bu yine de bana öfkelenmesini açıklamıyor ama…"

Susy konuyu hemen aklında değerlendirdi. Nick iğneyi geri göndermişti… Ölümcül iğneyi! Peki ya o, Susy? Susy bileziği iade etmemişti. Gözünün önünden kaldırmayı tercih etmiş, bavul boşaltıp doldururken mücevher kutusunda rastladığında hemen gözlerini kaçırmıştı ama geri vermeyi asla düşünmemişti! Asla! Hangisi daha doğru bir davranmıştı? Nick'in hareketi aslında hiçbir şeyden haberi olmayan Ellie'yi değil, dolaylı yoldan Susy'yi hiçe saymak için yapılmamış mıydı? Ya da Nick yine kendisinin karısınınkilerden üstün bulduğu ahlaki duyarlılıklarını kanıtlamaya mı çalışıyordu? Nasıl bilebilirdi? Yine de Nick ve kendisinin mahremiyetini koruma içgüdüsüyle kısık bir sesle yanıt verdi. "Tartıştığımız için ayrılmadık. Kavga etmedik." Birlikte geçirdikleri o son acı saatleri kendine saklamak istedi ve kısaca, "Deneyimize devam etmenin imkânsız olduğuna karar verdik. Her ikimiz için de…" dedi.

"Ah, tabii ki… Hepimiz böyle olabileceğini düşünmüştük. Ve şimdi bir başkası seninle evlenmek istiyor! O kürkü çeyizin için mi seçmiştin?" Ellie sevinç içinde bağırıyordu. Kollarını Susy'ye doladı. "Seni şanslı kız! Çok şanslısın! Hayatım, ne kadar akıllıca! Ama kim bu seninle evlenmek isteyen?"

OLSUN BEREKETLİ KAKTÜS TEKNİ

Ve işte o zaman Susy ilk defa itiraf ederek Altringham Lord'unun adını telaffuz etti.

"Streff…"

"Streff? Bizim sevgili eski dostumuz Streff mi? Seninle evlenmek mi istiyor?"

Ellie bu yeni haberi gözden geçirdikçe daha da coşkuyla konuşmaya başlıyordu. "Ah, hayatım ne kadar büyük bir şans! Tabii ben Streff'in sana bayıldığını önceden beri biliyordum. Hatırlıyorum da Fred Davenant söylemişti bana ilk olarak. Ve hatta Nelson bile fark etmiş hepimiz Venedik'teyken ki Nelson böyle konularda hiç de zeki değildir. Ama tabii işler o zaman çok farklıydı. O zaman kimse onunla evlenmeyi düşünmezdi. Tabii şimdi tüm kadınlar onunla evlenmenin peşinde… Ah Susy ne yap yap bu şansı kaçırma! Streff'i kapmak için yapılacak kötücül planları ve müdahaleleri tahmin bile edemezsin. Her taraftan en beklemediğin kişilerden bile gelebilir kötülük. Kadınların hatta genç kızların bile hangi kötülükleri göze alabileceğini bir bilsen!" Susy'nin bileklerini yakalamış hararetle konuşuyordu. "Ama neden nişanınızı bir an önce açıklamadığınızı anlayamıyorum hayatım. Böyle şeyler artık garip karşılanmıyor. Hem de senin için çok daha güvenli olur."

Susy ona merak içinde baktı. Ellie, Susy'nin kısacık süren evliliğinin bitişiyle ilgili üzüntüsünü belirten bir tek kelime bile etmemişti. Neden ayrıldıklarını bir parça bile merak etmemişti! Ellie ve muhtemelen Susy'nin bütün arkadaşları, Susy'nin evliliğine güvenmemişler, biteceğine inanmışlar ve hatta belki de Susy'den çok önce ikinci evliliğini konuşmaya başlamışlardı. Nick'le balaylarının büyük bölümünü Ellie Vanderlyn'in çatısı altında geçirmişlerdi.

Buna rağmen Ellie, belli ki onların evliliğini o sırada kendisinin genç Davenant'ın halefiyle yapmakta olduğu kaçamaktan daha fazla ciddiye almamıştı. Hani şu Strefford'un isim vermeyip kaba adam diye geçiştirdiği yeni sevgilisiyle… Ellie'nin arkadaşı için tek tavsiyesi şansını kaçırmaması ve muhteşem ödülünü alması olmuştu. Yine de Ellie onun gibilerin yapacağı gibi haberi soğuk ve ilgisiz bir şekilde karşılayıp Susy'ye tepeden bakmamıştı. En azından tavsiyeleri samimiydi ve belki de akıllıcaydı. Neden Susy herkese formaliteler tamamlanır tamamlanmaz Strefford ile evleneceğini duyurmuyordu ki?

Bayan Vanderlyn'in sorusuna hemen yanıt vermedi ama o sabırsızca tekrar etti: "Seni anlayamıyorum. Eğer Nick ayrılmak konusunda hem fikirse…"

"Ah evet hemfikir," dedi Susy.

"Öyleyse daha ne istiyorsun? Ah, Susy, keşke beni örnek alsan!"

"Seni örnek almak mı?" Susy sustu ve Ellie'nin sözlerini tarttı. Arkadaşının özür diler gibi bir ifadeyle konuşmasını dikkatini çekmişti. "Seni örnek almak mı?" diye tekrar etti. "Ellie ne demek istiyorsun anlayamıyorum. Zavallı Nelson'dan ayrılmayı planlamıyorsun ya?"

Bayan Vanderlyn ona sitem dolu gözlerle bakan arkadaşına parlak bir gülümsemeye cevap verdi. "İstemiyorum aslında, zavallı sevgili Nelson! Emin ol bu durumdan nefret ediyorum. Clarissa'ya da her zaman çok iyi bir baba olmuştur… ve birbirimize alışmıştık aslında. Ama ne yapmalıyım Tanrı aşkına? Algie çok zengin, inanılmaz zengin ve benim diğer kadınları ondan uzak tutmak için sürekli dikkatli olmam gerekiyor. Bu çok yorucu bir iş…"

"Algie?"

OL SEVGİLER KAKTÜS TEAM

Bayan Vanderlyn'in güzel kaşları havaya kalktı. "Algie: Algie Bockheimer. Bilmiyor muydun? Bana, senin anne babasıyla yemek yediğini söylemişti. Bu dünyada hiç kimse Bockheimer'lar kadar zengin olamaz ve Algie onların tek çocuğu. Evet oydu, geçen baharda çok mutlu geçirdiğim günlerde onunlaydım… ve şimdi onu kaybetmekten ölesiye korkuyorum. Seni temin ederim ki onları elimizde tutmanın başka yolu yok, özellikle bu kadar zenginlerken!"

Susy irkilerek ayağa kalktı. Şimdi hatırlıyordu, Algie Bockheimer'ı ebeveynlerinin Beşinci Cadde'deki bir partisinde görmüştü. Algie'nin fazla mükemmel kıyafetlerini; küçük, parlak ve sinsi görünen çehresini hatırlıyordu. Susy, Ellie Vanderlyn'e aşağılayarak baktı.

"Bence iğrenç bir şey bu," diye bağırdı.

Ellie'nin mükemmel küçük yüzü bir anda çöktü. "İğrenç mi? İğrenç mi? Susy!!!"

"Evet… Nelson varken… ve Clarissa… ve birlikte onca yaşanmışlığınız… ve o kadar çok paran varken… ve o adam! O adam iğrenç biri!"

Ellie titreyerek ayağa kalktı. Rezalet yaşamaya alışık değildi. Böyle şeyler benzinin atmasına neden olduğu gibi düşüncelerini de karmakarışık hâle getiriyordu.

"Çok acımasızsın Susy, o kadar acımasız ve kötü konuştun ki sana nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," diye kekeledi. "Ama şunu söyleyebilirim ki neden bahsettiğini bilmiyorsun. Acaba parasının miktarı herhangi birine hiç yeterli gelmiş midir?" Bol rimelli kirpiklerini dikkatlice bir mendille sildi, aynada kendine baktı ve cömert bir havada ekledi: "Yine de eski arkadaşlığımız sebebiyle bana söylediklerini unutmaya çalışacağım."

19

Genç bir kızken dâhi isyankâr olan Susy, Nick ile çılgın evlilik serüvenine atıldıktan sonra çevresindeki topluluğun standart ve alışkanlıklarını mide bulandırıcı bulmaya başlamıştı. Şimdiyse bu negatif duygular içinde ateş gibi yanıyordu.

Bu dünyaya nasıl geri dönebilecekti? Bu dünyanın değerleri ve yargılarına nasıl uyum sağlayacaktı? Maalesef bu dünyaya bağımlılığından kurtulmanın tek yolu evlenmekti. Belki Nick de aynı noktaya gelmişti; belki Susy'den çok daha önce ahlaki açıdan özgür olmalarının tek yolunun maddi sorunlarını çözmek olduğunun farkına varmıştı. Belki…

Ellie Vanderlyn ile yaptığı konuşma Susy'yi o kadar ezilmiş ve aşağılanmış hissettirmişti ki, ertesi gün neredeyse Altringham'la buluşmaktan vazgeçecekti. Onun artık bir yanıt almak üzere Paris'e geldiğini biliyordu. Eğer Susy boşanmakla ilgili ilk adımları atarsa, Strefford gerektiği kadar beklemeye razıydı. Susy, Faubourg St. Germain'deki mütevazı bir otelde kalıyordu ve Nouveau Luxe'te ya da Boulevards'taki popüler bir restoranda yemek yeme teklifini reddetmişti. Daha önceki gibi Lüksemburg Bahçeleri yakınlarında gözlerden uzak bir yere gitmeleri konusunda ısrar etmiş, fiyatların da kendi bütçesine uygun olacak kadar mütevazı olmasına dikkat etmişti.

"Seni anlayamıyorum" dedi Strefford, Susy'yi otel odasından alıp bu bilinmez yere doğru yola çıkarken. "Neden bana kötü yemekler yedirmeye çalışıyorsun ve neden seninle görülme zevkinden mahrum ediyorsun? Neden

böyle gizli kapalı görüşmeliyiz? İnsanlar evleneceğimizi çoktan tahmin etmiyorlar mı?"

Susy biraz ürktü. Bu cümleyi Strefford'un ağzından duymak ona hiç de doğal gelmiyordu.

"Hayır," dedi Susy bir kahkahayla. "Şimdilik bana inciler ve çinçilya kürkler hediye ettiğini düşünüyorlar."

Strefford şakacı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Hemen hediye etmeye başlamalıyım o zaman. Belki de bu durumu bir avantaja çevirebiliriz. Zira cimri olamayacak kadar çok zenginim."

Susy omuzlarını silkti. "Şu anda inciler ve çinçilyalar ya da diğer pahalı şeylerden daha çok tiksindiğim bir şey yok..."

Birden sustu. Susy en zeki olanlar hariç, Strefford'u elde etmeye çalışan tüm kadınların taktik icabı söyleyebilecekleri sözlerin dudaklarından döküldüğünü fark etmişti. Strefford bu tür sözlerin alışıldık "zenginlikle hiç ilgilenmiyorum" komedisi olduğunu iyi bilirdi ve bunlar onu kandıramadığı gibi hoşuna da gitmezdi.

Strefford gözlerini kıstı ve merakla Susy'nin yüzünde gezdirdi. Susy ise ona gülümseyerek devam etti. "Bilemiyorum... yani karar vermek... eğer olursa, sadece senin için ve başka bir sebep olmadan evlenmek..."

Strefford kuru bir kahkahayla kesti sözünü: "Hiç kimsenin benimle sadece ben olduğum için evleneceğini sanmıyorum."

"Ah, Streff..." ne diyeceğini bilmeden sustu. Bir zamanlar yanında hangi erkek olursa olsun ona ne söylemesi gerektiğini, onun ne duymaya ihtiyacı olduğunu bilirdi. Hatta evliliğinden önceki zor günlerde, Fred Gillow'u duygusal anlamda sonsuz mutluluklara ulaştıracak kadar ko-

nuşkan olmayı başarabilmişti. Ama o zamandan bu yana aşkın gerçek dilini konuşmuş, aşkın gözlerine bakmış, aşkın ellerini tutmuştu ve daha önceki becerisi yok olmuş, onu yarı yolda bırakmıştı. Ve şimdi Strefford'un karşısında ne diyeceğini bilemeyen bir yeni yetme gibi ezilip büzülüyordu.

İstikametlerine vardılar ve Strefford arabanın kapısını açarak dışarıya bir göz gezdirdi.

"Burası çok kalabalık, bir tek masa bile yok. Üstelik çok da boğucu bir yer. Nereye gitsek? Acaba bize özel bir yemek odası ayarlayabilirler mi?"

Arabadan çıktılar ve üst katta büyük pencereli, kendilerine özel bir yemek odasına alındılar. Susy pelerinini divana atıp balkondan manzarayı izlerken Strefford öğle yemeği siparişini verdi.

Sonuçta yalnız kaldıkları için mutluydu Susy. Strefford'un kendisini bekleyeceğinden emin olsa da ona yanıt vermeyi geciktirmek bencilce olurdu. Artık son kararın alınacağı konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti ve aşağıdaki gibi kalabalık ortamlarda bu mümkün olmazdı.

Garson başlangıçları getirip onları yalnız bıraktığında, Strefford özel konulara girmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Onun yerine en favori konularından birine yöneldi: Özellikle onların grubuna ait komik ve ironik insanî durumlar. Birlikte pek çok kez tanık oldukları, sosyeteye ait acayip durumlar üzerine yaptığı alaycı yorumlar Susy'yi her zaman çok eğlendirirdi. Nick'i saymazsa hem sosyetenin içinde olup hem de ona dâhil olmayan tanıdığı tek kişiydi. Bu sebeple konuşma ilerledikçe Strefford'un anlattığı dedikodularla ne kadar az ilgilendiğini ve yorumlarıyla ne kadar az eğlendiğini fark eden Susy çok şaşırdı.

Aniden tamamen ümitsizliğe kapıldı ve bir daha hiç eğlenemeyeceğini düşündü. Sonra dinlemeye devam ettikçe Strefford'un çok iyi tanıdığı ve hicvettiği bu insanlar olmadan yaşayamayacağını anladı ve hayal kırıklığına uğradı. Strefford sadece kendi alaycı yorumlarıyla eğlenmiyor, bahsettiği tüm o skandallar ve dedikodularla da son derece ilgili görünüyordu. Susy, Kontes Altringham olarak kavuşacağı zengin hayatta, aynı bu küçük odada olduğu gibi Strefford'la dirsek dirseğe ancak aslında çok uzak olacaklarını dehşetle fark etti.

Strefford gibi Nick ve Susy de bu insanlar olmadan yaşayamazlardı ama sebepleri farklıydı! Eğer Strefford'un imkânları Nick'le kendisinin elinde olsaydı, kendilerine ne muhteşem bir hayat kurarlardı! Böyle hayaller kurmak boşunaydı ve hayallerden gerçeğe, şimdiye döndü. Sonuçta eğer Altringham Leydisi olursa Nick'le hayal ettikleri o dünyayı kuracak bir güce sahip olacaktı… Tek fark bunu yalnız gerçekleştirmek zorunda olmasıydı. Herhâlde doğanın kanunu buydu. Tüm insanların mutluluğu belli bazı şartlara bağlıydı ve sınırlıydı. Ve büyük ihtimalle Susy, mutluğu yalnız yakalayabilecekti çünkü onun şartlarının başında maddi güç geliyordu. Grace Fulmer örneğin, mutluluğu maddi şeylere bağlamazdı ama o bile Ursula'ın teklifine boyun eğmişti ve Susy oradan ayrılmadan bir gün önce Ruan'a varmıştı. Üstelik Ruan'a gidebilmek için kocası ve Violet Melrose ile İspanya'ya gitmekten vazgeçmişti. Ancak Grace bu fedakârlıkları çocukları için yapıyordu ve bu sebeple özgürlüğünden vazgeçmesi teslim olmak anlamına gelmiyordu. İşte tüm fark burada yatıyordu…

Susy Strefford'un ona seslendiğini duydu. "Seni ne kadar da sıktım!" Bir süredir onu dinlemeyi bıraktığını

fark etti. Aynı isimler ve yerler adeta geçit yapıyordu; Violet Melrose, Ursula, Prens Altineri ve gruptan diğerleri... Strefford onlarla ilgili ne anlatıyordu? Susy ona baktı ve bakışları karşılaştı. Strefford ona duygu dolu bakıyordu.

"Susy, neyin var?"

Susy kendini toparladı. "Streff, düşünüyordum ki... sana inciler ve çinçilyalardan bahsetmekten nefret ettiğimi söyledim ya hani... Bana inanmamışsındır herhâlde değil mi? Hatta böyle konuşarak hata ettiğimi düşünüyorum."

Strefford gülümsedi. "Çünkü diğer birçok kadın da bu hiç de orijinal olmayan sözleri söyleyebilirdi. Öyle değil mi?"

Susy Strefford'un sezgilerinin doğruluğuyla neşelenerek güldü. "Düşündüğümden daha kolay olacak," diye düşündü. Yüksek sesle, "Ah, Streff, beni nasıl da hemen anlıyorsun! Senden saklanmam mümkün olmayacak mı?" dedi.

Strefford da Susy gibi güldü ve elini onunkine koyarak "Her zaman kalbimde saklanacaksın" dedi.

Strefford'un gülüşünün ardında, ses tonunda hissettiği farklılık Susy'yi sarstı. Bu ses tonu onun şaka yapmadığını ve aynı Susy gibi korkuları olduğunu gösteriyordu. Susy duygulanmıştı ve başka herhangi bir kadının Strefford'un sesindeki bu tınıyı hiç fark edip etmediğini merak etti. Strefford'tan hiç bu kadar hoşlanmamıştı. Aralarında tuhaf bir bağlılık hissetti ve kendi kendine "Eğer şimdi sorarsa evet diyebilirim," diye düşündü.

Strefford konuşmadı ama Susy'yi daha önce hiç böyle bir şeye rastlamamış hatta başka bir gezegenden daha şimdi dünyaya inmişçesine şaşırtan bir hareket yaptı. Kolunu ona doladı ve istekli çirkin yüzünü ona yaklaştırdı...

Bu çok hafif bir öpücüktü, sadece bir an sürdü ve Susy yeniden özgür kaldı. Fakat Strefford kolunu çektikten çok sonra da içinde bir şeyler rahatsızlık duymaya devam etti. Ve Strefford ise bir sigara yakıp kahvesine şeker atarken rahatmış gibi görünmeye çalışıyordu.

Onu öpmüştü… Peki, bu normal değil miydi? Neden olmasın? İlk defa öpülüyor değildi. Streff'i daha önce böyle sevgi gösterileriyle bağdaştırmazdı ama yine de durum tam olarak sürpriz değildi. Daha Venedik'teyken bile onun kendisine farklı baktığını ve daha önce kolayca elini tutarken son zamanlarda çekingenlik yaşadığını fark etmişti.

Hayır, şaşırdığını söyleyemezdi ya da küçük bir öpücüğün çok rahatsız edici olduğunu… Buna benzer olayları zamanında Susy Branch de yaşamıştı. Örneğin evlenmeden önce Fred Gillow'un uzun sarılışları… Böyle şeyleri çok da ciddiye almazdı. Sosyal hayatın içindeki gelip geçici basit tensel oyunlardı bunlar… Ancak Nick'le ilk defa öpüştükleri New Hampshire ağaçlarının altındaki o an kaderlerini belirlemişti. O öpücük beraberinde geleceği taşıyan, Susy'nin ruhunu ele geçiren bir ilk öpücüktü. Fakat şimdiki ilk öpücükten sonra gelen, Strefford'un sigaralığını açtığı ve kahvesini karıştırdığı suskunluk anında Susy, Nick'le yaşadığı deneyimden sonra gördüklerini hatırladı. Ayaklarının dibinde uzanan müthiş manzara ve içlerinde hissettikleri geleceklerine dair mutluluk hayalleri…

Belki de şu an Strefford'un küçülen gözlerinde gördükleri buna benzer şeylerdi; Susy'nin sonsuza dek kaybettiği mutluluk hayalleri. Belki şimdi Strefford da bir zamanlar Susy'nin düşündüğü gibi, "Her öpüşmemizde bu hayal dolu dünyayı göreceğiz" diye düşünüyordu. Susy ise Strefford'un dokunuşuyla nefesi kesilmiş bir şekilde

sadece ve sadece etraflarındaki küçük odayı ve birbirlerinden aslında ne kadar da uzak olduklarını görebiliyordu.

Dakikalar uzadı ve sessizlik sürdü. Tam olarak ne kadar sürmüştü acaba? Ne kadar zaman önce "Düşündüğümden daha kolay olacak" demişti kendi kendine? Aniden Strefford'un garip bir gülümsemeyle kendisine baktığını fark etti. Bakışlarında gücenme ya da hayal kırıklığı yoktu. Sadece derin bir ilgi ve endişeli bir kavrayış seziliyordu. Öfkeli ya da incinmiş olacağına, Susy'yi anlamış, onun düşüncelerini hissetmişti. Onun için üzülüyordu!

Susy içgüdüsel bir şekilde onun elini tuttu ve bir süre daha orada öylece oturdular. Sonra Strefford ayağa kalktı ve divandaki pelerini aldı. "Artık gidelim mi? Petit Palas'taki Reynolds Sergisi'nin özel gösterimi için davet edildim. Altringham'dan gelen bazı portreler de orada sergilenecek. Seni eğlendirebilir."

Takside giderlerken Susy'nin konuşmalarını düşünecek ve Strefford'un yanında her zaman olduğu gibi dostça rahat edecek zamanı oldu. Strefford her zaman açıkça kendi çıkarlarını en önde tutan bir adam olmasına rağmen Susy'ye karşı inanılmaz derecede anlayışlı davranmıştı. Susy'ye tavırları ona ne kadar değer verdiğini ve kendi mutluluğunu Susy'nin mutluluğuna bağladığını gösteriyordu. Birinin üzerinde böyle bir gücü olduğunu hissetmek ne kadar da güzeldi. Susy bu gücü hissediyor, yanındaki adamın kendisine gerçekten ihtiyacı olduğunu ve mutluluğunun tamamen Susy'den alacağı yanıta bağlı olduğunu biliyordu. Kendini bu duygulara teslim etti ve az önce yaşadığı sıkıntıları unutmaya çalıştı. Nihayetinde Strefford kadar hoşlandığı biri tarafından öpülmenin sorun edilecek bir tarafı yoktu, olmamalıydı…

Strefford'un neden onu Reynols'lara götürdüğünü hemen anlamıştı. Sanat dolu bir moda başkenti olan Paris yakın zamanda on sekizinci yüzyıl İngiliz sanatını keşfetmişti. İngiliz koleksiyonunun en büyük portre ressamlarının en iyi eserleri sergilenmek üzere getirilmişti. Petit Palas'taki özel gösterim ise bugünün en önemli sosyal etkinliğiydi. Herkes, yani Strefford ve Susy'nin grubundan herkes, orada olacaktı ve bu tip kalabalık etkinlikler Strefford'un sanata olan ilgisini ortaya çıkarırdı. Ona göre sergi açılışı ya da at yarışları, ne olursa olsun bir etkinlik sosyeteden tanıdıklarıyla dolu olmalıydı. Oysa Nick'le durum ne kadar da farklıydı! Nick açılış günlerinden, kalabalık etkinliklerden ve aslında dünyevi amaçlar taşıyan tüm sanatsal etkinliklerden nefret ederdi. Nick olsa, moda hâline gelen sergi açılışlarının ve etkinliklerinin bitmesini bekler ve sonra serginin en boş olacağı, adeta sadece onlara kalacağı anı Susy'yle birlikte yakalardı.

Fakat Susy bugün Strefford 'un farklı bir motivasyonu daha olduğunu düşünüyordu. Henüz toplum içine, kendi gruplarının karşısına birlikte çıkmamışlardı. Şimdi Strefford bunu sağlamaya çalışıyordu ve Susy sebebini biliyordu. Susy onun gururunu incitmişti. Strefford ise anlayış göstererek onu affetmişti. Ancak Susy'nin ona hâlâ eski Strefford'a, önemsenmeyen, parasız eski dost Charlie Strefford'a davrandığı gibi davrandığının farkındaydı ve ona kendisine evlenme teklif eden kişinin her ne kadar rahat ve doğal davransa da artık Altringham Lordu olduğunu göstermek istiyor ve yeni konumunu ona fark ettirmeye çabalıyordu.

Daha eşikte Büyükelçi'nin Altringham Lordu'nu selamlayışı farkı ortaya koydu. Ve içeri doğru ilerledikçe ne

tarafa dönseler mevki sahibi kişilerin "Hoş geldiniz" nidalarıyla karşılandılar. Bu özel sosyal etkinliğin kalesine adım atabilecek kadar zengin, mevki sahibi ya da akıllı olan kim varsa bir yolunu bulup içeri girmeye çalışmıştı ve Altringham Lordu tüm katılımcılar arasında en büyük ilgiyi gören kişiydi. Büyük bir kitlenin arasında yavaş yavaş yürüyerek resimlere doğru ilerlerken Susy'yi yanından hiç ayırmadı ve zafer yürüyüşünü onunla paylaştı. Susy kalabalığın arasında kendi adını duyuyordu. "Lansing… Bayan Lansing… Amerikalıymış… Susy Lansing mi? Evet, işte o… Hatırladın mı? Newport'taydı? St. Mortiz'te mi tanışmıştık? Kesinlikle… Hemen boşanmış mı? Öyle diyorlar… Susy, hayatım! Burada olduğunu bilmiyordum… Altringham Lordu! Beni hatırlayamadınız değil mi?... Ah, evet Kahire'deydik… İskoçya'daydık… Susy hayatım, Altringham Lordu'nu bize yemeğe ne zaman getireceksin? Siz ikinizin müsait olduğunuz her akşam olur. Biz size göre ayarlarız programımızı…"

"Siz ikiniz," şimdiden siz ikiniz olmuşlardı!

"Ah, işte bizimkilerden bir tanesi. Benim büyük büyükannemin portresi," diye açıkladı Strefford. Önlerindeki kalabalığı yararak tek başına sergilenen büyük bir portrenin önüne gelmişlerdi. Diğer resimlerin arasında muhteşem altın çerçevesi içinde adeta tahtta oturan bir portreydi bu.

Susy altındaki yazıyı okudu: "Saygıdeğer Diana Lefanu, On Beşinci Altringham Kontesi." Ve Strefford'un seslendiğini duydu: "Hatırladın mı? Vandyke odasında şöminenin üzerindeki boşluğu fark etmiştin. İşte orada asılı duruyordu. Reynolds'ların diğer Vandyke'larla birlikte sergilenmesini şart koştuğunu söylüyorlar."

Susy onun daha önce hiç mülkleri ya da sahip olduğu maddi şeylerle ilgili konuştuğunu duymamıştı. Şimdi ses tonunda tatmin olmuş zengin bir adamın tok sesi duyuluyordu. Susy onun şimdiden çevresinden etkilendiğini hissetti. Bir Altringham Kontesi'nin portresinin serginin en gözde eseri olmasına, bu portrenin önündeki kalabalığın diğerlerinden çok daha fazla olmasına ve orada Susy ile birlikte olup eğer isterse portredeki unvana kavuşabileceğini hissetmesine memnundu Strefford.

Susy'nin oteline geri dönerlerken Strefford gelecekleriyle ilgili daha fazla imada bulunmadı. Taksinin iki köşesinde birbirlerinden ayrı oturup eski iki dost gibi sohbet ettiler. Araba kapıda durduğunda Strefford "Yarından sonra İngiltere'ye dönmek zorundayım. Şanssızlık işte! Neden bu akşam benimle Nouveau Luxe'teki yemeğe gelmiyorsun? Büyükelçiyi, Leydi Ascot'u, onların en küçük kızlarını ve burada Paris'te adeta saklanan Dowager Düşesi Dunes halamı yemekte ağırlıyorum. Ortamı yumuşatmak için birkaç eğlenceli centilmeni de davet edeceğim. Eğer sıkılırsan sonrasında bir gece kulübüne gidebiliriz. Tabii eğer dans etmek istersen…"

Susy onun burada belirsizlik içinde kalmak istemediğini ve İngiltere'ye dönüşünü hızlandırdığını anladı. Ayrıca, Ascot'ların en küçük kızları Leydi Joan Senechal'ın bu senenin en güzel kızlarından olduğunu duyduğunu ve sergide Büyükelçi'nin Strefford'a ne kadar abartılı bir sıcaklıkla selam verdiğini hatırladı.

"Streffy hayatım, tabii ki gelirim," diye bağırdı sesine neşe katmaya çalışarak.

Arabanın arkasından el sallarken Strefford'a baktı ve kendi kendine "Bu akşam beni yine buraya bırakacak ve

ona -evet- diyeceğim. O da beni tekrar öpecek ve bu sefer ki nahoş olmayacak," diye mırıldandı.

Otele girdi ve hemen oda anahtarının asılı durduğu küçük kutuda mektup olup olmadığına baktı. Boş kutunun önünden geçip odasına çıkarken "Evet bu gece artık ona evet demeliyim," diye tekrar ediyordu kararlı bir ses tonuyla. Odasının kapısında bir an durdu. "Ama tabii eğer bana bir mektup gelmiş ve odama bırakılmışsa…" Otele her girişinde aşağıda kendisine gelmiş bir mektup bulamayınca, çoktan odasına bırakılmış olduğunu hayal etmeden edemiyordu.

Kapıyı açıp ışığı yaktı ve hemen masanın üzerine baktı.

Mektup yoktu ama sabah okumadan çıktığı gazeteler hâlâ oradaydı. Sosyete etkinliklerinin yer aldığı sayfaya göz gezdirdi ve okudu:

"Yatları Ibis ile uzun bir Ege Denizi ve Karadeniz turu yapan Bay ve Bayan Hicks ile kızları, Roma'da Nouveau Luxe'e yerleştiler. Son olarak Teutoburger-Waldhain Prensi ve annesi Prenses Dowager'i süitlerindeki akşam yemeğinde ağırlayan ailenin diğer konukları arasında; Fransız ve İspanyol büyükelçilerinin yanı sıra, de Vichy Düşesi, Bagnidilucca Prensi ve Prensesi, Leydi Penelope Pantiles…" Susy'nin gözleri sabırsızca bitmek bilmeyen listenin alt sıralarına kaydı. "…ve son aylarda Hicks ailesiyle birlikte seyahat eden New Yorklu Bay Nicholas Lansing bulunmaktaydı."

20

Mortimer Hicks ailesi Roma'daydı. Ancak önceden tercih edecekleri gibi Piazza di Spagna'da antika ve köhne bir ev tutup yerel yaşamın renklerini tecrübe ettiklerini düşünerek mutlu olmak yerine, kültürsüz milyonerlerin caka satmak için yaptığı gibi popüler palaslardan birinin asil çatısı altında kalmaya karar vermişlerdi. Anne Bayan Hicks hiç utanmadan, burada en azından su tesisatına güvenebileceklerini ve Ana Kraliçe'nin Bahçeleri'nin doyumsuz manzarasını görebileceklerini, söylemişti.

Sonsuz şehir Roma'nın kozmopolit soylularını ağırlayan yemek masasında özgüven içinde yapılan bu konuşma Nick Lansing'in Hicks'lerin bakış açılarının ne kadar derinden değiştiğini anlamasını sağladı.

Cenova'da beklenmedik bir şekilde Ibis'tekilere katılmasının üzerinden geçen dört ayı gözden geçirdi. Ve sinsice ve fark ettirmeden gelen değişimin, bir Hükümdar Prens'in* seyahati sırasında Hicks'lerle karşılaştığı o talihsiz gün başladığını düşündü.

Daha önce de Bay ve Bayan Hicks birçok kez sadece kültürlü aristokratlarla ilgilendiklerini belirtmişlerdi. Fakat bu kez karşılaştıkları Prens, geniş arazilerinin yanı sıra genel kültüre ve bir soylunun üzerinde gördükleri en güzel mareşal üniformasına sahipti. Prens bir savaşçı değildi; omuzları çökük, barışsever ve gözlüklü bir adamdı ve onu sadece Bayan Hicks'e armağan ettiği bir fotoğrafında üniforma içinde görmüşlerdi. Prens bir arkeologdu; hevesli, araştırmacı ve titiz bir arkeolog. Hassas sağlığı nedeniyle

* Tahtta olan, yöneten prens. (ç.n.)

OLYMPOS BELGESEL KANTİS TEAM

yılın belli dönemlerinde soğuk ve nemli olan memleketinden uzaklaşmak zorunda kalıyor ve aktif ve heyecanlı Dowager Prensesi annesiyle birlikte bir Akdeniz kıyısından diğerine seyahat ediyordu. Bazen Batlamyos mumyalarının mezardan çıkarılmasına, bazen Yunanistan'da Delfi Tapınakları'nın kazılmasında, bazen de Kuzey Afrika bazilikalarının keşfinde bulunuyorlardı. Prens ve annesi kışın başında genellikle Roma veya Nice'e giderlerdi; tabii eğer ailevî görevleri Berlin, Viyana ya da Madrid'de bulunmalarını gerektirmezse. Avrupa'daki tüm soylu ailelerle kan bağları ve bunlara karşı görevleri vardı. Ana Prenses'in söylediği gibi, sürekli bir kuzeni evlendirmek ya da gömmek zorunda kalıyorlardı. Kalan zamanlarında saraylarda nadir görünürlerdi, daha çok daha modern yerleri, şimdi Hicks'lerin tuttuğu gibi palasları tercih ederlerdi.

Prens ve annesi Roma'daki Palace Otel'de vakit geçirmekten çok keyif alıyorlardı. Ve maalesef orada kalamadıkları için mümkün olduğunca sık sık arkadaşlarıyla yemek yemeye ya da prensesin gülerek söylediği gibi en azından çay içmeye oraya gidiyorlardı. "Hayatım otelin tereyağlı çöreklerine bayılıyorum ve Anastasius maalesef bana çölde çok fazla yiyecek vermiyor," diyordu prenses.

Bu bol bol seyahat eden ekselanslarıyla karşılaşma, Bayan Hicks'in prensipleri üzerinde ölümcül bir etki yapmıştı. Nick şimdi daha iyi farkına varıyordu… Bayan Hicks birçok fevkalade arkeologla karşılaşmıştı ama Prens kadar beğendiği biri hiç olmamıştı. Ne de olsa prens çölde kamp yapmak ya da Libya'daki lahitlerde kazı yapmak için tahtını bırakıp seyahate çıkıyordu. Prens ve annesi bu iki yetenekli insan, St James'te ya da Madrid'deki bir saraya bir kuzenlerinin düğünü için çağırıldıklarında homurdanı-

yorlar ve nefes bile almadan alelacele dünyanın bir ucundaki kazı alanına koşuyorlardı. Üstelik acınası bir şekilde, otelde kalmaları uygun bulunmadığından tereyağlı çörek yemek ya da tango izlemek gibi yaşamının basit zevklerinden güçlükle faydalanabiliyorlardı.

Bayan Hicks kısa süre sonra ekselanslarının yokluğuna dayanamaz bir hâle gelmişti. Prensin Apex City'de* tanıdığı herkesten daha demokratik olduğunu savunan ve ikisinin de gözlüklerini aynı doktordan aldıklarını keşfedip heyecanlanan Bay Hicks ise kısa sürede karısıyla aynı duyguları taşımaya başladı.

Tüm bunların da ötesinde Hicks'lerin kalbini asıl fetheden Prens ve annesinin sanatsal eğilimleriydi. Barbar ve eğitimsiz asilzadeler Avrupa'yı baştan başa ezip geçer, kumar oynar, tango yapar ve asalaklık ederken, özsaygıları yüksek Hicks'lerin bu eksantrik ve kültürlü aileyle karşılaşması ne büyük bir şanstı.

Sonunda Bayan Hicks aynı anda hem sanatsal hem de lüks içinde olabileceğini görüyor, modern su ve elektrik tesisatlarının keyfini çıkarırken aynı anda en yüksek seviyede entelektüel sohbetler yapabiliyordu. "Eğer zavallı sevgili prenses Nouveau Luxe'te yemek yemek istiyorsa neden onu bu keyiften mahrum edelim ki?" Ve gülümseyerek ekliyordu Bayan Hicks, "Ayrıca bir çocuk gibi tereyağlı çörek sevmesine gelirsek, bence bu onun en tatlı yanlarından biri."

Coral Hicks, anne babasının bu şevkine katılmasa bile onların yaşam tarzındaki değişiklikleri kabul ediyor ve hatta belki de -Nick'in gözlemlediği kadarıyla- ilk kez annesine dış görünüşü konusunda yardımcı oluyordu. Bayan

* Kuzey Carolina'da şehir, Hicks ailesinin memleketi. (ç.n.)

Hicks'in görünüşü daha düzgün bir hâle gelmişti, takıları daha zarif ve daha güzeldi. Sonuç olarak Bayan Hicks ve Coral birbirlerine daha fazla benzemeye başlamışlardı.

Hicks'lerin değişen ve farklı standartlara sahip olan sosyal çevresi nedeniyle bu tip önlemler ve değişiklikler gerekli hâle gelmişti. Aslında prens ve annesi son derece samimi kişilerdi ve kendilerini aristokratlar arasında sosyete kaçakları, bohem yaşayanlar ve farklı insanlar arasına katılmayı seven aykırılar olarak adlandırmaktan hoşlanırlardı. Buna rağmen Prens'in oldukça makbul bir kişilik olan genç yaveri, majestelerinin son derece demokrat ve resmiyetten uzak bir kişi olsa da katılacağı davetlerin davetli listesini önceden görmek istediği belirtmişti. Lansing Bayan Hicks'in listelerinin onaya götürülüp sonra da üzerine zengin ve unvan sahibi yeni davetliler eklenerek geri döndüğünü fark etmişti. Majesteleri listeden herhangi bir isim silmiyor, Hicks'lerin davetlisi olan en tuhaf ve esrarengiz arkadaşlarını bile merak ve hevesle tanımak istiyordu. Bazen listedeki bazı isimler sonraki günlerde daha samimi bir ortamda görüşmek üzere ertelenebiliyordu. Ama kendi arkadaşlarının isimlerini davet listelerine bol bol ekliyor ve Hicks'lerle tanışma ayrıcalığına hemen varmalarını istiyorlardı!

Prensin annesinin tarih öncesi sanatı, Rus müziğini, Gauguin ve Matisse'in resimlerini çok sevdiği bir gerçekti. Ama büyük incileri, büyük arabaları, kokulu sigaraları ve sosyete skandallarını da bir o kadar seviyordu. Oğlu her ne kadar lükse karşı annesi kadar duyarlı değilse de annesini anlıyor ve ona tapıyor, "Zavallı annem, çölde benimle dolaşma cesaretini gösteriyor. Bu kadarcık lüksü hak ediyor," diyordu.

Majestelerinin güler yüzlü yaveri, Lansing'e tüm bu bilgileri vermiş ve eklemişti. Prens ve annesinin sosyal ve aile içi birçok görevleri bulunmaktaydı. Majesteleri bu kişilerin Bayan Hicks'in davetlerine katılmasını isteyerek, ev sahiplerine entelektüel bir fırsat sağladığını düşünüyor, bu yolla onların misafirperverliklerine teşekkür ediyordu.

Bir akşam yine majestelerinin davetlileri yemek masasının çevresinde toplanmışken, en büyük entelektüel fırsatlardan birini yakaladılar. Masada otuz davetli oturmaktaydı. Eldorada ve Bay Beck yemeğe katılamayacaklardı çünkü samimi partileri seven Prens'in annesi yemeklere otuzdan fazla kişinin katılmasını istemiyordu. En azından Bayan Hicks'in bu konudaki açıklaması böyleydi ama Lansing son zamanlarda düzenlenen etkinliklere Bayan Hicks'in sadık takipçisi olan bu iki ismin pek davet edilmediğini ve Hicks'lerin sosyal çevresinin yetenekli eller tarafından hissettirilmeden yenilendiğini gözlemlemişti. Bu iki kişinin gruptan uzaklaştırılması ve adeta sürgün edilmesi Lansing'i çok rahatsız etmişti, çünkü Bay Buttles'ın yerini almıştı ve son üç aydır kendisi de Hicks'lerin maaşlı elemanıydı. Göreve geldiğinden beri işverenlerinin talepleri doğrultusunda Bay Buttles'ın yerini doldurmaya çalışıyordu ve Eldorada ve Bay Beck'in söylediklerine göre Buttles'ın muhteşem sosyal yeteneklerine kendisi de sahipti.

Gemi seyahatleri boyunca işi hiç de tatsız olmamıştı. Görevlerinin belirlenmiş olmasından dolayı memnundu ve Hicks'lerin uzun süreli misafirleri olmaktansa sekreterleri olmak kendini daha özgür hissetmesini sağlıyordu. Ayrıca Bay Hicks'in her aybaşında verdiği yüklü çekler kendisine olan saygısı ve güvenini arttırmıştı.

Kendisine absürt denecek kadar fazla bir maaş ödendiğini düşünüyordu ama Hicks'lerin saçma derecelere varan cömertliklerini önceden beri biliyordu. Ayrıca sevdiği ve saygı duyduğu insanların çalışanı olmakta utanacak bir şey görmüyordu. Fakat gezenti Prens'le karşılaştıkları o talihsiz günden sonra hem aile içindeki pozisyonu hem de işverenleri çok değişmişti. Artık Nick, Bay ve Bayan Hicks'in Eldorada ve Bay Beck ile aynı seviyede olan faydalı asistanları değildi, beklemedikleri bir faydaya sahip sosyal bir değerdi. Yabancıların sosyal alışkanlıkları ve görgü kurallarının gizemine Bay Buttles kadar hâkimdi, hatta etkileyici kişiliğiyle onu geride bırakıyordu. Nick Lansing'in, Prens'in annesinin zengin ve aristokrat arkadaşlarından çoğunu önceden tanıdığı ortaya çıkmış, "Eski dostumuz Nick!" nidalarıyla selamlanmış ve yemek daveti vermenin adeta fen bilimleri kadar çetrefilli olduğu Roma'da bu konunun gizemlerine hâkim olduğu da anlaşılmıştı.

Bayan Hicks önce skandallar, düşmanlıklar ve kıskançlıklar dolu bu labirentte umutsuzca yolunu kaybetmiş, ancak Nick'in yardım elini bulunca ona sıkı sıkıya sarılmıştı. Fakat genç adamın işverenlerinin gözündeki değeri her ne kadar yükseldiyse de kendi gözünde düşmüştü. Önceden konuşup kararlaştırmadıkları yeni görevler edinmişti ve sadece lüks yemekler ve davetler düzenleyip bunlara katılarak her ay yüklü bir çek almak ona kendini aşağılanmış hissettiriyordu. Bir keresinde Bayan Hicks'in dili sürçüp bir kelimeyi yanlış telaffuz ettiğinde Prens'in yaveri gözlerini Nick'e çevirerek alaycı bir bakış atmış, alnına kadar kızaran Nick o akşam uyumadan önce ertesi gün işi bırakmaya karar vermişti.

O olayın üzerinden iki ay geçmesine rağmen hâlâ ma-

aşlı sekreter olarak çalışmaya devam ediyordu. Prens'in yaverinin kendisini alaycı yorumlar paylaşabileceği bir meslektaş olarak görmesini takmamaya karar vermiş ancak yine de özsaygısını geri kazanamamıştı. Ve şimdi bu akşam yemeğinde yine uzun masayı gözden geçiriyor ve belki de yüzüncü kez kendisine ertesi gün işi bırakacağına dair söz veriyordu.

Peki ama bu işin alternatifi neydi? Görünen o ki bu işin alternatifi Coral Hicks'ti. Masada oturanlara Prens'in annesinden başlayarak tek tek göz attı. Prens'in annesi alnındaki kıvrılmış saçların ve onları süsleyen büyük elmasların altından küçük araştırmacı gözleriyle masaya hâkimiyetle bakıyordu. Yanı sıra oturan leydiler, aristokratik rütbelerine göre sıralanmışlardı ve son olarak genç Bayan Hicks orkideler arasında masanın uzak köşesinde göze çarpıyordu.

Lansing şaşırarak Coral Hicks'in diğer kadınlarla karşılaştırıldığında daha asil göründüğünü düşündü. Büyük ve gösterişli hatlarıyla onu Palace Otelleri'nin sokağındaki antik bir anıta benzetti ve Apex City'den çıkan bu ailenin Avrupa'nın en eski sosyetesiyle modern bir karışım oluşturabilmesine hem şaştı hem de hayran oldu.

Lansing hemen yanında oturan Prens'in yaverinin de Coral'a baktığını, hatta yüz ifadesinin ciddi ve düşünceli olduğunu fark etti. Fakat Lansing'in bakışlarını üzerinde hisseden yaver ona dönerek her zamanki resmi gülümseyişini takındı.

Sonra söylediklerini saklamak ister gibi kısık bir tonla Lansing'e "Ev sahibemizin kızına hayranlıkla bakıyordum. Mücevher kullanmayan sadeliği çok ilham verici," dedi.

"Ah, genç Bayan Hicks ilham verici şeylerle doludur,"

diye yanıt verdi Nick ve yaver başıyla onu onayladı. Yaverin çevresinde esin kaynakları kuşkusuz mücevherlerden çok daha az bulunuyordu. "Her mevkiye yakışan bir bayan," diyerek konuyu kapattı yaver.

Akşam yemeğinden sonra misafir odasında toplandıklarında Nick'i şaşırtan bir hareketle tekrar aynı konuyu açtı yaver. Yüzü ciddiyetini korurken davranışları oldukça samimiydi.

"Yemekte Bayan Coral Hicks'in her ortama ne kadar kolay uyum sağlayabildiğini takdir ediyordum hatırlarsanız. Sanırım istediği her türden geleceğe, ne kadar yüksekte olursa olsun sahip olabilecek bir bayan o."

Nick duraksadı ve konudan ne kadar rahatsız olduğunu saklamaya çalıştı. Sonuçta yaverin aklında tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordu.

Gülümseyerek sordu Nick: "Yükseklerde gelecek mi? Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Toplumun gözünde parlamasını sağlayacak, muhteşem kapasitesine uygun bir gelecekten bahsediyorum."

Lansing gülümsemeye devam ederek cevap verdi. "Sanırım önemli olan Bayan Coral Hicks'in parlamak isteyip istemediği."

Yaver gözlerini ona dikti. "Hırslı biri olmadığını mı söylüyorsunuz."

"Tam tersine onun ölçülemeyecek kadar hırslı biri olduğunu düşünüyorum."

"Ölçülemeyecek kadar mı? Ama herhâlde bizlerin karşılayamayacağı kadar değildir." Bu kez dik dik bakma sırası Lansing'deydi. Yaver devam etti. "Evet, Prens'in annesi Bayan Coral Hicks'e çok hayran." Tam o anda Bayan Hicks'in sesi sohbetlerini kesti.

"Profesör Darchivio bize Sasani ve Bizans sanatının Karolenj* sanatına etkilerini anlatmaya söz vermişti. Ama otel müdürü arayarak Paris'ten yeni bir Kreole** dans grubunun geldiğini haber verdi. Ve majesteleri balo salonuna inerek dansçılara bir göz atmak istiyor... Kendisi profesörün anlayış göstereceğini umuyor."

"Ve tabii bize eşlik edeceğini..." diye ekledi Prenses sabırsızca.

Lansing'in yaverle yaptığı küçük sohbet gözlerindeki perdeyi kaldırmıştı. Yaverin sözleriyle sayısız anı zihnine üşüştü; duyduğu şeyler, ipuçları, gülümsemeler, imalar, iltifatlar, Prens'in artık bir aile kurması gerektiğine dair dedikodular, boşalan Teutoburger hazinesinin acilen tekrar doldurulması gerektiğine dair öneriler...

Coral Hicks; annesi, babası ve diğerleriyle birlikte balo salonuna inse de etrafına pek ilgi göstermedi ve gruptan ayrılarak bir köşede konuşması iptal edilen profesörle arkeoloji konuşmaya daldı.

Lansing de gruptan ayrıydı. Kendisine Coral'ı uzaktan inceleyebileceği bir yer seçmişti. Şimdi Coral'ı tüm bu tehditler arasında yeni bir gözle görüyordu. Evet, kesinlikle gittikçe güzelleşiyordu ya da kendisini saklayacağına görünümünü nasıl güzelleştireceğini öğrenmişti. Coral dansçılara bir göz atmak için uzun saplı gözlüğünü kaldırarak gözüne tuttuğunda Nick onun kolunun güzelliği ve hareketinin zarafetinden çok etkilendi. Coral Hicks'in hareketlerinde sinirli ya da gösterişli hiçbir şey yoktu ve Lansing, Prenses'in onu fark etmesine hiç şaşırmadı.

Nick Lansing, o gece hiç uyumadı ve geleceğine göz

* İkinci Frank Hanedanı dönemine ait. (ç.n.)

** Avrupalı siyahi kökenden gelenler. (ç.n.)

attı. Hicks'lerin yeni dâhil olduğu bu toplulukla ilgili yeterli bilgisi vardı ve kısa süre içinde yaverin ona ipucu verdiği konuda gerçek bir teklifle harekete geçeceklerini tahmin ediyordu. Hatta büyük ihtimalle Lansing de işin içerisine dâhil edilmeye çalışılacaktı. Hicks'lerin çevresinden güvenilir bir kişi olarak müzakerelerde yer alması bile istenebilir; Hicks'lerin ağzını araması talep edilebilirdi. Besbelli ki Bayan Coral Hicks'in elini Prens'inkiyle birleştirmek ve ona Teutoburg hazinesini yeniden doldurmak fırsatını vermek bir devlet politikasıydı.

Peki kızcağız ne yapacaktı? Lansing tahmin edemiyordu ancak Coral'ın tepkisinin kendisinin davranışlarına göre şekilleneceğini hissediyordu. Oysa Lansing kendi hislerinden hiç emin değildi ve kafası en az dört ay önce Venedik'te karısının odasından çıkıp gece trenine atladığı zamanki kadar karışıktı.

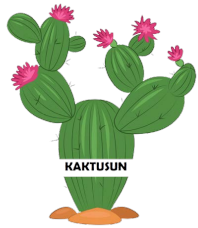
Geçmişinde gurur duyduğu bir alışkanlığı olan ânı yaşama ve karşısına çıkan fırsatları değerlendirme becerisi şimdi ona yardımcı olamıyordu. Görmeye başlamıştı ki hayatında hiç anlık ihtiyaç ve keyiflerinin ötesine bakmamıştı. Kendisini âna, şimdiye tamamen kaptırmanın her dakikayı dolu dolu yaşamasını sağlayacağına inanmış ve hep daha fazlasını ya da daha başkasını arayarak günü kaçırmaktan çok daha iyi olduğunu düşünmüştü. Susy'yle hayatını birleştirince bir gelecek kurma, ona ulaşma ve geleceğini kendi istek ve amaçları doğrultusunda şekillendirme ihtiyacı doğmuştu. Ancak geleceği daha önce tahmin edemediği şekilde gelmiş ve onu beklemediği bir gerçekliğe taşımıştı.

Şimdi ise hayatı parçalanmıştı ve onu yeniden kurma gücü yoktu. Daha önce hiç parçaları yeniden bir araya ge-

tirerek geleceğini yeniden kurmayı düşünmemişti. Kendini evi depremde harabeye dönen bir adama üstelik hiçbir yardım almadan evini yeni baştan, tuğlaları birer birer dizerek tek başına yapması gereken bir adama benzetiyordu. Kısacası ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Kararlılık ve irade gücü, bir insanın aniden sahip olabileceği bir şey değildi. Küçük çabalarla ulaşılan hedeflerin üzerine kurulabilecek, günlük sorunlardan kurnazca kaçarak ya da başkalarına atarak değil onları zorlukla da olsa yenerek elde edilebilecek bir şeydi. Karakter denilen şeyin kurulması neredeyse Piramitlerin yapımı kadar yavaş ve zorluydu. Ve piramitleri yapan insan içgüdüsü tüm dünyayı kuran, insanı insan yapan şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

Nouveau Luxe'teki yemek sonrası olaylar tam da Susy'nin beklediği gibi gelişti.

Strefford'a boşanmayla ilgili bir avukattan bilgi alacağına söz verdi ve Strefford onu öptü. Bu sözü vermek beklediğinden daha kolay olmuştu ve öpücük de onu bir önceki kadar zorlamadı.

Yemeğe gitmeden hemen önce kocasının hâlâ Hicks'lerle bir arada olduğunu öğrenerek şok olmuştu. Bir şeyi bilmenin verdiği sıkıntıyla bilmemenin verdiği korku arasında gidip gelmişti ve sonunda kocasının durumunu öğrenmişti. Nick'in ona hiç yazmamasına şaşırmamak gerekiyordu. Modern kocaların yazmasına gerek yoktu. Nasılsa niyetlerini gazete haberleriyle belli edebilirlerdi. Susy, Nick'in daha önce kendisine "Bir mektubu yanıtlamanın birden fazla yolu vardır. Yanıt vermemek de bunlardan biridir," dediğini hatırladı.

Yani Nick aslında kendine has yöntemle Susy'ye yanıt vermişti. Gazetenin yanında uzanmış yatarken karanlık onu ele geçirdi ve Vanderlyn Palas'tan aşağı dipsiz bir karanlığa doğru düştüğünü hissetti. Ancak sağlıklı bedeni ve sinirleri bu durumu reddetti. Bu keder dalgasını atlatarak ışığa, hayata ve gençliğe dönmek için mücadele etti. Nick onu istemiyordu! Öyleyse Susy de onu istememeye çalışacaktı! Elinde beyaz dudakları için ruju, kızarmış gözleri için göz damlası, yatağında yeni bir gece elbisesi, düşüncelerinde kendisini bekleyen Strefford ve konukları vardı. Çok şükür ki hiç kimse "Zavallı Susy, duydunuz mu Nick onu terk etmiş," demeyecekti. Herkes "Zavallı Nick!

Susy onu terk ettiğine üzüldü tabii ama Altringham Kontu onunla evlenmek için deli oluyordu. Başka ne yapabilirdi?" diyecekti.

Ve olaylar yine onun öngördüğü gibi gelişti. Susy'yi Altringham'ın masasında Ascot'lar ve yaşlı Dunes Düşesi ile gören herkes bu yemeğin Susy'nin yeniden evleneceğini doğruladığını söylediler. Ellie'nin söylediği gibi insanlar artık nişanlandıklarını duyurmak için yorucu boşanma işlemlerinin bitmesini beklemiyordu. Ellie de o akşam geç saatte Algie Bockheimer eşliğinde gelerek baş başa bir masaya yerleşmiş ve Susy'ye onu desteklediğini gösteren tavırla uzaktan selam vermişti. Restorandaki tüm gözlerde Susy'yi onaylayan, başardığını söyleyen bakışlar vardı. Akşam yemeğinden sonraki partide Susy çevresinin kalabalıklaştığını, gülümsemeler ve el sıkmaların neredeyse resmi kutlama mesajları verdiğini fark etmeye başladı. Bir köşede Fulmer ile birlikte oturan Violet Melrose, Susy'nin yanına gelerek ona fısıldadı: "Hiçbir mücevher takmaman çok akıllıca olmuş hayatım."

Susy etrafındaki tüm kadınların gözlerinde, istese takabileceği onca mücevherin kıskançlığını gördü. Sanki tüm o asil mücevherler Altringham kasasından buraya kadar parıltılarını saçıyorlardı. Susy'nin bu değerli mücevherlerle hiç ilgilenmediğini ne Strefford ne de başkası asla düşünmezdi.

Büyükelçinin karısı son derece sadeydi, adeta bir gölge gibiydi bütün akşam. Ancak kızı Leydi Joan güzeldi, hatta dikkat edilmesi gerekecek kadar güzeldi. Ve yaşlı Dunes Düşesi ise çok keyifli bir insandı. Strefford'un peruklu ve incilerle süslenmiş hâline benziyordu. Düşes, Leydi Ascot kadar soğuk biri olmasa da Susy onun kendisine karşı

nazik tavırlarının ne kadarının samimi olduğunu gecenin başlarında anlayamadı. Ta ki yemek salonundan çıkışta onu yeğeninin kulağına fısıldarken duyana dek. "Streff, canım, birkaç dakika vaktin olduğunda bana uğrar mısın? Beni sıkıştıran şu bankerler konusunda bana akıl verebilirsin sanırım. Ve yanında o zarif Amerikalı'yı da getir olur mu?... Hayır Joan Senechal bence fazla narin. Diğerini…"

Evet başarının tadını hissedebiliyordu Susy. Birkaç gün sonra Strefford'un daha önce ona yakınlaşmasının neden o kadar rahatsızlık verici olduğunu merak etti. Strefford bu anlamda onun pek üstüne gitmiyordu ve ona dokunması ve hatta öpmesi Susy'yi rahatsız etmemeye başlamıştı. Artık o kadar heyecanlanmıyor ve sinirleri bozulmuyordu.

Şüphesiz yeni hayatında her şey böyle olacaktı. Ani reaksiyonlar, acı, zevk gibi büyük heyecanlar olmayacak, huzur hiç bozulmayacaktı. Ve bu sırada Susy, tanıdığı birçok kadının en büyük mutluluk olarak gördüğü şeyleri tatmaya başladı. En popüler kalabalıkların arasında ziyafetlerle dolu günler, geceler, en iyi arkadaşın istediği bir mücevheri kapmanın keyfi, herkesin giremediği özel partilere ve etkinliklere davet edilmek gibi… Artık Susy'nin alamayacağı hiçbir şey yoktu, gidemeyeceği hiçbir yer yoktu; tek yapması gereken istemekti ve her şey onundu. Hayatına yeni giren bu heyecanlar ona bir süre için bir mutluluk yanılsaması sağladı.

Tahmin ettiği gibi Strefford, İngiltere'ye dönüşünü ertelemişti ve üç haftadır bu yeni ilişkilerini yaşıyorlardı. Susy işin en kolay kısmının Strefford'la olmak olacağını, eski arkadaşlıklarının getirdiği yakınlıkla birbirlerine karşı yabancılık çekmeyeceklerini düşünmüştü. Ancak Strefford

bir türlü o eski hâline dönemedi ve tuhaf bir şekilde tanımadığı birine dönüştü. Bazen Susy, Strefford'la değil bir başkasıyla konuştuğunu düşünmeye başladı. Aslında eski dostunun hayata bakış açısı değişmiş değildi. Ama hayatını yeni şeyler işgal ediyor, adeta onu ele geçiriyordu. Hâlâ yeni hayatının ayrıcalıkları ve zorunluluklarıyla dalga geçiyordu ama yine de bir şeyler değişmişti.

Örneğin, daha önce kendisinden hiç hoşlanmayan kişilerle bir araya gelmekten ya da onları birlikte olmaktan rahatsızlık duyacakları kişilerle birlikte ağırlamaktan keyif alıyordu. Sıkıcı ve rüküş kişileri davet etmek de onu eğlendiriyordu. Mesela yaşlı Dunes Düşesi ile Violet Melrose'u İsviçre seyahatinden önce kendisine uğrayan Altringham Papazı ile yemeğe çağırıyor, sonra da Düşes bankerlerle yaşadığı zorlukları anlatırken ya da Violet aşk ve dehayla ilgili görüşlerini sıralarken Papaz'ın karısının yüzünü inceleyerek eğleniyordu.

Susy, kendisinin zevklerinin de daha yüksek standartları olmadığını kabul etmek zorundaydı, ama bunun sebebi daha iyiye ulaşma şansı olmamasıydı. Strefford ise artık istediği her şeyi elde edebilecekken böyle eğlencelerle yetinmeyi tercih ediyordu.

Her nasılsa, asalet unvanları ve yeni fırsatlarına rağmen küçülmüş gibi görünüyordu; eski Strefford kesinlikle daha büyük bir adamdı. Susy maddi zenginliğin insanları katılaştırdığını düşünüyordu. Strefford zengin olmadan önce sadece zekâsıyla öne çıktığı eski zamanlarda çok daha eğlenceli biriydi. Şimdi bazen politikayla ilgili konuşması gerektiğinde ya da kamu yararıyla ilgili bir soruyu yanıtlamaya kalktığında, Susy onun sınırlı bilgisinin farkına vararak rahatsızlık duyuyordu. Daha önce konu hak-

kında yeterli bilgisi olmadığını sezdiğinde zor durumda kalmamak için saçma bir şakayı ya da alaycı bir yaklaşımı tercih ederdi. Şimdi ise sıkıcı ve hatta neredeyse kendini beğenmiş tavırlar sergiliyordu. Ve Susy ilk defa onun tam olarak söylenenleri duymadığını fark etti. Birçok kişinin bir ağızdan konuştuğu ortamlarda ya da tiyatroya gittiklerinde "Şu kişi belli belirsiz mi konuşuyor? Yoksa ben sağır mı oluyorum?" diye sormayı alışkanlık edinmişti ve bu da Susy'nin sinirlerini bozuyordu.

Bu negatif düşünceler her zaman aklında değildi. Birlikte katıldıkları etkinliklerin çoğu ikisinin de alışkın olduğu, doğal ortamlarıydı. Strefford ona karşı her zaman düşünceli ve nezaket doluydu. Susy onun ilk öpücüklerinden sonra nasıl ürkerek birbirlerine baktıklarını ve sonrasında gelen rahatsızlık dolu anları hatırladığını biliyordu. Strefford bir daha öyle bir an yaşanmasına izin vermemiş, Susy'ye son derece hassas bir şekilde yaklaşmıştı.

Susy verdiği sözleri tutma konusunda her zaman çok özenli olmuştu ve Strefford'a boşanma konusunda harekete geçme sözü verir vermez uygulamaya koyuldu. Ellie Vanderlyn de kendisi için bir avukatla benzer görüşmeler yapıyordu. Ancak Susy ne Ellie'den ne de diğer arkadaşlarından avukat tavsiyesi istemedi. Onun yerine Paris'te çalışan genç bir Amerikalı avukata danışmayı tercih etti. Susy onunla daha rahat konuşabileceğini hissediyordu, çünkü bu genç avukat New York'tan değildi ve Susy'nin hikâyesini bilmiyordu.

Susy boşanma konusunda son derece bilgisizdi. Avukatı ona sadece birkaç özel soru sorunca rahatladı. Ancak ister New York'ta ister Paris'te olsun sadece kocasının evi

OLSUN BERLİN Kanuş TEAM

terk etmesi ya da anlaşmazlık sebebiyle boşanamayacağını öğrenince şok oldu.

"Artık günümüzde… insanlar ayrı yaşamaya karar verdiklerinde… boşanabiliyorlar diye düşünmüştüm," dedi Susy kendi cahilliğine şaşırarak.

Genç avukat gülümsedi ve hafifçe kızardı. Güzel müşterisi onu zarafetiyle ve hatta tecrübesizliğiyle etkilemişe benziyordu.

"Genel olarak sorun çıkmaz," dedi avukat. "Özellikle… sanırım sizin durumunuz da öyle… yani kocanız da boşanmak istiyorsa…"

"Ah, evet istiyor!" diye bağırdı Susy ama aynı anda kendini aşağılanmış hissetti.

"Peki öyleyse. O zaman size önerim kocanıza yazarak, boşanmayla ilgili işlemleri gündeme getirmeniz olur."

Susy şaşırdı, bu işe kendisinin de karışması gerekeceğini hiç düşünmemişti.

"Ben mi yazmalıyım? Ama ne yazacağım?"

"Ne istediğinizi… özgürlüğünüzü talep ettiğinizi… Sanırım Bay Lansing geri kalan şeyleri halledecektir," dedi avukat.

Avukatın ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. Üstelik Nick'e yazma düşüncesi onu dehşete düşürdüğünden düşüncelerini toparlayamaz olmuştu. Böyle bir mektubu nasıl yazacaktı? Ve avukata kocasına yazma cesaretinin olmadığını nasıl itiraf edebilirdi? Avukat herhâlde ona evine gidip sakinleşmesini söylerdi. Bir an tereddüt etti. Sonra bir öneri getirdi.

"Peki ama mektubu sizin ofisiniz yazıp gönderse daha iyi olmaz mı?"

Avukat bunu bir süre düşündü. "Konunun tamamını

düşünecek olursak, hayır. Bana göre dostane bir anlaşma yapmak gerekli. Ve boşanmanın anlaşmalı olduğunu kanıtlamamız için iletişimin sizin aranızda olması önemli. Hatta ben yüz yüze bir görüşme öneririm."

"Yüz yüze mi? Görüşmemiz gerçekten gerekli mi?" Susy kontrollü bir gülümseyişle kendisine bakan genç adama gerginliğini göstermek istemedi. Adam büyük ihtimalle onun çocukça davranışını ve neden kendisini anlayamadığını merak ediyordu. Ancak Susy'nin endişesi ve sesindeki çatlama saklanamaz durumdaydı.

"Ah, lütfen ona siz yazın, ben yazamam! Ve onunla görüşemem de! Ah, lütfen bunları siz ayarlayın," diye yalvardı.

Şimdi fark ediyordu ki boşanmadan anladığı, Strefford'un parasıyla satın alınabilecek, aynı herhangi bir alışveriş işlemi gibi, kendisine sağlanabilecek bir hizmetti. Kendisinin de işe dâhil olması gerekeceğini hiç düşünmemişti. Avukat onun aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı. Kendini toparladı ve koltuktan kalktı.

"Kocam ve ben birbirimizi görmek istemiyoruz… Bu hem gereksiz… hem de çok acı verici olur."

"Siz daha iyi bilirsiniz tabii. Ama her halükârda sizden gidecek arkadaşça bir mektubun çok faydası olacaktır. Çünkü şu anda elimizde boşanmayı gerektirecek bir kanıt yok."

"Peki o zaman yazacağım," diyen Susy aceleyle ofisi terk ederken avukatın arkasından mektubun bir kopyasını saklamasını istediğini duydu.

O gece yazdı. Aslında son dakikaya kadar Nick'e yazmanın imkânsız olduğunu düşünüyordu. Ama o akşam tiyatroda Breckenridge ile karşılaşınca işler değişti. Brec-

kenridge, Roma'dan yeni dönmüştü ve orada Hicks'lerle birlikte yemek yemişti. "Onları tanıyamazdınız, o kadar değişmişler ki," diyordu. Ve tabii Lansing'i de görmüştü. Onun işler yoluna konur konmaz Coral'la evleneceğini söyledi. Ve Susy'ye dönerek "O akşam Venedik'te nişanlandıklarını söylediğinde hepimiz şaka yaptığını sanmıştık Susy. Meğer doğru söylüyormuşsun. Ama eğer sen Streff'i yollayıp evlerini basmamızı engellemeseydin o akşam ne güzel onları şaşırtacaktık. Çok yazık olmuş," dedi.

"Streff" derken sesi eski dostundan bahseder gibi samimiydi ama hemen ev sahibi Lord Altringham'a rahatsız olup olmadığını görmek için kaçamak bir bakış attı. Bu sırada Altringham, Susy'ye eğilmiş "Breckenridge benim hakkımda mı konuşuyor? Ne söylediğini anlayamadım. Söylediği mi anlaşılmıyor, yoksa ben mi sağır oldum?" diyordu.

Bu olayın verdiği gerginlikle, Strefford onu oteline bıraktıktan sonra yukarı çıkıp yazmaya başlamak daha kolay oldu. Tarihi ve adresini yazdı ama sonra durdu. Aniden Breckenridge'in Roma'dan bahsederken nasıl da kıs kıs güldüğünü hatırladı ve kelimeler hızla kâğıda dökülmeye başladı. "Sevgili Nick, sen beni Venedik'te bırakıp gittiğinde aylardan temmuzdu. Bana son olarak gönderdiğin kısa mektupta birkaç günlüğüne gittiğini ve bana yeniden yazacağını söylemiştin. Sonra hiçbir şey yazmadın ve beni terk edeli tam beş ay oldu. Sanırım bu, yeniden özgür olmak istiyorsun demek. Bunu bana açıkça söylemen daha nazik bir davranış olmaz mıydı? Bu şekilde belirsizlik içinde devam etmek en kötüsü. Ben bu tür işlerden pek anlamıyorum ama bana yazmak istemediğine göre cevabını buradaki Amerikalı bir avukat olan Bay Frederic Spear-

man'a gönderir misin? Adresi 100, Haussmann Bulvarı… Umarım…"

Son kelimede durdu kaldı. Ummak mı? Neyi umuyordu? Nick için ya da kendisi için ne umudu vardı? Ona mutluluklar dilemek dalga geçmek gibi olurdu ve mektubunu duygusuz bir şekilde sonlandırmak istemiyordu. Ama en çok istediği şey bu mektubu bir an önce bitirmekti. Mektubu ve bu cümleleri tekrar yazmak zorunda kalmak işkence olacaktı. O sebeple cümleyi hemen tamamladı: "Umarım kısa sürede neye karar verdiğini bana bildirirsin."

Mektubu tekrar okudu ve irkildi. Geçmişle ilgili tek bir kelime bile etmemişti. Geçmiş sanki gizemli bir yanılsamaydı. Böyle bir mektupta tatlı anıların yeri yoktu tabii. Onun kalbinde sakladığı o geçmişteki Nick ve belki Nick'in de kalbinde yer alan Susy, bu işlerden uzak durmalıydı. Onlar geçmişe aittiler ve bugünün tatsız meselelerine karışmamalıydılar.

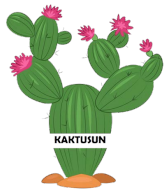
Mektubu bitirdi, zarfı kapattı ve uzun süre zarfa baktı. Sonra ya mektubu yırtıp atması ya da hemen postalaması gerektiği hissine kapıldı. Tamamıyla uykuda olan otelin koridorlarında koşturarak aşağı indi ve bir görevliye rüşvet vererek mektubu en yakın postaneye götürmesini istedi. Görevli bu saatte posta kutusuna bıraksa bile mektubun ancak sabahleyin yola çıkabileceğini söyleyerek itiraz etmeye çalıştı ama Susy'nin ısrarları karşısında pes etmek zorunda kaldı. "Mektubun bu otelden çıkması lazım," diyordu Susy ve görevli işini halledip dönene kadar resepsiyonda onu bekledi.

Yeniden odasına girdiğinde düzeni bozulmuş yazı masasına baktı ve şok olarak avukatın talep ettiği kopyayı almayı unuttuğunu fark etti. "Lansing Lansing'e karşı" da-

vasının dosyasında yer alacak kopyayı… Bu düşünce onu kahkahaya boğdu. Bu avukatların duyguları yok muydu acaba? Ona bu mektubu yazması için ısrar eden bu adam, Susy'nin gözlerindeki bakıştan ya da sesinin çınlamasından yazdığı bu mektubu ömrü boyunca unutamayacağını, her gece aynı şimdiki gibi uzandığında, karanlığa dalıp saatlerce beyninde yankılanan sesi dinleyeceğini nasıl anlamazdı… "Sevgili Nick, sen beni Venedik'te bırakıp gittiğinde aylardan temmuzdu…"

BELONGS TO KANTOS TEAM

22

Strefford İngiltere'ye gidiyordu.

Susy'nin özgürlüğe kavuşmak için ilk adımı atmasının ardından artık onu yakın gelecekte karısı olacak nişanlısı olarak görüyordu ve gizemli durumları açığa çıkmıştı. Susy onun geleceklerini planlamaktaki sabırsızlığını anlıyordu. Strefford kendini evliliğe uygun bir aday olmasından kaynaklanan kötülüklerden ve özel hayatına karışmaya çalışanlardan korumak istiyordu. Artık yavaş yavaş yeni durumuna alışmaya başlayan Strefford en çok yakınlarının kendisine, güya iyiliği için, sürekli evlenecek birilerini ayarlamaya çalışmasından rahatsızlık duyuyordu. Bazen Susy, onun kendisiyle her taraftan etrafını saran adaylardan ve kendi adayının seçilmesiyle çıkar sağlayacak olan yakınlarından kurtulmak için evlenmek istediğini düşünüyordu.

"Benimle evlenirsen, diğer adaylardan hepsinden kurtulmuş olacaksın," diyerek güldü Susy bir gün, Bois de Boulogne'deki sakin ağaçlıklı bir yolda yürürlerken. "Sanırım ben senin için sadece bir korumayım."

Strefford'un bakışları hüzünlendi ve Susy onun ne düşündüğünü tahmin etti: "Peki ya ben senin için neyim?" Bu düşünceyle Susy'nin hafifçe rengi değişti ama Strefford gülerek yanıt vermeyi tercih etti.

"Çok şükür beni korumak için buradasın!"

Susy durumlarını sorgulayarak "Fakat bu arada, yani ben özgür kalana dek kendini nasıl koruyacaksın. Belki de bir sene alacak."

OLSKOLER KAKTUS TEAM

"Beni senin koruman gerekecek. Londra'da küçük bir ev tutmalısın ve bana göz kulak olmalısın."

Susy'nin dilinin ucuna bir an için "Eğer beni arzu ediyorsan…" demek geldi. Ama bu konu, konuşmaları hatta düşünceleri içinde olmasını istediği son şeydi. Eğer Strefford'a kendisine ne kadar değer verdiğini ya da onu ne kadar istediğini soracak olursa, aynı sorulara Susy'nin de yanıt vermesi gerekebilirdi ve bu onu çok korkutuyordu. Aslında Strefford ateşli bir sevgili ya da ısrarla kur yapan biri değildi; belki nazik davranmak istemesinden belki ölçülü olmak isteğiyle ya da belki duyguları küçümseyen mizacı sebebiyle… Ancak Susy'yi kendi kapasitesinin en yüksek sınırlarında arzu ettiği kesindi. Strefford ondan hoşlanıyorsa bunun sebebi, onu önceden beri tanıması, görüşlerini, tutkularını ve hoşgörülerini bilmesi, Susy ile birlikteyken sıkılmayacağına ve her zaman keyifli vakit geçirebileceğine emin olmasından kaynaklanıyordu. Belki tüm bunlar bir evlilik için en ateşli malzemeler değildi ama Susy'ye olan duygularını yeterli seviyede tutmasını sağlayabilirdi. Ancak Strefford'u bir sene daha bu uygun sıcaklıkta tutmak Susy'ye hiç de kolay gelmiyordu. Durumları gereği bu uzun bekleme süresi boyunca onu eğlendirmek, korumak, ona kucak açarak diğer kadınlardan uzak tutmak mecburiyetinde olacaktı. Genç Breckenridge'in sözünü ettiği gibi bunu başarabileceğini biliyordu. Ama kendisine bırakılsa tüm bunları yaşamayı tercih etmiyordu. Aslında bir yerlere gitmeyi -neresi olduğu hiç önemli değildi- ve Strefford'u evlenene kadar hiç görmemeyi tercih ederdi. Ama bunu ona söylemeye cesaret edemedi.

"Londra'da küçük bir ev mi?" diye sordu.

"Yani, başının üzerinde bir çatıya ihtiyacın var. Öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

Strefford yanına oturdu. "Bir gün Altringham'da yaşayacak kadar hoşlanırsan benden, çok mutlu olurum ama bu arada izin ver de sana daha küçük ve daha uygun bir yer sağlayayım."

Susy hâlâ tereddüt ediyordu. Bu teklifin alternatifi Ursula Gillow, Violet Melrose ya da müstakbel Leydi Altringham'ı misafirperverliğiyle etkilemek isteyecek bir başka zengin arkadaşıyla yaşamaktı. Bu seçenek uzun vadede özgürlüğüne Altringham'ın önerisinden bile daha fazla hasar verebilir ve onur kırıcı olabilirdi. Susy konumunu dengelemeye çalıştı. "Aralıkta Londra'ya gelirim ve bir süre için arkadaşlarımın yanında kalırım. Sonrasına da bakarız."

"Tamamdır, sen nasıl istersen." Belli ki Strefford onun bu konudaki tereddütlerini saçma buluyordu ama boşanma prosedürlerine başlanmasının memnuniyeti içindeydi ve Susy'nin cevabından rahatsızlık duymadı.

"Peki hayatım. Beni dinle şimdi. Gitmeden sana bir çeşit yüzük vermem gerekmez mi?"

"Yüzük mü?" Susy soruyu duyunca hafifçe kızardı. "Ne işe yarayacak ki sevgili Streff. Londra'da dünya kadar mücevher kasalarda kilitliyken…"

"Ah, eminim onları eski moda bulacaksın. Ve ayrıca neden sana yeni bir şey almayayım ki? Dün Rue de la Paix'de Ellie ve Bockheimer ile karşılaştım, safir alıyorlardı. Safir sever misin? Ya da zümrüt? Yoksa sadece pırlanta mı tercih edersin? Harika bir tane gördüm. Onu sana almak isterim."

Ellie ve Bockheimer! Bu iki isimi birlikte duymaktan

ne kadar da nefret ediyordu! O ikisi sanki Susy'nin durumunun karikatürize edilmiş hâliydi ve mantıksız da olsa kendisiyle aynı dönemde boşanmayı ve yeniden evlenmeyi tercih ettiği için Ellie'ye kızgınlık duyuyordu.

"Streff keşke onlardan sanki... sanki bize benziyorlarmış gibi bahsetmesen! Ellie Vanderlyn ile aynı odada olmaya bile zor tahammül ediyorum."

"Öyle mi? Ama neden? Clarissa'yı bırakıp gitti diye mi?"

"Sadece ondan değil... Senin haberin yok... Sana anlatamam..."

Geçmişi hatırlayınca titredi ve oturdukları banktan huzursuzca ayağa fırladı.

Strefford omuzlarını silkti. "Hayatım benden sana bu konuda katılmamı bekleme. Çünkü sonuçta Venedik'te seninle o kadar çok zaman geçirebildiysem bu Ellie sayesindedir. Eğer Ellie ve Algie villamdaki balaylarını o kadar uzatmış olmasalar..."

Aniden durdu ve Susy'ye baktı. Susy ise kanının her damlasının yüzünden çekildiğini hissediyordu.

"Ellie, senin villanda mıydı? Ne demek istiyorsun? Yani Ellie ve Bockheimer senin..."

Strefford ondan gözlerini ayırmamıştı. "Bilmiyor muydun?"

"Nick'le benden sonra evine gelenler onlar mıydı?"

"Elbette. Yoksa senin balayını uzatma isteğini reddeder miydim? O canavar Bockheimer beni adeta altına boğdu. Ah, ama iyi bir haberim var, bir daha asla villayı başkasına vermemiz gerekmeyecek! Orayı çok seviyorum ve en kısa sürede birkaç günlüğüne gitmemiz... Susy neyin var?" diye bağırdı.

Susy ona baktı ama onu görmüyordu bile. Sanki her şey gözlerinin önünde dans ediyordu.

"Öyleyse ben onun mektuplarını postlarken o Como'da senin evindeydi?"

"Mektup mu? Ne mektubu? Seni bu kadar çok üzen nedir?"

Susy onu duymamış gibiydi. "Ellie ve Algie bizim ayrıldığımız gün Como'ya vardılar. Öyle mi?"

"Sanırım. Sana söylediğini sanmıştım. Ellie herkese her şeyi söyler."

"Bana da söyleyecekti. Ama ben izin vermedim. Bilmek istemedim."

"Hayatım benim bunda bir suçum yok. Öyle değil mi? Zaten anlayamıyorum neden…"

Susy gözlerinin önünde uçuşan parıltılardan başka bir şey görmüyordu ve söylenenleri duymamış gibi devam etti. "O zaman bizi Milano'ya götüren onların arabasıydı. Algie Bockheimer'ın arabası!" Nedenini bilmese de bu Susy'ye son derece aşağılayıcı geldi. Nick'in arabayı kullanmak konusunda ne kadar gönülsüz olduğunu hatırladı ve sonra kendisinin araba bulduğu için böbürlenişini ve Nick'in ona nasıl baktığını. Midesi bulandı.

Strefford kahkahalara boğuldu. "Onların arabasını mı ödünç aldınız? Kim olduklarını bilmiyor muydunuz?"

"Nereden bilebilirdim? Şoförü bahşiş karşılığı bizi götürmeye ikna ettim… Milano'ya bedava gidelim istedim… İtalya'da bagaj ücretleri öyle yüksek ki…"

"Sevgili Susy! İyi yapmışsın, aferin!"

"Ah çok korkunç, çok korkunç!"

"Korkunç mu? Nedir korkunç olan?"

"Senin anlamaman… senin hissetmemen…" diye ko-

nuşmaya başladı ama sonra durdu. Strefford'a nasıl anlatacaktı? O güzel küçük evi, Nick'le kendisi gittikten sonra o ikisine vermesinin, onları o tatlı evde, terastaki ağaçların altında, güzelim gölün kenarında hayal etmenin kendisini ne kadar kızdırdığını mı söyleyecekti. Hatta bunlardan daha fazla kızdığı şeyler de vardı. En çok tepki duyduğu şey, Strefford'un Nelson Vanderlyn'in evinde lüks içinde yaşarken, karısı Ellie Vanderlyn'in kaçamaklarına yataklık etmesi için evini vermesi hatta yüksek bir ücretle ona tahsis etmesiydi. Duyduğu ürpertiyle dudakları titredi ama sonra kendisinin de bu çirkin işe karıştığını hatırladı. Strefford'a kendi payından asla bahsedemez, Nick'in bu sebeple onu terk ettiğini söyleyemezdi. Aslında bunların kendisini Strefford'un gözünden düşüreceğinden korkmuyordu. Strefford böyle ahlaki konuları pek umursamazdı. Muhtemelen gülüp geçer ve Nick'in bu yeni ahlakçı tavrıyla ilgili bir espri patlatırdı. Ama işte Susy buna katlanamazdı. Nick ahlaki standartları konusunda samimiydi ve kimsenin bununla alay etmesini istemezdi. Ayrıca kocasının ahlak standartlarını karşılayamadığının bilinmesini de istemiyordu.

Böylece Susy sessiz kaldı. Bir süre sonra Strefford onu yanına çekerek tekrar banka oturttu. "Susy sana yemin ederim ki neyin olduğunu anlayamıyorum. Bana mı kızgınsın? Yoksa kendine mi? Ve neler oluyor? Villamı evli olmayan bir çifte verdiğim için mi rahatsız oldun? Ama ne yapabilirdim? Çok fazla para önerdiler ve ben de geçimimi sağlamak zorundaydım o dönemde. Her zaman evli bir çift evimi kiralamak istemiyordu ki."

Susy gözlerini onun şaşkın yüzüne doğru kaldırdı. Zavallı Streff! Hayır ona kızgın değildi. Ona neden kızgın

olsundu ki? Bu son öğrendikleri de kendisine Strefford'la ilgili zaten bilmediği şeyler anlatmıyordu. Aralarında yaşadıkları insanların bakış açılarıyla Strefford'unkiler arasında yüzeysel bir farklılık varsa da, o da onlar gibi hissediyor, onlar gibi düşünüyordu ve onlar kadar kördü. Ve tabii Susy'nin de yeniden onlar gibi olması beklenecekti. Eğer bu tip konularda insan kalbini dinleyemeyecekse zengin olmanın ne faydası vardı ki? Susy bir süre sonra tüm bunlara alışacak ve aynen şimdi Strefford'un yaptığı gibi neden rahatsızlık duyması gerektiğini bile anlayamayacaktı. Sanki yeni bulduğu bir hazineyi kaybetmek üzereymiş gibi hissediyordu, sadece kendisine ait olan bir hazineyi. Ve bunu kaybetmenin karşılığında ne alacaktı? Yaralanmış gururunun tamiri mi mümkün olacaktı? Geleceği güven içinde mi olacaktı?

Strefford aynı şaşkın ama nazik tavrıyla yeniden sordu. "Neler oluyor Susy?"

Ah, onun asla kendisini anlamayacağını bilmek, ne büyük bir yalnızlıktı! Nick'in onu terk etmesiyle birlikte cennetten atıldığında zaten kendini yapayalnız hissetmişti. Ama terk ediliş acısının olumlu bir yanı olmuştu. Nick onu yıllar süren umursamazlık uykusundan uyandırmıştı. Ve bu uyanma hissi Nick'in ona verdiği bir yetenek, onunla sakladıkları bir sır, ondan kimsenin alamayacağı bir şeydi. Adeta Susy'yi çocuklarıyla bırakıp gitmiş gibiydi.

"Sevgili Susy'm," Strefford saatine bakarak konuştu. "Büyükelçilikte yemek yiyeceğiz biliyorsun."

Büyükelçilik mi? Susy önce Strefford'a boş boş baktı, sonra hatırladı. Evet, o akşam Ascot'larda, Strefford'un kuzeni Dunes Dükü ve karısı ve Dowager Düşesi ile birlikte yemek yiyeceklerdi. Ve tabii aristokrat Dunes'lere layık

başka İngiliz ve Fransız konuklar da orada olacaktı. Susy böyle bir yemeğe katılmasının tek bir anlama geleceğini biliyordu; Altringham'ın müstakbel karısı olarak tanıtılacaktı. O resmî törenlerde Strefford'a nasıl olduğu sorulacak olan "Amerikalı'ydı". Aile onu kabul etmişti ve Ascot'lar da mecburen öyle yapacaktı.

Strefford ona sabırla hatırlattı. "Geç oluyor hayatım ve benim önce iş için birilerini görmem gerekiyor."

"Ah Streff, yapamam, yapamam!" Sözcükler ne söylediğini bile bilmeden ağzından dökülüyordu. "Seninle gelemem… Büyükelçiliğe gidemem. Daha fazla devam edemeyeceğim…" Umutsuzca Strefford'a baktı. "Ah, anla beni, lütfen beni anla!" dedi ama bunun imkânsız olduğunun da farkındaydı.

Strefford'un yüzü gitgide sarardı ve ifadesi sertleşti. Sonra yüzü sarıdan bembeyaza döndü, alaycı kaşlarının arasındaki ve ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşti.

"Anlamak mı? Neyi anlamamı istiyorsun?" diyerek güldü. "Şimdiden beni terk ettiğini mi?"

Susy onun şimdiden kelimesini nasıl alaycı bir şekilde söylediğini fark etti. Ancak Strefford'un bildiği şeyler ışığında yapabileceği tek yorumun bu olduğunu düşündü.

"Ah, Streff keşke sana nasıl anlatabileceğimi bilseydim."

"Nasıl anlatacağının şu an bir önemi yok. Bana beni terk ettiğini mi söylüyorsun?"

Susy'nin başı önüne düştü ve yerde patika boyunca uzanan yaprakların ani bir rüzgârla havalandığını gördü.

"Sebebi benim için pek önemli değil," diye devam etti Strefford gergin bir gülümsemeyle. "Benim için önemli olan ayrılıp ayrılmadığımız."

Susy sessizce oturdu, Strefford'un acı içinde kıvrandığını görebiliyordu. Gerçi yine de büyükelçilikteki yemeği hatırlayabilmişti. Bu düşünce ona devam etmek için cesaret verdi.

"Olmayacak Streff. Ben seni biraz bile mutlu edebilecek biri değilim."

"Ah, bunu ben düşünmeliyim, benim sorunum, öyle değil mi?

"Hayır, öyle değil. Çünkü sen mutsuz olursan ben de mutsuz olurum."

Strefford uçuşan yapraklara göz attı. "Bunu anlaman epey uzun sürdü," dedi. Susy onun kalbinden daha çok yeni pozisyonunun getirdiği egosunun yaralandığını düşündü ve konuşmaya devam etmesi gerektiğini hissetti.

"Evet, uzun zaman aldı anlamam. Bu yüzden daha fazla uzatmamalıyım. Eğer ben bir hata yaptıysam bunun acısını sen çekmemelisin…"

"Teşekkürler" dedi Strefford, "İlgin için."

Susy ona çaresizce baktı, artık birbirlerine ulaşamıyorlardı ve bu da onu umutsuzluğa itiyordu. Sonra son konuşmaları sırasında Nick'e de böyle ulaşamadığını hatırladı. İnsanlar birbirlerine ruhen çok yakın olmak istediklerinde birbirlerini tam tersine net görememeye başlıyorlardı. Bu tespitini Streff ile paylaşmak isterdi ama o şu an bunu da anlayamazdı. Yalnızlık hissi Susy'yi yeniden sardı ve çaresizce Strefford'a ulaşabilecek bir kelime aradı.

"Eve yalnız gitmeme izin ver, olur mu?"

"Yalnız mı?"

Susy başını salladı.

Strefford gülümsemeye çalıştı. "Boş versene! Sorun ne

olursa olsun, seni eve götürmeme engel değil." Onları bekleyen taksiye doğru yöneldi.

"Hayır, lütfen. Acelen var hem. Lütfen taksiye sen bin. Benim uzun bir yürüyüşe ihtiyacım var… sokaklarda… ışıklar yanarken…"

Strefford elini onun koluna şefkatle koyarak, "Hayatım, hasta değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hasta değilim. Ama bu akşam büyükelçilikte öyle söyleyebilirsin."

Strefford elini çekti ve geri adım atarak "Ah, peki öyle olsun," dedi soğukça. Susy onun ses tonundan aralarındaki bağın koptuğunu ve en azından o an için Strefford'un kendisinden nefret ettiğini anladı. Arkasını döndü ve alelacele yürümeye başladı. Ondan kaçıyordu ve biliyordu ki Strefford hâlâ hareket etmeksizin orada duruyor, gidişini izliyordu; yaralanmış, aşağılanmış, ne olduğunu anlayamaz şekilde kalakalmış… Ne onun hatasıydı olanlar ne de Susy'nin…

23

Susy sokak lambalarının ışıkları altında yürüyüp giderken, yüzüne çarpan rüzgâr sanki ona özgürlük veriyordu.

Son aylarda yaşadığı ikiyüzlülük çok ağır bir yükün birden atılması gibi omuzlarından kalkmıştı. Tekrar kendisiydi, Nick'in Susy'siydi, başka kimsenin değil... Daha hızlı yürümeye başladı. Mağaza vitrinlerinin ışıkları birer birer yanıyor ve Susy'nin bir daha sahip olamayacağını bildiği her çeşit lüksü sergiliyordu.

Mağazalarla dolu bir sokakta bir şapkacının vitrini önünde durdu ve kendi kendine "Neden hayatımı şapka tasarlayıp dikerek kazanmayayım ki?" diye düşündü. O sırada mağazada çalışan kızlar dükkândan çıkarak tren ya da otobüslerini yakalamak için etrafa dağıldılar. Susy onların yorgun ama bağımsız yüzlerine yeni uyanmış bir ilgiyle baktı. "Neden ben de onlar gibi kendi hayatımı kazanmayayım?" diye düşündü. Bir süre sonra yanından hafif adımlarla yürüyen, sakin bir ifadesi olan, ellerini cübbesinin içerisine saklamış hayırsever bir rahibe geçti. Susy ona baktı ve düşündü. "Neden ben de bir rahibe olmayayım? Para konusunu hiç dert etmem gerekmezdi ve fakir insanlara yardım etme fırsatım olurdu."

Yanlarından geçerken gülümsediği ve ona bakıp gülümseyişine yanıt veren bu kadınlar, Susy'nin kendisini uğruna köle ettiği tüm o gereksinimlerden uzaktılar. Ve muhtemelen Susy onlara elbiseler, sigaralar, seyahatler, taksiler, bahşişler ve tüm o ekstra şeyler için ne kadar çok paraya ihtiyacı olduğunu söylese, çok şaşırırlar ve onu an-

lamazlardı bile. Tam o dakikada aslında Susy'nin İngiliz Konsolosluğu'ndaki yemeğe yetişmesi gerekiyordu. Eğer bu yemeğe katılsa bahsi geçen tüm zenginlikler ve daha da fazlasına ömrü boyunca kavuşmuş olacaktı.

Hayatının yapaylığı ve gerçek dışılığını o kadar fazla hissetti ki sokağın köşesinde durarak uzun uzun nefes almak zorunda kaldı. Sanki bir yarışta koşmuş gibiydi. Sonra yavaşça ve amaçsızca yürümeye devam ederek bahçeli küçük evlerin olduğu bir sokağa ve oradan da Du Bois Meydanı'na çıktı. Bir banka oturdu. Zafer Takı çok uzağında değildi, onun da ardında ışıklar içindeki nehir, Paris boyunca akıyordu. Ayağa kalkarak Champs Elysees'den aşağı doğru yürüdü. Bu büyük cadde, gün batımıyla akşam yemeği arasındaki bu saatte tenhalaşmıştı. Susy kendisini kararan ve gölgelere teslim olan bu caddede bir hayalet gibi hissediyordu.

Otelinin yolunu yarıladığında yalnızlığından kaynaklanan bir zayıflık duygusuna kapıldı ve Rond Point yakınlarındaki bir ağaçlıkta yeniden oturdu. Sokakları yeniden arabalar sarmaya, dört bir taraftan çıkan insanlar ve arabalar akşamın keyfine varacakları mekânlara doğru yola çıkmaya başlamışlardı. Mücevher pırıltıları, kürkler ve kadifelerden oluşan kalabalık Susy'nin gözünü alıyordu. Sanki çiftlerin birbirlerine neler söylediğini duyar gibiydi, yetişmeye çalıştıkları misafir odaları, restoranlar ve balo salonları gözünde canlanıyordu. Onları aceleyle içine çeken ve ara vermeksizin devam eden o rutini çok iyi biliyordu. Ve bu düşünceler onu yalnızlık duygusuyla, hiçbir yere ait olamama duygusuyla doldurdu.

Place de la Concorde'un köşesinde durdu, smokini içinde taksi durdurmaya çalışan bir adamı tanımıştı. Göz-

leri karşılaştı ve Nelson Vanderlyn ona doğru yürüdü. Nelson, burada karşılaşmayı düşündüğü son kişiydi. Gönülsüzce ona doğru yürüdü. Karısının ilişkilerine Susy'nin katkısından haberdar mıydı? Neler biliyordu? Neleri tahmin ediyordu? Kuşkusuz Ellie ona çoktan her şeyi anlatmıştı. Şimdi Bockheimer'ı elde ettiği kesinleştiğine göre, aşk hayatını herkesle olduğu gibi Nelson'la da paylaşmış olabilirdi.

"Bakın kim var burada. İşte seni yakaladım! Susy hayatım, seni gördüğüme çok sevindim." Susy'nin elini elleri arasına alarak samimiyetle sıktı. İçinden kaçtığı bu dünyada acaba önemsenen hiçbir şey kalmamış mıydı? Hiç kimse âşık olmuyor, nefret etmiyor ya da hatırlamıyor muydu?

Vanderlyn onu gördüğüne samimiyetle memnun olmuş bir şekilde devam etti: "Paris'te olduğunu bilmiyordum. Ben de buraya yeni geldim. Baksana bu akşam için bir planın var mı? Eğer yoksa benimle gelip yalnız ve bekâr bir dosta eşlik eder misin? Planın yok mu? İşte buna şans derim! Sence nereye gidelim? Dans da edilen bir yerlere gidelim bence. Evet, ben de zaman zaman müziğe kaptırırım kendimi. Günümüze ayak uydurmak gerek. Taksi! Gel, seni önce oteline götürelim, sen giyinirken ben beklerim. Daha zamanımız var." Birlikte arabaya doğru ilerlerken Susy onun topalladığını fark etti, hatta arabaya zorlukla bindiğini gördü.

"Nelson ben bu akşam pek dans etmek istemiyorum. Place de la Bourse'deki küçük restoranlardan birine yemeğe gitsek olur mu?"

Nelson, Susy'nin teklifine şaşırdı ama bir taraftan da rahatlamış göründü. Bauge'in köşesinde kendilerine sakin ama dışarıdaki manzarayı da görebilecekleri bir masa

buldular. Nelson menüyü incelemek üzere gözlüklerini takarken, Susy onun yüzünü uzun uzun inceledi. Nelson her zamankinden daha da özenli giyinmişti ve pahalı bir kol saati ve kol düğmeleriyle şıklığını arttırmaya çalışmıştı. Yüzünün ifadesi de aynı şekilde iyileşmiş gibiydi; alışıldık iyimser yüz ifadesine moralinin yüksek olduğunu belli eden bir ışıltı eklenmişti, gözleri pırıl pırıldı ve saçları profesyonelce şekillendirilerek kel bölümler özenle kapatılacak şekilde taranmıştı.

"Garson buraya bak lütfen! Hangi şampanyayı seçtin Susy?" Sormasına rağmen şampanyayı kendi seçti. Bulabildiği en iyi markayı tercih etmişti, hatta öyle ki seçtiği şampanya menünün burjuva tarzı yiyeceklerinin yanında biraz aşırı kaçıyordu. "Ana yemekler biraz zayıf değil mi? Ne dersin? Gerçi bir değişiklik olur. Luxe mutfağından farklı bir şeyler yemek iyi gelebilir. Yenilik sonuçta… Ben her türlü yeniliğe açığım. Sen de öyle değil misin hayatım?" Şampanya bardaklarını yeniden doldurdu ve bir kolunu sandalyesinin arkasına atarak geriye yaslandı. İçten bir şekilde gülümseyerek Susy'ye baktı.

Şampanya kadehlerini devirdikçe gizli saklısı kalmıyordu.

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun. Boşanma işinden haberin var değil mi? Boşanmayı sessizce, olay çıkarmadan halletmek istedik ve Paris bunun için çok uygun bir yer. Yaşa ve yaşamasına izin ver, soru da sorma; Paris'in sloganı adeta. O feci Amerikan gazetelerinden yok burada. Burası harika bir ülke. İkiyüzlülük yok. Burada hayatı çözmüş durumdalar!"

Susy ona bakıyor ve dinliyordu. İnsanların Nelson durumu öğrenince yıkılacak dediklerini hatırladı. Neden-

se sadakatsiz kadınlarla ilgili fıkra ve hikâyelere bayılırdı. Hatta güya şaka yaparak sürekli tekrarladığı "Yakaladım seni!" cümlesi bile aslında gerçeklerden çok da habersiz olmadığının ipuçlarından biri değil miydi? Şimdi gerçek ortaya çıkmıştı ve o da güler yüzlü bir umutla hayatını yeniden kurmak için hevesleniyordu. Susy ona bakınca karıncaların yıkılan yuvalarının yerine her seferinde yenisini inşa eden sabrını hatırladı.

"Sana söylemeliyim. Bu özgürlük harika bir şey! Bu zamanda her şey değişti, neden evlilik de değişmesin ki? Bir erkek istediğinde iş ortaklığını sona erdirebiliyor ama rahipler bir gün kiliseye gidip önlerinde 'evet' dediğimiz için hayat boyu birbirimizden ayrılamayacağımızı söylüyor. Hayır! Böyle devam edemez. İnsanlık bunların ötesine geçti. Bilim ve tüm yeni keşifleri düşün… Diyorum ki On Emir insanlar için gelmiştir, insanlar On Emir için yaratılmamıştır. Ve bu On Emir'in arasında boşanmaya karşı bir tek kelime bile yoktur. Zavallı yaşlı anneme bunları söylüyorum, çünkü o İncil'siz yaşayamaz. Ona soruyorum 'Boşanma davası açmayın' nerede yazıyor diye. Böyle bir cümle bulamıyor tabii ve bu konuya nasıl yer vermemişler inanamıyor… Bence bilerek boşanma konusuna değinmediler, çünkü o dönemde bile insan doğasını gayet iyi biliyorlardı. Yaşa ve yaşamasına izin ver! Öyle değil mi Susy? Senin de bizi örnek aldığını duydum. Sana ilk defa fikrimi söyleyeceğim. Yazın Venedik'te sizi görünce anlamıştım ben. Sizi yakaladım yani! Nelson insanların zannettiği gibi kör değildir. Haydi Bay ve Bayan Streff'in sağlığına içmek için bir şampanya daha açtıralım!"

Susy onun garsona salladığı elini tuttu. "Daha fazla

şampanya söyleme lütfen Nelson. Ayrıca, duydukların doğru değil," dedi ani bir kararla.

Nelson duraksadı ve ona dikkatle baktı. "Altringham'la evleneceğin doğru değil mi yani?"

"Hayır."

"İyi ama o zaman neden Nick'i terk ettin ki? Başka biri yok mu hayatım?"

Susy güldü ve kafasını salladı.

"O zaman ayrılığınıza Nick sebep oldu, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Senden bahsetsek daha iyi olur Nelson. Seni iyi gördüğüme çok sevindim. Ben senin..."

Nelson onun sözünü kesti. "Benim öfkeden çıldırıp birilerini vuracağımı mı düşündün? Birçok kişi öyle düşündü." Bıyıklarıyla oynayarak devam etti. "Evet, belki birkaç gün öfkeden kendimi kaybettim. Ama ben bir filozofum. Bankacılığa atılmadan önce iki defa servet kazanıp kaybetmiştim. Peki nasıl yeniden servet yapmayı başarıyordum? Üzüntüden birilerini ya da kendimi vurarak değil herhâlde. Ayağa kalkıp her şeye yeniden başlayarak. Ve şimdi de aynen böyle yapıyorum. Her şeye baştan başlıyorum."

Sesi canlılığını kaybetti ve melankolik bir hâl aldı. Bir an için adeta yüzündeki maske düştü ve Susy gerçeği; yaşlı, yıkılmış ve yalnız adamı gördü. Evet gerçek buydu: Nelson yalnızdı, umutsuzca yalnızdı ve geçmişinden gelen ve tutunacağı herhangi birine ihtiyacı vardı. Başına gelen talihsizlikte Susy'nin rolü olduğunu düşünüyor olsa bile, onu sevinç ve memnuniyetle karşılamış, yalnız, önemsiz ve küçülmüş kalmaktansa onunla olmayı tercih etmişti. Susy bunları düşünürken kendini yaşlanmış hissetti; yaşlanmış ve çok yorgun.

"Seni görmek çok güzeldi Nelson ama şimdi gitmeliyim."

Nelson itiraz etmedi, hesabı istedi, kaygısız ve havalı hâline yeniden bürünerek Susy'nin ardından dışarı çıktı.

Takside seyahat ederken sessizliği bozmadılar. Susy, Clarissa'ya ne olacağını düşündü ama sormaya cesaret edemedi. Vanderlyn bir sigara yaktı ve bir dans müziği mırıldanarak pencereden dışarıyı izledi. Susy birden Nelson'un elinin eline dokunduğunu hissetti.

"Susy onu hiç görüyor musun?"

"Kimi? Ellie'yi mi?"

Nelson başını salladı.

"Pek değil. Bazen..."

"Eğer görürsen, sana yalvarırım benim mutlu olduğumu söyle... Krallar gibi yaşadığımı... Ona beni kendi gözlerinle gördüğünü ve..." Sesi iyice titremeye başlamıştı. "Eğer benim için üzülürse... yemin ederim ki... Kendime engel olamıyorum, onun mutluluğunu..." Sigarası parmaklarının arasından kayıp düştü ve iç çekerek ellerini yüzüne kapadı.

"Ah, zavallı Nelson, zavallı Nelson," dedi Susy. Arabaları Place du Carrousel'den ve köprünün üstünden yoluna devam ederken Nelson elleri yüzüne kapanmış oturmaya devam ediyordu. Sonunda bir mendil çıkarıp gözlerini sildi ve bir sigara yaktı.

"Ben iyiyim! Ona bunu söyle tamam mı Susy? Ellie ile bazı unutamayacağım hatırlarımız var ve bunlar benim ona karşı hâlâ güzel duygular hissetmemi sağlıyor. Ona kızgın değilim. Daha önce ben de böyle hissedeceğimi tahmin etmiyordum. Fakat şimdi her şey ayarlandı ve yoluna girdi. Ben de iyi idare ediyorum ve bunu ona söyleyebilir-

sin… Bak Susy…" Taksi otelin önünde durmak üzereyken Susy'yi kolundan yakaladı. "Ona anladığımı söyle, tamam mı? Anladığımı bilmesini isterim…"

"Ona söyleyeceğim Nelson," diye söz verdi Susy ve taksiden inerek odasına giden basamakları tırmandı.

Susy'nin korkularından biri Strefford'un İngiltere'den döndüğünde, son konuşmalarına sinir bozukluğundan kaynaklanan geçici bir tartışma gözüyle bakmasıydı. Belki de Susy'nin davranışına çok gücendiği için döner dönmez onu görmeye çalışmayacaktı; ama onun yumuşak yürekli ve modern tavırları bu durumu fazla uzatmasına izin vermezdi. Susy, Strefford'un en çok, son anda büyükelçilik yemeğine katılmaması ve bunu uygun, resmi bir dille bildirmemiş olmasına bozulduğunu düşünüyordu.

Aslında neden onu yeniden görsündü ki? Kendisi geçtiğimiz ayları hep açıklama yapmak zorunda kalarak geçirmişti, oysa herhangi bir açıklama yapmak bu gruptakilerin huyu değildi. Eğer bir şeyi sadece söylenen birkaç kelimeden ve hatta bakıştan anlamazsanız kimse konuya açıklık getirmeye çalışmaz, soru bile sorsanız bu sadece gizemi daha da arttırmaya yarardı. Özellikle Nelson'la geçirdiği saatlerden sonra her şeyden daha çok özgür kalmak, bağımsız olmak istiyordu. Oturdu ve Strefford'a bir mektup yazdı. Bu mektubu yazmak da neredeyse Nick'e yazmak kadar acı verdi ona. Sadece kendi duyguları değildi onu üzen. Bir kere Strefford'dan ayrılma kararı verdikten sonra, onun sadece hoşlandığı iyi yanlarını hatırlıyordu; nezaketini, sabır ve tahammülünü, harika espri anlayışını ve diğer güzel özelliklerini… Kararsızlıklarıyla Strefford'a çok fazla acı çektirdiğini ve kendisini aşağılanmış hissettirdiğini biliyor ve utanıyordu. Susy ona söylemek zorunda

olduğu şeylerin nasıl söylerse söylesin onur kırıcı olduğunu biliyordu. Kalemi bu görevden nefret eder gibi titredi. Sonra Vanderlyn'in karısı hakkında söylediklerini hatırladı: "Asla unutamayacağım çok güzel hatıralarımız oldu…" Ve Grace Fulmer'ın eskiden söylediği bir şey geldi aklına: "Yeterince uzun süredir evli olsaydın bu tür meselelerin birlikte yaşanmışlıklarınızın yanında önemsiz kaldığını bilirdin."

Bu iki kişi de evliliğin labirentine Susy'den çok daha fazla ve çok daha uzun zaman önce girmişti ve ikisi de belli zorluklara katlanmak zorunda kalmıştı. Ve sonuçta ikisi de biri bilinçli diğeri yarı farkında olarak aynı tespiti yapmıştı. Karşılıklı anlayış ve sevgiyle başlayan bir evliliğin kişiler üzerindeki etkisi ayrılık ya da benzer güç durumlarda bile yok olmuyordu.

Eğer apaçık gerçeği ifade etme cesareti olsaydı, Strefford'a "Senden ayrılmamın gerçek sebebi şudur; sen Nick değilsin," derdi. Aslında Strefford'un çok zeki olduğunu ve ona ne yazarsa yazsın satır aralarında bu düşüncesini okuyabileceğini biliyordu.

"Hala Nick'e âşık olduğum için ondan ayrıldığımı sanacak… ve belki de âşığımdır. Ama öyle olsam da bu iki ilişki arasında gördüğüm fark sadece bu değil, sanırım daha derin farklar var. Birlikte paylaştığımız şeyler aşkın devam etmesini sağlayabilir ya da onu başka bir şeye dönüştürebilir." Eğer Strefford'un kendisini anlayacağını umut edebilseydi, mektubu yazmak çok daha kolay olacaktı. Ancak onun mutlaka bir noktada gerçeği hissedeceğini ve terk edilme sebebini açıkça göreceğini Susy çok iyi biliyordu.

OLSUN BEKLEMEZ KİTAP TEAM

"Zavallı Streff… zavallı ben!" diye düşünerek mektubu zarfa koydu ve kapattı.

Mektubu gönderip göndermeme konusunda kararsız kaldı ve kendini boşluğa düşmüş gibi hissetti. Mektuba yazdıklarıyla birlikte tüm o tereddütler ve şüpheler içinden çıkmış gitmiş, yerlerine ise tuhaf bir boşluk bırakmış gibiydi. Düşünceleri kafasının içinde netleşmeden uçuşuyordu. İnsanın ölümün ilk dakikalarında da böyle hissedeceğini düşündü. Ölüm aklından geçince aslında kendisini ne kadar da canlı hissettiğini fark etti. Peki diğerleri kendini canlı hissetmeyi başarabiliyor muydu acaba? Nelson aldığı büyük derse rağmen hayatını cansız ve ruhsuz mu geçirecekti? Bir kez daha toparlanıp ayağa kalkabilecek miydi? Peki ya Grace Fulmer? O neler yapıyordu? Evliliği ne hâldeydi? Birden Grace'in Paris'te olduğunu hatırladı ve onu aramaya karar verdi.

BELGESİZ Kaktüs Team

24

Nick Lansing, Campagna'ya kadar uzun bir yol yürüdü. Bu aralar kendisine güçlükle zaman ayırıyordu. Bay ve Bayan Hicks ona gittikçe daha fazla bağımlı olmaya ve onlardan neredeyse hiç ayrılmamasını istemeye başlamışlardı. Bu öğlen yemeğinden sonra Lansing gizlice kaçmış, Porto Salaria üzerinden Ponte Nomentano'ya doğru yürüyüş yapmaya çıkmıştı.

Aslında çevresindeki kalabalıktan uzaklaşıp düşünmek istemişti ama Venedik'ten ayrıldığından beri hep olduğu gibi yine düşüncelerini toplamayı başaramamıştı. Düşünmek... Neyi düşünecekti? İki ay önce Susy'nin özgürlüğünü istediği mektubu aldığından beri geleceği umurunda bile değildi.

Her ne kadar kendini her şeye hazırladığını zannetse de mektup onu hazırlıksız yakalamış hatta şok etmişti. Mektubun rahatlatıcı tek bir tarafı olmuştu; şimdi şartlar Susy'ye cevap yazmasını gerektiriyordu, üstelik ne hakkında yazacağı da belliydi. Mümkün olduğunca kısaca ve sade bir şekilde Susy'ye özgürlüğünün önünde hiçbir şekilde engel teşkil etmeyeceğini ve avukatı iletişime geçer geçmez gerekli tüm işlemleri yapabileceğini yazmıştı. Mektubunun sonuna onunla geçirdiği günleri hiç unutmayacağını ve yaşattığı güzellikler sebebiyle onu hep şükranla anacağını da eklemişti.

İşte hepsi buydu. Romalı bankacısının adresini Susy'ye vermişti ama ondan ya da avukatından başka bir mektup gelmedi. Muhtemelen formaliteler sandığından daha uzun sürüyordu. Özgürlüğünü kazanmak için acelesi olmadı-

ğından gecikmenin nedenini sorgulamaya gerek duymadı. Ancak ilk mektubu aldığı andan itibaren kendini ruhsal olarak özgür sayıyor ve geleceğini hiçbir şekilde umursamıyordu. Hayatı dümdüz ve bomboş gibiydi.

Geleceğiyle ilgili emin olduğu tek şey Hicks'lerin çalışanı olmaya devam etmeyeceğiydi. Roma'dan Orta Asya'ya doğru seyahate çıktıklarında onlarla gitmeye niyeti yoktu. Üstlendiği Bay Buttles rolü ona gün geçtikçe daha dayanılmaz geliyordu. Büyük ihtimalle Bay Buttles da aynen böyle hissetmişti. Bu nazik insanların maaşlı çalışanı olmak, onların adeta bir mal varlığı olmak onlarla daha önce kurduğu ilişkiden çok daha tatsızdı. Ve Hicks'lerin yaşadığı sosyal değişim sonucu onlarla geçirdiği ilk aydan sonra işi çok daha zahmetli ve sevimsiz bir hâl almıştı. Görevinin ilk zamanlarında yaptığı gibi Bayan Hicks'e yüz kere de olsa sabırla Sasani ile Suriyeli'nin aynı şey olmadığını ve birbirinin yerine kullanılamayacağını anlatmayı tercih ederdi. Ama şimdi ondan, bunun yerine asil konuklarla ilgili bilgiler vermesi, yemek davetlerinde kimin nereye oturacağına yardım etmesi, Dukes'lerin soylu sınıfında Prenses'ten daha üstte olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Evet, böyle bir iş onun için kesinlikle katlanılmazdı ve hayatını kazanacak başka bir iş bulması gerekiyordu. Gerçi kaçıp yürüyüşe çıkmasının sebebi, işi hakkında düşünmek değildi. Aç kalmayacağını biliyordu, hatta kitabıyla yeniden ilgilenmeye başlamıştı. Düşünmek istediği konu Susy idi; daha doğrusu düşünmeden duramadığı tek şey Susy idi. Düşünceleri nereden başlarsa başlasın konu mutlaka Susy'ye geliyordu.

Defalarca geçmişle barıştığını, anlaşmaya vardığını ve mutluluk denen o zeki düşman karşısında mağlup oldu-

ğunu düşünmüştü. Ve gerçekten de bir daha asla Susy ile kurdukları gibi bir hayata sahip olamayacağını biliyordu. İlişkilerinde Susy'ye olan aşkının onu idealize etmesine sebep olduğunun farkındaydı. Susy'nin onun bu ideallerini asla karşılayamayacak olması ise tam bir trajediydi. Susy'ye âşık olmasının sebebi onun aynı kendisi gibi eğlenceli, önyargısız ve bağımsız ruhlu olmasıydı. Ve eğer Susy bu özelliklerini kaybetmiş ise artık onu sevmesi mümkün olamazdı. Bu düşüncenin içinden çıkamıyor, umutsuzca bir çemberde dolaşıyor, durumuna çözüm bulamıyordu.

Eğer Susy'nin Lord Altringham'la evleneceğine dair ısrarcı dedikodular duymamış olsaydı, onu yeniden görmeye çalışabilirdi. Ama umutsuzluğu bir görüşme talep etmesine engel oldu, aslında görüşmemek ve yüzleşmeden kaçmak ona daha kolay geliyordu. Buna rağmen Susy asla düşüncelerinden çıkmıyordu. Eleştirel beyni zaman zaman ona dair artıları ve eksileri değerlendirmeye çalışıyor, zaman zaman hafif puslu bir şekilde görünüşünü, narin figürünü, gözlerini, saçlarını, ağzını, gülüşünü, jest ve mimiklerini, sadece ve sadece ona ait olan bütün o özellikleri düşünüyordu. Susy'nin ona bir keresinde "Sonuçta benden metresin olmamı istediğinde haklıydın," dediğini hatırladı. Ve kendisinin ona ne kadar şaşırarak cevap verdiğini.

Böyle insanı tamamen kuşatan bir aşkla sevmek en nadir rastlanan insan deneyimlerinden biriydi. Bir başka kadını böyle sevemeyeceğini düşünerek gülümsedi. Bitkin bir hâlde döndü ve günbatımının altında oteline doğru yürüdü…

Otelin kapısında Teutoburg Prensi'nin yaveriyle karşılaştı. Birkaç gündür görüşmüyorlardı. Belli belirsiz his-

sediyordu ki Prens evlilikle ilgili fikirleri netleştiğinde onu aracı yapmayı düşünmeyecekti. Birkaç kez Prens'in annesinin kendisine güvensiz ve soğuk bakışlar attığını şaşırarak yakalamıştı; muhtemelen Nick'i Prens'in planları önündeki bir engel olarak görüyordu. Aslında bir engel olarak görüneceğini hiç düşünmemişti ama bunun için üzülmedi de. Çünkü Coral Hicks'e karşı samimi duyguları vardı ve onun için Prens Anastasius'un hayat arkadaşı olmaktan daha insancıl bir kader diliyordu.

Bu akşam nasılsa yaverin ona aşırı neşeli tavırlarla selam vermesinin şaşkınlığını yaşadı. Aralarında ne gibi bir sorun var idiyse, artık ortadan kalkmıştı. Teutoburg klanı nedendir bilinmez artık ondan korkmuyordu ve görünüşe bakılırsa güven sorunları da çözülmüş gibiydi. Bu değişikliklerin hissedildiği dakikalar sınırlı kaldı, çünkü yaver telaş içindeydi. Bir tarih müzesinden fırlamış gibi görünen ve muhtemelen zamanında kraliyetin kullandığı bir kupa arabasına, tanınmış yaşlı bir dul kadını bindirmekle meşguldü. Lansing bir anda bu leydinin Prens'in teklifini Coral'a sunacak kişi olabileceğini fark etti.

Büyük bir merağa kapıldı ve odasına gideceğine hemen misafir odasına çıktı.

Oda boştu ama biraz önce burada çay içildiği belli oluyordu ve ortadaki masaya yepyeni güller konmuştu. Tam odadan çıkacakken Eldorada Tooker heyecandan kızarmış bir şekilde içeri girdi.

"Ah, Bay Lansing. İşte buradasınız. Her yerde sizi arıyorduk!"

"Beni mi arıyordunuz?"

"Evet. Özellikle Coral… Sizi görmek istiyordu. Sizi kendi oturma odasında bekliyor."

Eldorada onu Coral Hicks'in kaldığı süite götürdü ve eşikte iç çekerek duygusal bir ses tonuyla "Onu çok hoş bulacaksınız," dedi.

Coral Hicks, hoş denemese bile alışılmadık derecede güzel görünüyordu. Belki de uzun siyah kadifeden elbisesi onu daha ince ve zarif gösteriyordu ya da belki yanaklarındaki allık yüzüne renk veriyor ve onu daha kadınsı kılıyordu. Coral'ın en orijinal yanlarından biri her zaman cesaretle hangi duygu durumunda olduğunu saklamadan ifade etmesiydi.

Nick ona gülümseyerek "Ne kadar harika görünüyorsun!" dedi.

Coral başını geriye atarak onun gözlerinin içine baktı. "Gelecekteki işim bu olacak."

"Harika görünmek mi?"

"Evet."

"Ve bir taç giymek?"

"Ve bir taç giymek…"

Konuşmadan birbirlerine baktılar. Nick'in kalbi acıma duygusu ve şaşkınlıkla doldu.

"Ah, Coral. Daha kesinleşmedi ya?"

Coral onu dikkatle inceledi ve sonra başını çevirdi. "Ben karar aşamasını asla uzatmam."

Nick tereddüt etti. Birbirine karşıt dürtüler onu boğuyordu, ne yapacağını bilemiyordu, çünkü onu üzmek ya da yanlış yönlendirmek istemiyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Nick ve yaptığı gafı anında fark etti. Coral ona hesap vermek zorunda değildi.

Coral oturdu ve uzun kirpiklerinin ardından ona bak-

tı. Nick onun kirpiklerini neden daha önce hiç fark etmemişti?

"Sana söylesem bir fark yaratır mıydı peki?"

"Fark mı?"

Coral emir veren bir ses tonuyla "Yanıma otur, seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Bana daha önce söylemek istediğin ne varsa şimdi de söyleyebilirsin. Henüz evli değilim, hâlâ özgürüm."

"Yani bir cevap vermedin mi?"

"Bu bir şeyi değiştirmez."

Nick, Coral'ın kendisinden bekleyebileceği cevabı düşünürken korkuya kapıldı, çünkü hâlâ verebileceği bir cevap olduğuna emin değildi.

Zaman kazanmak için Coral'a ısrar etti. "Yani ona evet mi dedin?"

"Evet ya da hayır, hiç fark etmez. Bir şey söylemek zorundaydım. Ben senin fikrini öğrenmek istiyorum."

"Son dakikada mı?"

"Evet öyle." Coral duraksadı. Sonra çaresiz bir ses tonuyla, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Nick de ona aynı çaresizlikle baktı. Kendin karar ver ya da ailene sor diyemezdi ona. Bu Nick'in ikiyüzlülüğünü hemen ortaya çıkarırdı. Her ikisi de Coral ne yapmalıyım diye sorduğunda aslında 'sen ne yapacaksın' demeye çalıştığını biliyordu.

Gergin bir gülümseyişle, "Ben birine evlilik konusunda akıl verecek en yanlış kişilerden biriyim," diyerek konuşmaya başladı. "Ama senin için farklı bir gelecek hayal ederdim."

Coral acımasız bir açıklıkla sordu: "Nasıl bir gelecek?"

"Basitçe ifade etmek gerekirse hayatım, insanların mutlu bir gelecek dediği türden."

"İnsanların dediği… Bu ifadeyi kullandığına göre sen buna inanmıyorsun demektir ve ben de inanmıyorum."

Nick düşündü. "Evet ama mutlu bir gelecek için çaba sarf etmeye inanıyorum. Bu çaba bir işe yaramasa bile…"

"Ben çaba sarf ettim ve başaramadım. Yirmi iki yaşındayım, üstelik hiçbir zaman genç hissetmedim kendimi. Sanırım yeterli hayal gücüm yok." Derin bir nefes aldı. "Şimdi farklı bir şey denemek istiyorum." Doğru kelimeyi arar gibiydi. "Önemli biri olmak istiyorum."

"Önemli biri mi?"

Coral hafifçe kızardı. "Ah, gülümsüyorsun. Saçmaladığımı düşünüyorsun. Sana bir anlam ifade etmiyor isteğim. Bunun sebebi, senin hep sahip olduğun şeyler, özellikler var ama benim yok. Babamın nereden gelip de yükselmek için nasıl çabaladığını gördüm ve ben de aynısını yapmak istiyorum. Daha da yükselmek istiyorum. Evet, pek hayal gücüm yok, ben her zaman olgularla, gerçeklerle ilgilendim. Ve şu anda prenses olmayı seveceğimi düşünüyorum. Görüşeceğim insanları seçebilmek, anne ve babamı aşağı görmelerine rağmen önünde eğildiğimiz tüm bu Avrupalı asilzadelerden üstün olmak… Aslında tüm bu insanlardan sadece kendimiz olarak üstün olabiliriz, sen de biliyorsun. Ama bunu onlara kanıtlamak için bir platforma, bir gökdelene, beni yükseltecek bir araca ihtiyacım var. Anne ve babam bana eğitim sağlamak için köle gibi çalıştı. Onlar eğitimin en önemli şey olduğunu düşünüyorlardı. Ancak biz aile olarak ortalama zekâya sahibiz ve eğitim de bizi ancak ortalama bir seviyeye çıkarabildi. Çevremizdeki onca sahte bilimi, sahte sanatı ve birçok sahte insanı fark etmiyor mu-

yum sanıyorsun? Bu yüzden en tepede bir yerim olsun istiyorum. Orada istediğim insanları etrafıma toplayabilirim, büyük insanları, doğru insanları… Ve onlara yardım ederek senin her zaman anlattığın o Rönesans kadınları gibi kültürü desteklemiş olurum. Bunu Apex City için yapmak istiyorum, beni anlıyor musun? Ve tabii annem ve babam için… Tüm o şaşalı unvanların mezar taşıma kazınmasını istiyorum. Sonuçta unvanlar kalıcıdır ve gerçektir. Lütfen bana gülme…" Acemi gülümseyişlerinden biriyle konuşmasını bitirdi ve Nick'ten uzağa odanın diğer köşesine gitti.

Nick ona takdir dolu bakışlarla baktı. Coral'ın sert pozitivizmi onun ruh hâline ilaç gibi geldi. Çok yazık diye düşündü.

"Sana gülmek gibi bir niyetim yok. Sen harika bir kadınsın."

"O zaman harika bir prenses olacağım demektir."

"Ah, prenses olmasan da harika bir kadınsın sen!"

Coral yüzü pembeleşerek "Böyle söyleme!" dedi.

Nick istemsizce ayağa kalkarak ona doğru yürüdü.

"Peki ama neden?"

"Çünkü sen hayatımın başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan harika olmasını sağlayabilecek tek erkeksin."

Bu sözler Nick'i derinden etkiledi, beklemediği kadar… Hatta kendi kendine "Tanrım eğer bu kadar fazla zengin olmasaydı…" diye düşündü. Sonra bir an için o istemediği zenginlikle neler yapabileceğini hayal etti. Sonuçta Coral'ın idealleri içinde, maddi dünyaya ait olsalar da kötü bir şey yoktu. İdealleri onun heybetli kişiliğinin asaletini yansıtıyordu. Ve sonra bahsettiği diğer harika hayat konusunda da samimi ve dürüst olduğunu anlıyordu

Nick. Nick'i etkilemek ya da kendine bağlamak için edilmiş sözler değildi bunlar. Coral'ın içinde hiç hilekârlık yoktu, onun dürüstlüğü saftı.

"Hayatının harika olmasını ben nasıl sağlayabilirim ki?" diye sordu Nick.

"Mutluluğun böyle geldiğini söylememiş miydin? Ben de mutlu olmak istiyorum ama… seçemiyoruz ki…"

Nick ona yaklaştı. "Hayır, seçemiyoruz. Ve benim gibi mutlu olmayan bir adam, sana nasıl mutluluk verebilir?" Nick onun ellerini ellerinin arasına aldı. Coral ellerini Nick'in ellerine istekle bıraktı. Nick ise onun ellerini fazla büyük ve erkeksi bulduğunu fark etti.

"Benim zavallı Coral'ım. Sana nasıl yardım edebilirim ki? Ne faydam olabilir sana? Senin ihtiyacın olan tek şey sevilmek."

Coral geri çekildi ve onun gözlerine dimdik bakarak: "Hayır, ihtiyacım olan tek şey sevmek," dedi.

BELONGS TO KAMUS TEAM

BÖLÜM III

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

25

Paris'te bir kış sabahının dinmek bilmeyen yağmuru altında yürüyordu Susy Lansing. Son iki aydır birlikte Passy'deki küçük bir evde yaşadığı Fulmer'ların en büyük dört çocuğunu okula bırakmış, dönüyordu.

Ayağında bir hazır giyim mağazasından aldığı botlar, üzerinde eski bir yağmurluk ve kafasında geçen senenin modeli bir şapka vardı. Bu kıyafetler ona kendini iyi hissettirmese de rahatsız olduğu da söylenemezdi. Gerçek şuydu ki, Susy bu konuda kafa yoramayacak kadar çok meşguldü. Fulmer çifti İtalya'ya gitmiş, Susy onların yokluğunda Fulmer çocuklarının sorumluluğunu üstlenmişti. Anneliğin çıraklık aşamasını o kadar yoğun bir şekilde yaşıyordu ki, uyanık olduğu her an yapılması gereken acil bir işi vardı ve yetişmeyenleri de en kısa sürede yapılmak üzere not etmek zorundaydı. Aslında sadece beş Fulmer çocuğu vardı ama zaman zaman bir orduyu andırıyorlar, bazen de adeta küçülüp kayboluyorlar ve hiç sesleri çıkmıyordu. Bir kitaba eğilmiş kahverengi kafaları, tavan arasında ya da bodrum kattaki dolabın içinde veya kimsenin aklına gelmeyecek bir köşede güçlükle bulmak mümkün oluyordu.

Çocuklarla yaşadığı bu deneyimler birkaç ay önce Susy'ye insanı çıldırtacak derece huzur kaçırıcı gelebilirdi. Ama şimdi farklı düşünüyordu. Çocuklara karşı görev ve sorumlulukları ilgisini çekiyor, annelik metotları arıyor, onlarla hepsi bir arada ve ayrı ayrı ilgilenmenin yöntemlerini bulmak onu bir dedektiflik romanı okumak kadar heyecanlandırıyordu.

BEN SEVİYORUM KİTAP TEAM

Bu zor görevde en çok ilgisini çeken şey her şeyin bir metodu, bir yöntemi olmasıydı. Bu küçük yaratıklar ebeveynlerinin yoğun yaşamlarından tecrübe kazanarak kendi kendilerini yönetecek bir sistem kurmuşlardı. Bu sistemin devlet başkanı Junie, yani en büyükleriydi. Hani şu annesinin şapkalarını seçen ve kendi gardırobunu oluşturmaya çalışan küçük kız… Daha on iki yaşında olmasına rağmen annesinin bile bilmediği şeyler öğrenmişti ve geçici annesi Susy onun Hint yağı otundan flanel iç çamaşırlarına, kardeşler arasında bilye ya da pulların eşitçe paylaşılmasından pudingin malzemelerine kadar birçok konuda bir otorite gibi görüş bildirmesine fazlasıyla şaşırıyordu.

Kardeşleri Junie'nin kararlarına itiraz etmiyordu ancak her birinin kendine özel konularda bağımsızlığı vardı. Junie de buna saygı gösteriyordu. Susy'nin tüm bu gizemli haklar ve öncelikler konusunu çözmesi hiç de kolay olmamıştı.

Bunların yanı sıra bir de çözümlenmesi gereken maddi sıkıntılar vardı. Evde altı kişiydiler ve bir de nefes almadan yemek yapan ve köle gibi çalışan hizmetçi vardı. Bütçeleri çok kısıtlıydı ve Junie'nin de söylediği gibi erkek çocuklar adeta ayakkabılarını yiyor, o kadar çabuk eskitiyorlardı. Ayakkabılarını yemeseler de çocuklar oldukça fazla yemek yiyor, özellikle besleyici ve pahalı olanları tercih ediyorlardı. Çocukların yiyeceklerin miktarı ve kalitesi hakkında kesin görüşleri vardı ve yemekler standartlarının altına düştüğünde isyan etme eğilimindelerdi. Tüm bunlar Susy'nin hayatını telaşlı ve yorucu bir hâle getirmişti. Ama en çok korktuğu şey can sıkıntısıyla depresyona girmek olan Susy için, bu daha iyi bir alternatifti.

Susy'nin kalbinde çocuklara yönelik sevgi, ilk kez

Fulmer çocuklarıyla birlikte oluşmamıştı. Nick kendisini ilk kez öptüğünden bu yana onunla çocuk sahibi olmayı ve çocuklarını ne kadar sevebileceğini düşünmüştü. Buna ek olarak, bir süre zavallı Clarissa Vanderlyn'e eşlik etmiş ve bu küçük kızla çok hoş anılar ve duygular paylaşmıştı. Ancak bu zorlu Fulmer çocuklarıyla birlikte yaşamaktan özellikle zevk alıyordu ve bunun sebepleri gün geçtikçe daha fazla belirginleşiyordu. Öncelikli sebep bu çocukların hepsinin kültürlü olmalarıydı, zihinleri değerli şeylerle beslenmişti. Her ne kadar Grace Fulmer'ın kendi küçük kabilesini yetiştirirken eksik kaldığı alanlar olsa da çocukları ondan asla sıkıcı ya da saçma şeyler öğrenmemişlerdi. İyi müzik, iyi kitaplar ve eğitici sohbetler bu çocukların her gün aldığı gıdalar olmuştu. Ve her ne kadar zaman zaman çocukluklarına kapılıp yaramazlık yapsalar da diğer zamanlarda şiir dünyasının ışığını takip ediyor ya da bilgelik dolu sözler sarf edebiliyorlardı.

İşte Susy'nin en büyük keşfi bu olmuştu. Hayatında ilk defa yeni açılan zihinlerin güzelliğe ve sanata nasıl yatkın olduğunu fark ediyordu. Grace ve Nat Fulmer o küçük ve rahatsız evlerine kötücül kıskançlıkları, kaba beğenileri, bayağı içerikleri sokmamayı başarmışlardı.

Susy, kendisini geliştirmek yolunda aldığı bu görevden memnundu. Hayır, annelik asla onun tek işi olmayacaktı. Ama ona kendini iyileştirme ve geliştirme fırsatı veriyor ve daha önce hiç hissetmediği kadar tatmin edici olan manevi değerler dünyasında ilk adımlarını atmasını sağlıyordu.

Danışmak ve teselli almak üzere Grace Fulmer'ı ziyarete gittiği gün, ona böyle bir öneriyle gelebileceklerini az da olsa hissetmişti. Arkadaşını hayatında olup biten birçok

iş arasında telaşa düşmüş ama buna rağmen kaygısız ve neşeli bulmuştu. Grace, Susy'nin arkadaşları arasında onun Altringham'la evlenme konusunda neden emin olamadığını anlayabilecek tek kişiydi. Ancak o gün kendi problemlerine gömülmüştü ve Susy'nin sorunlarına zaman ayıracak hâlde değildi. Zaten hemen kendi hayatındaki gelişmelerden ve zorluklardan bahsetmeye başlamıştı.

Nat, Avrupa seyahatinden ve bununla birlikte karşına çıkan fırsatlardan Grace'in umduğu kadar kazançlı çıkamayacaktı. Tabii ki kendisi de bir sanatçı olduğu için bir sanatçının dönem dönem kendisini nadasa bırakması gerektiğini anlıyordu. Ayrıca yeni eserlerin yaratacağı etkiler hemen görülemezdi. Tüm bunların farkındaydı. Ama Nat'in ruh hâlleri konusunda tecrübeye sahipti ve onun ne zaman işini benimsediğini ne zaman meyve veren çalışmalar yapabildiğini iyi bilirdi. Ve şimdi yapamıyordu. Bunun Grace kadar Nat de farkındaydı. Çok fazla koşuşturmaca, çok fazla heyecan ve çok fazla övgü dolmuştu etrafı. Bayan Melrose mu? Nat'i İspanya seyahatine götürmesi kuşkusuz çok hoş olmuştu. Grace, sakin bir şekilde konuşuyordu ama yüzündeki hatlar sertleşmişti. Nat'in yanında İspanya'ya gidememesine çok üzülmüş, çok acı çekmişti. Çocukların iyiliği için gidememişti, çünkü Ursula Gillow'un kendisine Ruan'da iki hafta kalması için verdiği büyük ücreti kaçırmak istememişti. Ruan'daki performansı insanları etkilemişti ve dönüşte Londra'da birkaç özel partide kazancı yüksek konserler verme fırsatı olmuştu. Sosyete ona olan beğenisini biraz abartmıştı ve bu durum Nat'i hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Grace kocasının gözünde daha büyük önem kazandığını hissediyordu. "Nat benim sadece bir bakıcı ve hizmetçi olmadığımı unutmaya başlıyordu.

Aynı zamanda bir sanatçı da olduğumun ona hatırlatılması çok iyi oldu… Ama en güzel haber şu ki kazandığım paraların bir kısmıyla Nat'le birlikte güney İtalya'ya gidebilir, orada üç ay geçirebiliriz… Bilirsin parayı idare etmesini iyi beceririm ve Nat de orada benimle yalnız kalınca rahatça çalışmaya başlayabilir; gözlemler, hisseder, etrafını özümser… Ancak böyle ilham alabilir, böyle başarılı olabilir. Bayan Melrose onu yeniden yanına almak ve tüm masraflarını karşılamak istiyor ama olmaz. Kocamın masraflarını ben karşılayacağım." Grace'ın yüzü zafer ifadesiyle dolarken yanakları pembeleşmişti. "Ve göreceksin ne şaheserler ortaya çıkacak… Tek sorun çocukları ne yapacağımızı bilemiyoruz. Junie onları götüremeyeceğimiz konusunda bizimle hem fikir…"

Ve işte o noktada Grace aklındaki paylaştı. Eğer Susy'nin şu sıralar planı yoksa, onlar İtalya'dayken neden çocukların sorumluluklarını almıyordu ki? Seyahatleri en fazla üç ay sürecekti, Grace uzamayacağına söz veriyordu. Çok fazla para ödeyemezlerdi tabii ki, ama en azından başının üzerinde bir çatısı olacak ve karnı doyacaktı. "Ve biliyor musun, bence bu iş senin ilgini çekecek. Eminim öyle olacak," diyerek sözlerini bitirdi çocukların annesi. Susy tereddütte kalsa da Grace'in umut dolu pozitif yapısı onu da etkiliyordu.

Tam üç aylığına beş Fulmer çocuğuna bakmak! Teklif onu korkuttu. Eğer sadece Junie ve Geordie, yani en büyük ve en küçük çocuk söz konusu olsaydı daha az tereddüt ederdi. Ama Nat, yaşça ikinci sıradaki, hani Nick'le beraber kır evinden kaçmalarına sebep olan gürültünün sorumlusu olan kardeş ve bir de üstüne ikizler Jack ve Peggy vardı ki onlar da ağabeylerinden daha sakin sayılmazlardı.

Bu isyancı kabileyi yönetmek bir leydi tavrındaki Clarissa Vanderlyn'i eğlendirmekten çok daha zorlu ve ağır bir işti. Susy bu bakıcılık teklifini daha önceki gibi kabul etmeyecekti, ancak alternatiflerinin daha az katlanılabilir olduğu da bir gerçekti. Sonra fikri sorulmak üzere Junie'yi çağırdılar ve Junie orada küçük bedeniyle dikilip neredeyse bir yetişkinin sesini andıran sesiyle, "Ah, evet, eminim Bayan Lansing'le ben siz yokken idare edebiliriz. Özellikle bize kitap okumayı isterse…" dedi.

Junie'nin sözleri Susy'yi büyüledi. Susy daha önce hiç kendisine ve kardeşlerine kitap okunmasını önemseyen bir çocukla tanışmamıştı. Örneğin, Clarissa'yı havadan sudan şeyler ve moda haricinde başka bir konuya çekmeye çalışmasına rağmen başarılı olmamıştı. Sonra Clarissa'nın babasına Strefford'un hediyesi olan kolyeyi göstererek "Kitap yerine kolye istediğimi söylemiştim," dediğini hatırladı.

Ve işte bu çocuklar anne babalarından üç ay uzak kalacakları bir dönemde tek istediklerinin kendilerine kitap okuyacak biri olduğunu söylüyorlardı.

"Madem öyle peki! Okuyacağım! Ama ne okumamı tercih ederdiniz?" diye sordu Susy neşe içinde. Junie bir an durup düşündükten sonra cevap verdi. "Küçükler hemen hemen her şeyi seviyorlar. Ama Nat ve ben özellikle büyüklerden şiir dinlemeyi seviyoruz, çünkü kendimiz okumaya kalktığımızda zor kelimeleri doğru telaffuz edemiyoruz ve şiirler çok korkunç bir hâl alıyor."

"Ah, umarım ben doğru telaffuz edebilirim," diye mırıldandı Susy gereksiz bir alçakgönüllülükle.

Ve anlaşılan o ki, Susy'nin şiir okumaları büyük bir başarı elde etmişti. Çünkü en küçükler olan ikizler ve Ge-

ordie bile Susy'ye alıştıktan sonra, Beşinci Henry ya da Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın* o melodik ritminden hoşlanmaya başlamışlardı. En küçük Fulmer'lar zaman zaman kendi kitaplarını dinlemek istiyor, bazen onlar da şiiri tercih ediyorlardı.

Fulmer'larla hayat hiç de durgun sayılmazdı ama Susy'ye yine de Altringham, Ursula Gillow, Ellie Vanderlyn ve benzerlerinin sürekli çevresinde olduğu o dünyadan daha az yorucu ve daha fazla anlamlı geliyordu. Passy'deki bu küçük ve konforsuz ev, her dönüşünde ona daha fazla bir yuva hissi veriyordu. Her şeyden önce faydalı, hatta gerekli bir şeyler yaptığı hissini taşıyordu ve çok az da olsa kendi parasını kazanıyordu. Ayrıca çocuklar sakin ruh hâllerinde olduklarında kitap ya da müzikle vakit geçirmek istediklerinde ya da bir keresinde olduğu gibi hep beraber Louvre Müzesi'ne gittiklerinde, Susy sanki Nick'le geçirdiği o kısacık hayata geri dönmüş gibi oluyordu. Çocuklar o gün Louvre'da kendilerinden beklenmedik şekilde birçok eseri tanımış ve hatta en büyükleri bazı detaylarla ilgili bilgi bile vermişti. Bu anlarda Susy, Nick'in çocukluğunun da bu çocuklara benzediğini düşünmüş ve onu hayal etmişti.

Eğer Nick'le ayrılmasalar ve bir çocukları olsa, -özellikle Geordie'ye benzeyeceğini düşünüyordu- hayatları şimdi Susy'nin yaşadığına benzer olur ve her ne kadar dışarıdan sıradan gözükse de aslında onlar için ne kadar da büyük, derin ve anlamlı olurdu!

Susy, elinden kaçan bu hayatı bu çocuklarla sanki yeniden yakalamıştı ve onlardan ayrıldığını düşünmeye dayanamıyordu. Tüm o koşuşturmalara ve bitkinliklere, konforsuz ve gösterişsiz hayata, çocukların tüm diğer

* İkisi de Shakespeare'in oyunları; şiir formunda yazılmışlardır. (ç.n.)

çocuklarda olduğu gibi yaramaz anlarında ona düşmanca davranışlar sergilemesine rağmen onlardan ayrılmak istemiyordu. Ve ebeveynleri döndüğünde çocuklarla birlikte Amerika'ya gidebileceğini onlara söyleyecekti. Belki de Nat'in başarıları devam eder ve Grace müziği üzerine çalışmayı sürdürürse, bir çeşit öğretmen ya da refakatçi olarak ona ihtiyaç duyabilirlerdi. Gelecek ona bu çocuklar olmadan çok tatsız görünüyordu.

Nick'in mektubuna yazdığı cevabı Avukat Bay Spearman'a göndermemişti. Nick'e yazdığı ve ondan cevap aldığı zaman aralığında Strefford'dan ayrılmıştı. Bu sebeple özgürlüğünü elde etmek gibi bir isteği kalmamıştı. Eğer Nick boşanmak istiyorsa, kendisi harekete geçebilirdi. Ancak haftalar geçmesine rağmen Nick'ten böyle bir talep almamak içinde bir umut yeşermesine sebep olmuştu. Bir gün gazetenin birinde Majesteleri Teutoburg-Waldhain Prensi ile Apex City'den Bayan Coral Hicks'in nişanlanacakları yönünde bir haber okuyunca umudu iyice arttı. Ancak birkaç gün sonra Bay ve Bayan Mortimer Hicks bu dedikoduların aslının olmadığını başka bir gazeteye açıklayınca, Susy'nin umutları yeniden küle döndü.

Bu iki açıklama arasında Susy, Hicks'lerin adının yanı sıra Nick'in adını da gazetelerde aradı ve ilgisiz de olsa okuduğu her kelime, her haber onun umudunu uyandırdı ya da yok etti. Ve bu süre içinde ne Nick'ten ne de avukattan boşanmayla ilgili bir haber gelmemesi onu yeniden hayallere sürükledi.

Çocuklarla ilgili sorumlulukları hariç onu bu düşüncelerden uzaklaştıracak fazla bir meşguliyeti yoktu. Zaman zaman sosyetik arkadaşlarının onun gözden kaybolmasına ne kadar da kolay izin verdiklerini düşünerek

OLYSOKUR Kaktüs Team

endişeleniyordu. Bu insanların sürekli ve amaçsız bir koşuşturma içinde geçen günlerinde, hevesle kış maceralarını planlarken, Riviera ya da St. Mortiz, Mısır ya da New York seyahatleri için acele ederken, durup da geride kalanı beklemek ya da ortadan kaybolanı arayıp bulmak gibi bir istekleri yoktu. Muhtemelen Strefford'la nişanı attıklarını öğrenmişlerdi. (Ah bu ifadeden nasıl da nefret ediyordu!) Öyleyse Susy'nin tekrar sadece uygun zamanlarda yanlarına aldıkları fakir bir yanaşma olduğunu ve istediklerinde onu görmezden gelebileceklerini düşünüyor olabilirlerdi. Susy bundan emin değildi, ancak Strefford'un aralarında geçenleri insanlara açıklayamayacağını, çünkü son dönemde yükselişiyle artan gururunun buna engel olacağını düşünüyordu. Susy ondan ani bir şekilde ayrıldıktan sonra Strefford'dan günlerce hiç ses çıkmamıştı ve Susy de ona yazmayı çok istediği hâlde doğru kelimeleri bir türlü bir araya getirememişti. Sonuçta ilk yazan Strefford oldu ve bu o eski dost Strefford'un en güzel özelliklerinden biriydi. Altringham'a gittiğini haber veriyordu, orada sakince o son konuşmalarını düşünecekti ve Susy'nin neler düşündüğünü, neler hissettiğini anlamaya çalışacaktı. Maalesef daha önce anlayamadığını kabul ediyordu ama bu duruma kendisinin sebep olduğuna emindi. Susy'yi üzecek her ne yaptıysa, ondan özür diliyordu. Ve her ne kadar cahilce hâlâ ne yaptığını bilmese de bunun kesin ayrılıklarına sebep olmamasını rica ediyordu. Ayrılıklarına kendisinin sebep olduğunu düşünmek Strefford'u tahmin edebileceğinden daha fazla üzerdi. Susy'nin de bildiği gibi Strefford için mutlu olmak hayatta her şeyden önce gelirdi ve bu sebeple ona kararını bir süre ertelemesi için yalvarıyordu. Önümüzdeki iki ay içinde yeniden Paris'e gelecekti, gelme-

den önce Susy'ye yazacak ve onunla görüşmek isteyecekti.

Mektup Susy'yi duygulandırdı ama kararıyla ilgili tereddüte düşürmedi. Strefford'a kısaca yazarak, nezaketinin onu duygulandırdığını ve eğer Paris'e gelirse onunla görüşebileceğini söyledi. Ancak henüz kafasını tam olarak toparlayamadığını ve toparlasa bile Strefford'un mutlu olacağı bir karar alabileceğini düşünmediğini de eklemek zorunda kaldı.

Strefford bu mektuba bir cevap yazmadı. Böylece Susy umutları ve korkuları arasında gidip gelirken, zihnini meşgul edecek başka bir şey kalmadı.

Eve döndüğü o yağmurlu akşamüstünde Nick'e boşanmayla ilgili mektup yazmasının üzerinden tam iki ay geçtiğini ve Nick'in o zamandan beri bu yönde hiçbir adım atmadığını düşünüyordu. Düşünceleri ona büyük keyif veriyordu. Daha önce kafasında Nick'in boşanmayla ilgili kendisine ya da avukata ulaşabileceği bir tarih belirlemiş, fakat o tarih de çoktan geçmişti. Bu sessizlik başka ne anlama gelebilirdi ki… Nick de aynı Susy gibi…

Girişteki masada Paris damgalı bir zarf duruyordu. Çok umursamadan zarfı açtı ve mektubun en üstünde Avukat Bay Spearman'ın ofis adresini gördü. Altında yazan kelimeler ise gözlerinin önünde dans ediyordu… Güçlükle bazı kelimeleri okudu. "Bay Lansing emrinizde olduğunu… isteğinizi yerine getirmek için… Paris'e doğru yola… avukatlarıyla bir görüşme…"

Nick! Bu mektup Nick'ten bahsediyordu! O heyecandan doğru dürüst anlayamadığı kelimeler arasında Nick'in Paris'e geldiğinden söz ediyordu! Susy altından suların damladığı şemsiyeliğin yanındaki sandalyeye oturdu ve boş boş önüne bakmaya başladı. En sonunda olacağına

hiç ihtimal vermediği felaket gerçekleşiyordu. Ve bir de buna hazırlıklı olduğunu, hatta beklediğini ve geleceğini de buna göre planladığını zannediyordu. Hâlbuki gerçekte, geleceğiyle ilgili başkalarının çocuklarının hizmetinde olmak dışında ne planlamıştı ki? Ve bu her şeyi kabullenmiş gibi gözüken hâlinin altında aslında eskiye dönmek üzere kurduğu hayaller ve umutlardan başka ne vardı? Öz disiplin, felsefe yapmak ya da deneyim kazanmak, tüm bunların kural tanımaz gönül devreye girdiğinde ne önemi kalıyordu ki?

Kendini toparlamaya ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Nick, Paris'e geliyordu. Evet ama Susy'yi görmeye değil, avukatıyla görüşmeye geliyordu! Bu da tabii Nick özgürlüğünü geri kazanmak istiyor demekti. Eğer Nick altı ay boyunca süren sessizlik ve umursamazlıktan sonra harekete geçerek bu son adımı atmaya karar verdiyse, hayatında beklemediği bir şey oluyor ya da kesin bir karar aldı demekti. Heyecanlı bir şekilde son aylarda kendisine ulaşan dedikodu parçalarını ve gazete haberlerini aklında bir araya getirmeye çalıştı. Çok açıktı ki Bayan Coral Hicks'in Teutoburg-Waldhain Prensi ile planlanan evliliği son anda gerçekleşmemişti yani Coral, Nick'le evlenmeyi istediği için düğün planlarını bozmuştu. Nick'in Paris'e avukatıyla görüşmeye gelmesi ve Hicks'lerin Coral'ın Prens'le evlenmeyeceğini açıklaması, Susy'ye başka bir ihtimali düşünme şansı vermiyordu. Susy bu bilgilerin gerçek olduğuna kendini ikna etmeye ve bunun sonuçlarını düşünmeye çalıştı. Coral Hicks'in onun adını, Bayan Nick Lansing adını taşıyacağını düşündü! Ve Coral'ın yanında Nick ile misafir odalarına girerek, insanlar tarafından dostça ve memnuniyetle karşılandığını hayal etti. Hem de sadece birkaç ay

önce Susy'yi aynı şekilde karşılayan insanlar tarafından! Her ne kadar Nick, sosyeteden gittikçe daha çok rahatsız oluyorsa ve Coral o kesimden insanlara karşı entelektüel bir üstünlük hissi taşıyorsa da zenginlikleri onları yeniden sosyetenin içine çekecekti. Ve kuşkusuz uzun süre sadece bir misafir olduğu o dünyaya bu kez ev sahibi olarak dönmek Nick'in hoşuna giderdi. Aynı Susy'nin bir zamanlar Leydi Altringham olma hayalleri gibi... Ancak şimdi ne kadar çabalarsa çabalasın Susy kendisini o rolde hayal edemiyordu. Daha önce gülerek alay ettiği o iki ismin, Nick ve Coral isimlerinin bu şekilde bir araya gelmesi zihnini bulandırıyordu.

Çaresizce girişte oturmaya devam etti, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Hizmetçiyi görünce ayağa kalktı. En küçük Fulmer çocuğu Geordie, bir-iki gündür ateşleniyordu. Şimdi daha iyiydi ama hâlâ bakıma ihtiyaç duyuyordu. Küçük Geordie, dış kapının sesini duymuş ve onun eve geldiğini anlamıştı. Susy'nin neden hâlâ kendisini görmeye gelmediğini merak ediyor ve tepkisini üst üste inleyerek gösteriyordu. Susy dalgın hâlinden çıktı, pelerinini ve şemsiyesini attı ve aceleyle çocuğa koştu.

"Ah bu çocuk!" diye sızlandı.

Fulmer çatısı altında özel hayatın getirdiği acılara ayıracak çok az zaman ve yer vardı. Sabahtan akşama kadar acil bir ilgiye ihtiyaç duyan birileri mutlaka bulunurdu. Susy şimdi bir evin içindeki çocukların ortamı daha romantik kılmasa da ne kadar gerekli ve yararlı olduğunu, çünkü varlıklarıyla ebeveynlerini üzüntüler içine dalıp gitmekten kurtardığını anlıyordu. Her ne kadar aile yaşamına dair tecrübesi çok kısıtlı olsa da zihnini yeni durumlara nasıl hızlıca adapte etmesi gerektiğini kavramıştı ve şimdi

Geordie'nin odasına koşarken onun ateşinin durumu, yemekleri ve ilaçları gibi bir dolu problem kişisel dertlerini unutturmuştu bile.

Tüm bunlar Susy'ye bambaşka bir bakış açısı veriyordu ve altı ay önce ne kadar olgunlaşmamış olduğunu düşündürüyordu. Çocuklarla birlikte geçirdiği bu birkaç haftanın büyümesi ve olgunlaşmasına Nick'in sağladığı fikirlerden ve trajik ayrılıklarından daha fazla katkı sağladığını düşünüyordu.

Geordie'yi sakinleştirmek kolay bir görev değildi. Küçük çocuk hastalığını refakatçisini yanında tutmak ve sınırsız hikâyeler, şarkılar ve oyunlara ulaşmak için kullanabileceğini çoktan öğrenmişti. Junie daha önce Susy'yi uyarmıştı: "Geordie ile aranı bozmamaya dikkat etmelisin. Çünkü çok iyi bir hafızası vardır ve hayatı boyunca duyduğu tüm masalları ona anlatmadan seninle asla barışmaz."

Fakat bu kez Geordie onu görür görmez huysuzluğu bitti. Susy henüz kapının eşiğindeydi ve aklından onun en sevdiği hikâyeleri geçiriyordu. Geordie'nin yüzüne bakar bakmaz dudaklarının gülümsemek üzere kıvrıldığını ve gözlerinin mutlulukla parladığını gördü ve onun bugün "uslu bir çocuk" olarak kendisine sürpriz yapacağını anladı.

Susy yanına çömelirken, Geordie onun yüzüne düşünceli düşünceli baktı ve parmağını gözyaşıyla ıslanmış yanağına dokundurdu.

"Zavallı Susy'nin de ağrısı var," dedi ve Susy'ye sarıldı. Susy de küçük çocuğu sımsıkı kucaklarken Geordie minik sesiyle bilgiççe konuştu: "Bana yeni bir masal anlat canım ve ikimiz de tüm ağrılarımızı unutalım."

26

Nick Lansing, avukatı Bay Spearman onun geleceğini Susy'ye haber verdikten tam iki gün sonra Paris'e vardı.

Roma'dan ayrılırken boşanmaya kesin karar vermişti ve her ne kadar Coral'a hiçbir söz vermese de seyahatinin amacını ondan saklamamıştı. Geleceğiyle ilgili planlar yapmak için kendisini boşuna zorluyordu. Susy ile ilişkisini son noktaya taşımak haricinde geleceğiyle ilgili hiçbir şey düşünemez hâldeydi. Ama Coral'ın itirafları onu duygulandırmıştı ve mantığı ona büyük ihtimalle Coral'la mutlu olabileceğini söylüyordu. Zevklerinin aynı olması ve birlikte yapabilecekleri birçok şey olması ikisini de belli bir ölçüde mutlu edebilirdi. Nick, Roma'ya döndüğünde Coral'a evlenme teklif etmeyi düşünüyordu ve Coral'ın da bunun farkında olduğunu biliyordu. Roma'dan ayrılmadan önce evlenme teklif etmemesinin sebebi kaderinden kaçmak ya da Coral'ı şüphe içinde bırakmak değildi. Ancak Susy'nin mektubunu aldığından beri üstünde bir kayıtsızlık, bir duygusuzluk vardı. Ve bu ruh hâlinde kendi evliliğinin geleceğini kesinleştirmeden Coral'la nişanlandığını açıklamak istememişti. Tabii aslında Coral'ın da kendisinin de geleceğinin belirlendiğini biliyordu. Roma'dayken bu durum ona çok doğal hatta kaçınılmaz gelmişti.

Ama Paris'e geldiğinde bu düşünceleri ona gerçek dışı gözükmeye başladı. Sadece Paris'te olduğu için değil ama beynindeki o büyük labirentin içine sakladığı ve dışarı çıkarmamaya çalıştığı Susy düşüncesi iyice geri geldiği için… Haftalarca hatta aylarca zihni Susy ile dopdolu kalmıştı. Hatta ayrılıkları uzadıkça ve birleşmeleri ihtimali

düştükçe onu daha da fazla düşünmeye ve yanında hissetmeye başlamıştı. Sanki eski bir hastalığı nüksetmiş ve akut hâle gelmiş gibiydi.

Şimdi durumu daha farklıydı. Şimdi onunla aynı şehirdeydi ve her an onunla karşılaşabilir, gözlerine bakabilir, sesini duyabilirdi. Susy'nin anılarında bir hayalet gibi dolaşan yüzü ortaya çıkabilir ve ayrılıklarından beri ilk defa bir araya gelebilirlerdi. Paris'teki ilk sabahında otel odasının camından aşağıya baktı ve belki de Susy'nin o gün o sakakta yürüyeceğini düşündü. Sonra gökyüzünün altındaki sayısız çatıya baktı ve onlardan birinin Susy'yi şu an içinde barındırdığını düşündü. Susy ile fiziksel olarak bu kadar yakın olmanın kendisini ne kadar etkilediğini fark edince huzursuz oldu. Peki ya Susy odaya giriverse ne yapardı?

Çok şükür ki bu asla gerçekleşmeyecekti. Ona Fransız boşanma davalarının prosedürleriyle ilgili bilgi verilmiş ve karısıyla bir araya gelmesinin gerekmediği söylenmişti. Ve biraz şansın yardımıyla biraz da önlem alarak onu uzaktan bile görmemeyi başarabilirdi. Paris'te birkaç günden fazla kalmayı düşünmüyordu ve bu süre boyunca Susy'nin ve Altringham'ın zevklerini bildiğinden onlarla karşılaşabileceği yerlerden uzak durmak kolay olacaktı. Susy'nin nerede yaşadığını bilmiyordu ama Bayan Melrose'la ya da bir başka zengin arkadaşıyla kaldığını ya da Nouveau Luxe'te kalmayı veya kendine güzel bir daire tutmayı ayarladığını düşünüyordu. "Ayarlamak!" Susy bu işin ustasıydı!

Önce avukatını ziyaret etti ve tanıdık sokaklardan geçerken yaklaşan her yüzün ya da uzaktan gördüğü her siluetin Susy olduğunu sandı. Bu saplantısı dayanılmaz boyutlardaydı. Herhâlde böyle devam etmeyecekti ama

kendini bir kâbusun içinde hayaletlerle dolu bir çevrede sıkışmış gibi hissetmekten bir türlü kurtulamıyordu. Bu büyük kentin gözü üzerindeydi ve ona gözünü bile kırpmadan bakmaktaydı.

Avukatının ofisinde ona özgürlüğünün ilk adımı olarak öncelikle Paris'te bir ikametgâh edinmesi gerektiği söylendi. Nick bu zorunluluğun farkındaydı. Daha önce pek çok arkadaşının farklı ülkelerdeki boşanma davalarına tanık olmuştu ve prosedürlere az da olsa aşinaydı. Ancak bu bilgileri Susy ile kendisinin durumuna uyarlamaya çalıştığında zorlanıyordu. Aynı gün kendisine bir ikametgâh adresi buldu. Bayağı bir şekilde döşenmiş ve farklı amaçlarla kullanıldığı belli olan küçük bir daire tuttu. Görevli kadın ayın ilk çeyreğinin kirasını cebine atıp giderken, bu ilkel odada oturup kalan Nick, yasaların gözünde burasının kendi evi olduğunu düşününce güldü. Ev! Ev, Susy ile onun mutluluk içinde yaşadıkları yer değil miydi? Ve Nick bu mutluluğu karısına karşı sadakatsiz olarak ve zalim davranarak yıkmıştı! Ona sadakatsiz olduğu kadar zalim de olmuş olması gerektiğini söylemişlerdi avukatın ofisinde. Boşanma prosedürleri! Kolay boşanma yolları! Çevresindeki odaya, duvarlardaki gravürlere, bronz heykellere, hayvan derilerine ve büyük yatağa baktı ve bir kez daha içinde bulunduğu durumun gerçekdışı olduğu, bunları yaşamasının imkânsız olduğu hissiyle doldu.

Kendini toparlamak için ayağa kalktı, dairesini kilitledi ve avukatın ofisine geri döndü. Avukatın ofisinin o kuru ortamında dairesinin adresini vererek işlemleri başlatmanın onu gerçeklere geri döndüreceğini biliyordu. Adresini verdi ve meraklı gözlerle avukatı izlemeye başladı. Avukat

üzerinde Nick'in adı yazan dosyanın içindeki belgede yer alan bir adresi kalemiyle işaretliyordu.

Ona Susy'nin nerede oturduğunu sormayı düşündü. Bu fikir aklına yeni gelmiş ve önlem olarak yani Paris'in hangi bölgesinde bulunmaması gerektiğini öğrenmek amacıyla bunu soruyormuş gibi yaptı. Oysa gerçekte ofisten içeri girdiğinden beri, hatta sabah daha trene binmeden önce bu soru dudaklarının arasına yerleşmişti bile. Susy'nin nerede yaşadığını bilmemek Paris'i onun gözünde anlamsız bir kente çeviriyordu, Paris sanki akreple yelkovanını kaybetmiş dev bir saat gibiydi.

Susy'nin adresinin Passy'de olması onu şaşırttı. Onun Champs Elysees ya da Place de l'Etoile yakınlarında yaşayacağını düşünmüştü. Ama muhtemelen Bayan Melrose veya Ellie Vanderlyn, Passy'de bir ev almış olmalılardı. Susy'nin bu kadar uzakta olduğunu bilmek rahatlatıcı bir şeydi. Nick'in Trocadero'nun ilerisindeki o banliyö bölgesinde hiçbir işi yoktu ve Susy eğer Paris'in merkezinde olsaydı karşılaşma ihtimalleri artardı.

Tüm gün sokaklarda dolaştı. Şehrin en moda yerlerine gitmekten kaçındı. Onun yerine özel araçlarından inen, kürklü, tüylü ve mücevherli siluetlerin kafelere, resim galerilerine ve kuyumculara girişini izledi. Susy'nin buna benzer sahnelerde rol aldığına emindi; diğerlerinden daha canlı, daha zarif ve daha güzel bir hâlde ama onların jestlerini taklit ederek, onların jargonuyla konuşarak, elini aynı inciler ve yakutlar arasından sallayarak Paris'te dolaşıyordu. Sen Nehri'nin karşısına geçti. Cite'nin rıhtımlarında yürüdü ve eski Paris'i dolaştı, Marais'in kalabalık sokaklarında gezdi. Anıtlara göz gezdirdi, meydanlarda ve rıhtımlarda oturdu, pazarlık eden, tartışan, kavga eden

insanları ve sokaktan geçen işçi kızları, köprülerde yer tutan dilencileri, çocuklarını aceleyle okula götüren anneleri ve sokakta yürüyüş yapanları izledi.

Gün ilerledi. Akşama doğru yalnızlığı onu rahatsız etmeye hatta korkutmaya başladı. Akşam yemeğini Nouveau Luxe'te ya da bir başka popüler mekânda yemeye kalkarsa tanıdık birkaç yüzle karşılaşması kaçınılmazdı ve onlar da Nick'i bir tiyatroya ya da dansa davet ederlerdi. Kendisini çıldırtan düşüncelerinden kurtulmak için ne olsa razıydı. Aylar önce Cenova'dayken de aynı boşluğa düşme korkusunu yaşamıştı… Eğer Susy ve Altringham'la karşılaşırsa ne çıkardı ki? Bunu da atlatmış olurdu. İnsanlar uzun zamandır boşanmayı bir trajedi olarak görmekten vazgeçmişti; boşanan çiftler birlikte yemek yiyor, birbirlerinin evine misafirliğe gidiyor ve yeni evliliklerinin getirdiği yeni mutlulukların bilinciyle rahatça görüşüyorlardı. Üstelik birçok çift aşkın ölümsüzlüğüne inanarak evlenmiş buna rağmen boşanmış ve yine de görüşüyor olabilirdi. Oysa Nick ve Susy zaten karşılıklı çıkarlarını gözetmek için bir iş anlaşması yapar gibi evlenmişti. Bu gerçek Nick'in çektiği acılarla uyuşmazlık içindeydi ve kendisini romantik bir hikâyenin acayip ve modası geçmiş, eski kafalı kahramanı gibi hissetmesine neden oluyordu.

Lüksemburg Bahçeleri'nde oturduğu banktan kalktı ve bir taksi durdurdu. Hava kararıyordu, oteline gidip dinlenip sonra da akşam yemeğine çıkmayı düşünmüştü. Ama bunun yerine birden şoföre Susy'nin adresini verdi, arkasına yaslandı ve iki eliyle sımsıkı tuttuğu şemsiyesinin üzerinden zorunlu ama yorucu bir göreve gidermiş gibi bir yüz ifadesiyle bakarak düşündü. Bu işi halletmeden,

OLSKBOOKS KAKTÜS TEAM

onu görmeden, hayatında hiçbir şeye devam edemeyeceğini hissediyordu.

Kendi kendine "Bu işin en kolay yolu bu," diye söylendi.

Sokağın köşesinde, yani Susy'nin sokağının köşesinde, taksiyi durdurdu ve araba uzaklaşırken hareketsizce öyle durdu. Kısa karanlık bir sokaktı ve şehir merkezine beklediğinden daha uzaktı. Hafif bir yağmur başlamıştı ve bu yeterli ışıklandırılmamış banliyö köşesinde çoktan gece olmuştu. Lansing boş sokakta yürüdü. Evler birbirlerinden birkaç metre uzaktaydı ve kaldırımdan çitlerle ayrılıyordu. Önce evlerin kapı numaralarını bulamadı ama sonra bir sokak lambasının ışığında yaklaştığı kötü görünümlü bir evin numarasının tam da aradığı numara olduğunu fark etti. Nick eve dikkatli bakınca çok şaşırdı. Passy ve La Muette'de hep olduğu gibi sokağın onu özel bir butik otele ya da eski bir çiftlik evinin üzerine kurulmuş lüks bir binaya çıkaracağını sanmıştı. Zenginlerin en son şımarıklıklarından biri henüz doğanın ve yeşilliklerin kaybolmadığı Paris'in dış kesimlerine, banliyölere yerleşmekti. Bu sebeple buralardan sıklıkla ev satın alırlardı. Susy'yi burada böyle şık bir evin ışıklarla ve sütunlarla dolu bahçesinde, giriş kapısındaki heykellerin ardında yürürken hayal etmişti. Bunu yerine altı pencereli, benzer evlerin arasında sıkışmış sıradan hatta bakımsız bir evin karşısındaydı. Lansing, Susy'nin görüntüsünü bu kadar alçakgönüllü bir dekora yerleştirmekte güçlük çekti.

Büyük ihtimalle avukatı ona yanlış adres vermişti; sadece kapı numarasını değil, sokağı da yanlış vermiş olmalıydı. Cebinden adresin yazdığı kâğıdı çıkararak sokak lambasında kontrol etmek için karşıdan karşıya geçerken,

ulak olduğu belli olan küçük bir çocuğun karanlıktan çıkarak eve yaklaştığını gördü. Lansing, dikkat çekmemek için iyice geri çekildi, çocuk ise çitin kapısından ve bahçeden geçti, merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı.

Kapı hemen açıldı ve Susy işte orada durmaktaydı. Işık Susy'ye ve kucağındaki pembe yanaklı küçük çocuğun üzerine vuruyordu. Bu ikisinin arkaları tamamen karanlıktı, bu karanlık Susy'nin canlı suretine simsiyah bir zemin oluşturuyor gibiydi. Susy kapıyı çalan ulağa şaşkınlık göstermeden baktı, getirdiği kutuyu aldı ve ulak gittikten sonra bir an kapının önünde oyalandı, boş sokağa baktı. Sanki sokakta bir farklılık hissetmiş gibiydi.

O an, kendisini izleyen kişi için hem bir şimşek kadar hızlı hem de bir ömür kadar uzundu. Susy işte oradaydı, birkaç adımlık mesafede duruyordu. Ama Nick'in varlığından hiçbir şekilde haberi yoktu. Onun Susy'si, eski Susy'si ama aslında yeni bir Susy, değişmiş, farklılaşmış bir Susy.

Susy'yi görmenin şokuyla ilk anda onun böyle bir evde ne aradığını ya da burasının kimin evi olduğunu ve kollarındaki çocuğun kim olduğunu merak etmek aklına gelmedi. Susy'nin karanlığın önünde kapıda durduğu o an, aralarındaki kış gecesinin perdesiyle birlikte gözünün önünden hiç silinmeyecek bir kadın ve çocuk tablosu oluşturmuş ve bu görüntü Nick'in içinde bir şeyleri değiştirmiş, yenilemişti. Gözleri o kısacık anda Susy'yi incelemiş, tanıdığı suretini, küçük çocuğu kucaklamış kolunun ne kadar incelmiş olduğunu, yanağını çocuğun yanağına nasıl dayadığını izlemişti. Sonra Susy geri çekilmiş, kapı kapanmış ve sokak lambası karanlıkta yeniden parlamıştı.

"Ama o benim karım, o bana ait," diye bağırdı Nick, az önceki şoktan kurtularak.

Gözleri Susy'nin görüntüsüyle öylesine doluydu ki, her şeyi beynine kaydetmek, hiçbir detayı unutmamak için gözlerini sımsıkı kapadı.

Görüntü önce bir tablo gibi zihninde asılı kaldı. Sonra azar azar parçalara ayrıldı, çocuk resimden kayboldu, tuhaf ev yok oldu ve geriye sadece Susy kaldı. Onun Susy'si, sadece ona ait olan Susy… Değişmiş, yıpranmış, hatta yaşlanmış, elmacık kemiklerinin altında gölgeler oluşmuş, kaşları aşağı düşmüş… Susy'nin görünüşünde, elbisesinde, hatta yorgun tavırlarında fakirliğin izleri vardı ve bu izler ilk görüşte Nick her ne kadar yakıştıramasa da onun bu köhne evde oturduğunu doğruluyordu.

"Ama çok fakir görünüyor," diye düşündü Nick, kalbi sıkışarak. Ve hemen bu evdekilerin ebeveynleri İtalya'da seyahatte olan Fulmer çocukları olabileceği aklına geldi. Nat Fulmer'ın ani yükselişinin ve başarısının dedikoduları Nick'e ulaşmıştı ve Nat'in karısıyla birlikte Napoli ve Palermo'da görüldüğünü duymuştu. Hiç kimse onlardan bahsederken Susy'den söz etmemişti ve Nick tam olarak nasıl bu sonuca ulaştığını bilmese de Susy'nin eğer sıkıntıya düştüyse eski dostu Grace'e gitmiş olabileceğini düşündü.

Ama Susy neden sıkıntıya düşsündü ki? Ne sıkıntısı? Nasıl bir sıkıntı? Zafer dolu hayatında nasıl bir problem yaşamış olabilirdi?

"Bunu kesinlikle öğrenmem lazım," diye söylendi kendi kendine.

Kalbi yeni umutlar ve eski anılar arasında deli gibi çarpıyordu. Karısının hiç beklemediği bu ortamdaki görüntüsü ve onu bulmayı beklediği dünyadan bu kadar uzak oluşu, Nick'e bir gerçek dışılık hissi veriyor, onun hem

gördüklerini hem de gerçekle ilişkisini sorgulatıyordu. Şu anda Nick için Susy'yi barındıran ev ve adeta elinde hissettiği kapı zilinden daha gerçek ve daha önemli hiçbir şey yoktu. Aralarındaki karanlık sokağı geçmek üzereyken özel bir araba köşeyi döndü, arabanın farları ıslak sokağı Susy'nin kapısına kadar altın renge boyadı.

Araba yavaşça yaklaşarak evin önüne park ederken, Lansing gölgelere geri çekildi. Arabadan bir adam çıktı ve sokak lambasının ışığı Strefford'un yüzüne vurdu; zenginliğin getirdiği yeni kostümlerinden biri olan kürk mantosunun altında yavaş yavaş hareket ediyor ve bu her zamanki tarzı kim olduğu konusunda tereddüte yer bırakmıyordu.

Lansing hareket edemedi, sesini çıkaramadı, kapıya baktı kaldı. Bu sırada Strefford kapıyı çaldı ve bekledi. Susy yeniden görünecek miydi? Belki daha önce kapıyı Susy'nin açmasının sebebi Strefford'u bekliyor olmasıydı…

Ama hayır, kısa bir bekleyişten sonra hizmetçi göründü. Hizmetçi çok yoğun bir görevde çalışıyor olduğunu gösterir biçimde soluk soluğaydı. Hemen kenara çekildi ve ziyaretçiyi içeri aldı. Lansing, Strefford ile hizmetçinin arasında hiçbir konuşma geçmediğine emindi. Hizmetçi ziyaretçinin kim olduğunu öğrenmek istememişti, demek ki Strefford bekleniyordu.

Kapı Strefford'un arkasından kapandı ve içeriden bir ışık yandı. Hizmetçi ziyaretçiyi oturma odasına almış ve ışığı yakmıştı. Üst katta Susy kuşkusuz tecrübeli elleriyle saçlarını düzeltiyor, soluk dudaklarını boyuyordu. Ah Lansing bu ritüelin her hareketini nasıl da iyi biliyordu! Susy'nin güzelliğini vurgulamayı çok iyi bildiği bu hazırlık ritüelini defalarca seyretmişti. Bu düşüncelerle adeta

hastalanacağını hissetti… Ya diğer adam? Diğer adam evin içindeydi ve belki o da Susy'yi düşünüyor, daha önce seyrettiği bu güzel manzarayı hatırlıyor, onu hazırlanırken gözünün önünde canlandırıyor ve gülümsüyordu!

Bu düşünceyle Nick karanlığa, gecenin içine karıştı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

27

Susy ve Lord Altringham küçük misafir odasında eski bir lambanın ve okul kitapları yığınının durduğu bir masanın kenarında oturuyorlardı.

Yaklaşık yarım saat içinde, hizmetçi, çocuklarla birlikte akşam yemeğine inecekti ve her an Geordie çığlıklarıyla gönüllü kölesi Susy'yi çocuk odasına çağırabilirdi. Bu kısıtlı süre içerisinde ikisi de sessizce oturuyor, belli ki birbirlerine ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı.

Strefford içeri girer girmez kasvetli odaya göz atmış, üstünde yırtık pırtık notaların olduğu piyanoyu, etrafa dağılmış oyuncakları, kurutulmuş bitkiler ve kelebekleri hayretle incelemişti. Sonunda Susy'ye döndü ve kısaca sordu: "Neden buradasın?"

Susy ona nedenini anlatmaya çalışmadı, bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu. Ve ayrıca Nick'e geri dönme özlemi içinde olduğunu da bir sır olarak saklamak istiyordu, özellikle Nick boşanmaları yönünde kararlı adımlar atarken… Strefford muhtemelen Nick'in harekete geçtiğini duymuş, hatta olası yeni evliliğinden de haberdar olmuştu. Susy sesine umursamaz bir hava vermeye çalışarak; "Prosedürler ya da avukatlar her ne ad veriyorsa onlar başladı. Ve ben de bu sırada kendi kendime kalıp… bilmiyorum neden…"

Strefford, Susy'ye merakla baktı. "Ah," diye mırıldandı ve dudakları o eski alaycı gülümseyişiyle kıvrıldı. "Prosedürlerden bahsetmişken, Ellie'ninkiler ne durumda acaba? Ellie'yi bugün Larue'de hem Vanderlyn hem de Bockheimer'la birlikte neşe içinde öğle yemeği yerken gördüm."

Kan, Susy'nin yüzüne hücum etti. Sadece iki ay önce Nelson Vanderlyn ile geçirdiği trajik geceyi ve "Zaman içinde belki Nick ve ben de…" diye düşündüğünü hatırladı.

Strefford'a yanıt verdi: "Nelson ve Ellie neden birbirlerini yeniden görmek istemişler hiç anlayamıyorum hem de kalabalık bir restoranda hem de yanlarında Algie ile!"

Strefford gülümsemeye devam etti. "Hayatım, sen değişmez bir eski kafalısın. Neden iki insan, zamanı geldiğinde iyilik edip birbirlerinin yolundan çekildikten sonra düşman olsunlar ki? Bu çok tuhaf olur. Hem aldatmak çirkin bir eylem. Yalan dolandan, ihanetten kurtulamadı bizim jenerasyonumuz. Ama artık bu devam etmemeli ve boşanmak ihaneti önlemeyi ve insanların birbirlerine karşı daha dürüst olmalarını sağlıyor. Şuna eminim ki Nelson ve Ellie birbirlerinden hiç şimdiki kadar hoşlanmamışlardı. Yirmi sene önce duygularını itiraf edemezlerdi, ama şimdi neden olmasın?"

Susy, Strefford'a baktı, sözlerinin altında onu uğrattığı hayal kırıklığının acısı olduğunu biliyordu. Ve Strefford'un acısının diğer tüm duygularıyla beraber yüreğini sızlattığını, fakat buna rağmen bir gün gelip artık acıyı hissetmez hâle geleceğinden de emin olduğunu hissediyordu Susy. Susy unutulmanın yürek sızısından daha acı olduğunu düşündü.

Bir sessizlik oldu, sonra Strefford ayağa kalkarak "Bana Joan Senechal'le evlenmem için her türlü sebebi veriyorsun," dedi.

Susy gülümsedi. "Neden olmasın? O çok güzel bir kız."

OLSKOREN KAKTÜS TEAM

"Evet ama onunla sıkılacağım."

"Zavallı Streff! Öyleyse kararını verdin…"

"Belki de. Ama hemen gerçekleşmeyecek. Evlilikten çok şirket birleşmesini andırıyor." Susy'nin bir şeyler söylemesini bekledi ama yanıt gelmeyince ekledi. "Peki ama sen ne yapacaksın?"

Susy bir an duraksadıktan sonra "Ah, Streff, seninle ne yapacağımı bilemediğim için evlenemem ki!" diye mırıldandı.

"Öyleyse, önce evlen benimle ve sonra hayatınla ne yapmak istediğini düşünebilirsin."

Susy'nin dudakları oynar gibi oldu ama sessiz kaldı ve sadece elini uzatarak veda etmek istedi. Elini sıkan Strefford arkasını döndü, kapının eşiğinde duraksadı, özlem dolu bakışlarla Susy'ye baktı.

Bakışları Susy'yi duygulandırdı. Susy hızlı hızlı konuştu.

"Seninle evlenememin sebebi, henüz kendimi tam olarak özgür hissetmemem."

"Tam olarak özgür değil misin? Ama bildiğim kadarıyla Nick bunu sağlamak için elinden geleni yapıyor."

"Evet. Ama bazen boşansam da bu nasıl hissettiğimi değiştirmeyecek diye düşünüyorum."

Strefford, Susy'nin o güne kadar gördüğü en kederli bakışlarla onu inceliyordu.

Dönüp giderken Susy'ye "Hayatım, ben de senin için tam olarak böyle hissediyorum, ne olursa olsun sana hissettiklerim değişmeyecek" dedi.

O akşam çocuklar uyuduktan sonra Susy oturma odasında keyifsizce oturdu. Strefford değildi düşündüğü, Ni-

ck'i düşünüyordu. Paris'e geliyordu, hatta belki de çoktan varmıştı. Nick ile o anda aynı şehirde olmak ama ondan haber bile alamamak o kadar garip ve o kadar acı vericiydi ki, içinde büyük bir öfke hissetti. Güçlü ve neşe dolu genç vücudu neden bu kadar katlanılamaz şekilde acı çekmeliydi, neden bu kadar sefil olmalıydı? Keşke onu görebilse, sesini duyabilseydi. Hatta Venedik'teki o korkunç günde olduğu gibi ona acımasız sözler etmesine bile razıydı. Yeter ki onun yokluğunun yarattığı boşluğa düşmesin, yeter ki o hayatından kesin olarak ve sonsuza dek çıkmasın! Nick ona karşı çok zalimce davranmıştı, düşünemeyeceği kadar zalimce; ona karşı sert ve ukala bir tavır sergilemiş, haksızlık etmişti. Belki de zaten özgür kalmak istediği için özellikle böyle davranmıştı. Böyle bile olsa Susy onu bir kez daha görmek için, gerekirse yine alttan almaya ve hatta her şeyi yapmaya razıydı.

Ağrıyan başını ellerine yasladı ve düşündü. Her şeyi yapmak mı? Ama ne yapabilirdi ki? Nick'i üzecek, onun özgür kalmasını engelleyecek, kısacası anlaşmalarına aykırı olacak hiçbir şey yapamazdı. Bu konuda kararını çoktan vermişti. Bir anlaşma yapmıştı ve sebebi ne olursa olsun, ona âşık bile olsa sözünden dönemezdi. Evet ama onu tekrar görebilse, sadece bir kere görebilse!

Aniden Strefford'un, Nelson Vanderlyn ve karısı hakkında söylediklerini hatırladı. "Neden iki insan, zamanı geldiğinde iyilik edip birbirlerinin yolundan çekildikten sonra düşman olsunlar ki?" Eğer Susy, Nick'in özgürlüğü önünde bir engel teşkil etmeyerek ona iyilik ediyorsa, belki de Nick artık ondan nefret etmiyordu ve onu görmekten rahatsız olmayabilirdi… Her halükârda neden ona yazma-

sındı ki? Arkadaşça bir not yazıp buluşmalarını ve işleri yoluna koymalarını önerebilirdi. İşleri yoluna koyma ifadesi -ah, nasıl da nefret ediyordu bu ifadeden- sona erenin bir iş arkadaşlığı olduğu havasını verebilir ve Susy'nin onun özgürlüğüyle ilgili gizli bir emeli olmadığını gösterebilirdi. Nick böyle bir öneriyi anlayabilecek kadar önyargısız, modern ve dürüst biriydi. Belki de Strefford haklıydı, boşanmak her ne kadar birçok özel şeyi paramparça ediyorsa da ilişkiyi ikiyüzlülükten kurtarıyor olabilirdi…

Odasına koştu, alelacele bir not karaladı ve yağmurlu ve karanlık sokaklarda köşedeki posta kutusuna kadar koştu. Evin sokağına döndüğünde tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki sokak boş değildi, belki de Nick oradaydı. Onu kapıya kadar takip edecek, eve girecek ve eskiden yaptığı gibi Susy'nin odasına gelecekti. Ona sadece bir not yazarak kendine bu kadar yakın hissetmesi ne tuhaftı!

Yatak odasında Geordie beşiğinde yatmış uyuyordu. Susy kandili eliyle kapatarak ondan uzağa götürdü ve onu uyandırmamak için sessizce soyundu.

Nick Lansing ertesi gün avukatının ofisi tarafından oteline gönderilen mektubu aldı.

Mektubu dikkatle, iki-üç defa okudu ve kelimelerin ardındaki anlamları bulmaya çalıştı. Susy işleri yoluna koymak için buluşmak istiyordu. Hangi işleri? Ve neden Nick böyle bir isteğe olumlu yanıt vermeliydi? Susy hangi gizli amaçla böyle bir talepte bulunuyordu? Şimdilerde Susy'yi ne zaman düşünse aklına onun gizli saklı amaçları olabileceğine dair şüphe düşmesi ne kadar da korkunçtu! Ama kendisinden saklanan karışık durumlara düşmemek için kendini böyle düşünmeye mecbur hissediyordu. Aca-

ba Susy şimdi neyi halletmeye ya da hangi durumu ayarlamaya çalışıyordu? Merak etti…

Daha birkaç saat önce onu görünce tüm katı duyguları erimiş ve kendini Susy'ye karşı acımasız, adaletsiz ve fazlasıyla gururlu davranmış olmakla suçlamıştı. Ancak Strefford'un hiç tahmin etmediği bir anda eve gelişi, bekleniyor ve hoş karşılanıyor oluşu Susy'ye karşı hissetmeye başladığı şefkat duygularını yeniden köreltmişti.

Ayrıca, sonuçta konuşacak, oyalanacak ne sebep vardı? İkisinin de durumlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Karısını bilerek ve isteyerek terk etmişti. Şu ana kadarki tecrübeleri nedenlerinin değişmediğini ve fikrini değiştirmesi için bir sebep olmadığını gösteriyordu. Susy de onun kararına uymuş, hatta bu karara uygun olarak hayatını kurmaya başlamıştı ve böyle yapmakta, geleceğini garantiye almakta gayet haklıydı.

Tüm bu durum ve tüm bu gerçekler doğrultusunda, bu iki insanın yüz yüze gelmesi, gerçekleri birbirinin yüzüne söylemesi ve gereksiz huysuzluklar yaşanması kime ne sağlayacaktı ki? Ta başından beri evliliklerinin bir çılgınlık olduğunu düşünmekte haklıydı. Susy'nin güzelliği ve zarafeti Nick'in muhakeme gücünü etkilemişti ve birlikte geçirmek istedikleri bir yılı, o çılgın yılı… ya da hepsi olmasa bile en azından birkaç ayı, yaşamışlardı. Ama Nick'in öngörüleri doğru çıkmıştı ve şimdi ikisi de bu çılgın evliliğin hesabını vermek zorunda kalıyordu. Kader kendisiyle yapılan bir pazarlığı çok nadir unuturdu ve karşılığını faiziyle almayı asla ihmal etmezdi. Öyleyse şimdi zamanı geldiğine göre kadere olan borç tamamıyla ödenmeli ve bu sıkıntıya değmesini sağlayan hayatlarının o güzel bölümünü hatıraları arasında saklamakla yetinmelilerdi.

Lansing, karısı Bayan Nicolas Lansing'e kısa bir telgraf çekti ve onunla o akşamüzeri dörtte görüşebileceğini söyledi. Kendi kendine "Bu bize işleri yoluna sokmak için zaman kazandırır," derken Strefford'un muhtemel akşam ziyaretinden önce zamanları olmasından bahsediyordu.

BELONGS TO Kantis TEAM

28

Kocasının notu kısaca şöyle diyordu:

"Bugün saat dörtte. N.L."

Bütün gün acı içinde kelimelere baktı ve içlerinde pişmanlık, herhangi bir duygu, hatıraların izleri ya da kendisinde oluşan heyecanın bir parçasını aradı. Ama o mektubunu Susy diye imzalarken kocası "N.L." yazmıştı. Bu aralarına bir mesafe sokmak istediğini gösteriyordu. Belki de bu davranışı olağandı çünkü Susy özgür biriydi, Nick ise belli ki değildi. Belki de Nick'in bakış açısına göre onunla buluşmak isteyerek aralarındaki mesafeyi daha da açmış ve onu rahatsız etmişti.

Küçük misafir odasında oturarak büyük saati ve saatin dakikaları sayışını izledi. Pencereden dışarı bakmayacaktı; onun yolunu gözlemek kötü şans getirebilirdi. Susy'ye görünmez ruhlar, saklanmış iyilik ve kötülük melekleri onun düşüncelerini okuyor, kalp atışlarını sayıyor ve kendine azıcık güveni gelirse onunla alay etmek için bekliyorlar gibi geliyordu. Ah, keşke bir sunağa adaklar yerleştirebilseydi! Ama aslında deli gibi çarpan kalbi ve gözlerinden akmaması için zorladığı gözyaşlarından daha iyi adak olabilir miydi?

Kapı aniden çaldı ve Susy bir rüzgâr onu havalandırmışçasına ayağa fırladı. Çerçevesine kuru çiçeklerin yerleştirildiği aynada yüzü uzun, solgun ve cansız görünüyordu. Ah, ya Nick onu çok değişmiş bulursa? Keşke yukarı koşup yüzüne biraz pembelik katmak için zamanı olsaydı…

Kapı açıldı, sonra kapandı. Nick işte oradaydı.

"Beni mi görmek istedin?"

BEST BOOKS KAKTÜS TEAM

"Evet," dedi Susy. Ağzından başka bir kelime çıkamadı. Kalbi sanki atmayı bırakmış gibiydi.

İlk bakışta Nick'te meydana gelen gizemli değişikliğin ne olduğunu çıkaramadı. Neden kocasına bakarken bir yabancıyı görüyor gibi olduğunu da… Sonra Nick'in sesinin eskiden başka insanlarla konuşurken çıktığı gibi çıktığını, mesafeli bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti ve kendi kendine artık onun da Nick için herhangi biri olduğunu anladı.

Bir ölüm sessizliği oluştu, sonra Susy tam olarak ne dediğini bilmeden konuştu: "Nick, oturmaz mısın?"

Nick "Teşekkürler," dedi ama yine de oturmadı ve onu duymamış gibi ayakta, odanın diğer ucunda dikilmeye devam etti. Susy, Nick'in orada olmasının işe yaramayacağını hissetti ve durumun umutsuz olduğu duygusuna yenildi. Aralarına büyük, aşılmaz bir duvar dikilmiş gibiydi. Susy bu duvar sebebiyle kocasının kendisini göremediğini, duygusuz gözlerini bu nedenle duvara dikmiş olduğunu düşündü. O an kendi kendine "O da en az benim kadar acı çekiyor. Bana acıyor ve bana evleneceğini söylemeye çekiniyor," dedi.

Bu düşünce gururunu yenmesine yardımcı oldu ve başını kaldırarak gülümsedi.

"Sen de benim gibi düşünmüyor musun? Yani hayatlarımızda bunca şey değişirken, böyle iki arkadaş gibi görüşmemiz iyi bir şey değil mi? Sana hazır yüz yüzeyken benim için üzülmene gerek olmadığını söylemek istiyorum."

Nick'in yüzü pembeleşti. "Ah tabii, biliyorum. Bunun farkındayım," dedi alelacele ve ekledi: "Yine de bana söylediğin için teşekkürler."

Susy konuşmaya devam etti. "Görüşmemizde hiçbir sakınca yok değil mi? Utanılacak ya da acı duyulacak hiçbir şey… Özellikle ikimiz de… Sen ve Coral'ı duydum," diye tamamladı sözlerini Susy bir elini Nick'e uzatırken.

Nick onun eline soğuk parmaklarıyla kısaca dokundu ve üçüncü kez "Teşekkürler," dedi.

"Oturmayacak mısın?"

Nick bu kez oturdu.

"Sence de," diye devam etti Susy, "bu yenilik aramızdaki… yani arkadaş olarak buluşmamız… ve kötü bir niyet olmadan konuşabilmemiz… daha duyarlı ve daha hoş bir davranış değil mi?"

Nick gülümsedi. "Böyle hissetmen büyük nezaket."

"Ah, evet böyle hissediyorum!" Susy cümlesini kısa kesti ve sonrasında ne diyebileceğini ve söyleyeceklerinin sırasını neden bu kadar çabuk unuttuğunu merak etti.

Bu suskunluk anında Nick hafifçe öksürdü ve boğazını temizledi. "Şunu söylememe izin ver," diyerek konuşmaya başladı. "Geleceğinin çok iyi bir şekilde planlanmış olmasından dolayı memnunum, hatta çok memnunum."

Susy onun bir duvar gibi hareketsiz yüzüne baktı.

"Evet, tabii bu senin için her şeyi daha da kolaylaştırıyor, öyle değil mi?"

"Umarım senin için de kolayca hallolur işler," dedi ve bir ara verdi Nick. Sonra devam etti: "Sana ayrıca söylemek isterim ki seni kesinlikle anlıyorum…"

"Ah," iç çekerek sözünü kesti Susy. "Ben de seni anlıyorum. Senin bakış açını anlıyorum."

Tekrar sessizleştiler.

"Nick neden arkadaş olmayalım? Yani gerçek arkadaş demek istiyorum. Daha kolay olmaz mı?"

"Daha kolay mı?"

"Demek istediğim, yapılacakları konuşmak, gerekli ayarlamaları yapmak daha kolay olmaz mı? Yapılacak işlemler var herhâlde, değil mi?"

"Evet, herhâlde vardır," dedi Nick tereddüt ederek. "Ben avukatım bana ne derse onu yapıyorum, verilen talimatları yerine getiriyorum. Görünen o ki zaten işlemler son derece basit. Ben gerekli adımları atıyorum…"

Susy hafifçe kızardı ve derin bir nefes aldı. "Gerekli adımlar… Nedir peki bunlar? Avukatların söyledikleri öyle karmaşık ki… Daha neyin nasıl yapıldığını hiç anlamadım."

"Benim yapmam gerekenlerden bahsedersek, her şey çok basit. Yarın Fontainebleau'ya gidiyorum."

Susy ona baktı, anlamamıştı. "Fontainebleau'ya mı?"

Susy'nin şaşkınlığı Nick'in geldiğinden beri ilk kez samimiyetle gülümsemesini sağladı. "Fontainebleau'yu ben kendim seçtim, neden bilmiyorum… Tek sebebi belki ikimizin oraya hiç birlikte gitmemiş olmamız olabilir."

Ve o an Susy ne demek istediğini anladı, kanı beynine hücum etti. Ne yapacağını bilemeden ayağa kalktı, kalbi adeta yerinden çıkacaktı. "Ne kadar tuhaf, hatta ne kadar iğrenç!"

Nick hafifçe omuz silkti. "Kanunları ben koymuyorum."

"Ama iki insan ayrılmak istediğinde ortada ille de bir ahlaksızlık olması gerekliliği çok aptalca değil mi?" Susy adeta kendi sesinin yankısını duyarak sustu.

Nick yasal zorunluklar konusunda daha fazla konuşmak istemez gibi görünüyordu.

"Bana henüz nasıl olup da burada yaşamaya başladığını anlatmadın," dedi Nick.

"Burada, Fulmer çocuklarıyla…" Susy kendini toparladı. "Ah, Nat ve Grace Sicilya'da seyahattelerken birkaç haftalığına çocuklarına göz kulak oluyorum o kadar." Susy, Strefford'dan ayrıldığından bahsetmedi. Nedense özgür olduğunu Nick'ten gizlemek kırılmış gururuna iyi gelmiş gibiydi.

Nick ona merakla baktı. "O yorgunluktan bitap düşmüş hizmetçiyle yalnız mısınız? Ama kaç çocukları vardı onların? Beş değil mi? Aman Tanrım!" Bir süre baktığı yeri görmeden etrafa göz attı, sonra yeniden Susy'ye döndü.

"Bu kadar çok sayıda çocukla ilgilenmenin sinirlerini harap edeceğini düşünürdüm."

"Ah, hayır bu çocuklar etmez. Bu çocuklar bana karşı çok iyiler."

"Neyse ki görevin çok uzun sürmez herhâlde."

Nick gözlerini tekrar odada gezdirdi. Ama bakışları yine düşünceliydi, etrafına dikkat etmeden baktı ve kısa sohbetlerini sürdürmek için konuştu: "Duyduğum kadarıyla Nat başarılı olduktan sonra, Fulmer çifti için işler yolunda gitmiyormuş. Nat'in Violet Melrose'la evleneceği doğru mu?"

Susy heyecanla kızardı. "Ah, hayır, asla! Nat ve Grace artık birlikte seyahat ediyorlar."

"Ah, bilmiyordum. İnsanlar sürekli konuşuyorlar…" Nick bu konuyu açtığı için pişmandı ve utanmış görünüyordu.

"Bazı söylenenler doğru. Ama Grace bunları önemsemiyor. Grace'e göre o ve Nat birbirlerine aitler. Bu kadar

uzun süredir birlikte oldukları için ayrılmayı düşünemiyorlar bile. Böyle söylüyor Grace."

"Sevgili eski dost Grace!"

Nick ayağa kalktı ve bu kez Susy onu yeniden oturtmak için uğraşmadı. Nick soğukkanlılığına, sakinliğine kavuşmuş görünüyordu ve bu Susy'nin canını acıttı, hatta Fontainebleau'ya yapacağı seyahatten bu kadar sakin ve umursamazca bahsetmesi Susy'ye kendini aşağılanmış hissettirdi… Sonuçta erkekler farklıydı öyle değil mi? Nick'le ilgili bu duyguya daha önce de kapıldığını hatırladı.

Susy, kelimelerin dilinin ucunda olduğunu hissediyor ve kendini bağırmamak için zor tutuyordu. "Hayır, bekle! Strefford'la evlenmeyeceğim!" Ama bunları söylemek Nick'in şefkatine ve anlayışına sığınmak gibi olacaktı ve Susy bunu yapmak istemiyordu. Asla unutmaması gereken şey, Nick'in onu "işleri ayarlaması, idare etmesi" konusunda affedememesiydi. Ve Susy onun bu görüşmeyi farklı nedenlerle ayarladığını düşünmesine asla izin veremezdi.

"Eğer benim değiştiğimi göremiyorsa ve aslında o gün onun gözüne nasıl görünmüş olursam olayım, söylediği gibi biri olmadığımı anlayamıyorsa, eğer ayrı geçirdiğimiz bunca ay boyunca bunu fark edememişse, ona şimdi anlatmaya çalışmanın ne yararı var?" diye düşündü. Sonra düşünceleri Nick'in hisleri üzerine yoğunlaşarak devam etti. "Belki o da acı çekiyordur. Hatta eminim o da acı çekiyor. En azından kendisi için olmasa bile benim için acı çekiyor olmalı. Ama eğer Coral'a bağlılık sözü verdiyse, ne yapabilir ki? Coral'a verdiği sözden dönmesini istersem benim hakkımda ne düşünür?"

İşte Nick orada durup dikiliyordu, "gerekli adımları attığını" rahatça söyleyen, bunlardan gülümseyerek bah-

seden adam! Bu dünya onları şimdiden ayırmış gibiydi. Sanki çoktan boşanmışlardı. Aklından geçen tüm düşünceler, yalvarışlar, itirazlar susmuştu. Susy'nin aklında kalan tek düşünce "Daha ne kadar orada dikilmeye devam edecek?" oldu.

Nick sanki bu son düşüncesini Susy'nin yüzünden okudu ve sordu: "Başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey?"

"Yani yoluna konulacak şeyler var demiştin ya?"

Susy ona yolladığı notu hatırlayarak kızardı.

"Ah, bilmiyorum... yani konuşmamız gereken şeyler olabilir diye düşünmüştüm... Ama sanırım avukatlar..."

Nick'in yüzünde bir rahatlama ifadesi gördü. "Aynen öyle. Ben her zaman bu tip işleri avukatlara bırakmanın en doğrusu olduğunu düşünmüşümdür. Emin olabilirsin, işlemlerin en kısa sürede tamamlanması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Susy hareketsiz kaldı, adeta taşa dönüşmüş gibi hissediyordu. Nick sanki çoktan uzaklaşmış gibiydi.

Odanın diğer köşesinden Nick'in sesini duydu: "O zaman hoşça kal."

Susy ne diyeceğini bilemiyormuş ve bu sebeple Nick'in sözlerini tekrar eder gibiydi: "Ah, hoşça kal."

Kapının eşiğinde tekrar durdu Nick ve ona baktı. "Ben..." dedi. Ve sonra sanki söylemeyi unutmuş gibi tekrar etti: "Hoşça kal." Kapı ardından kapandı.

İşte bitmişti, Susy son bir fırsatı ele geçirmiş ve bundan yararlanamamıştı. Şimdi uğruna yaşadığı ve en çok istediği şey ellerinden kaçmıştı. Nick buraya gelmişti ve Susy bir kez daha onun gitmesine izin vermişti...

Neden böyle olmuştu? Acaba bunu hiç anlayabilecek

miydi? Susy strateji yapma ve kadınsal sanatlar konusunda tecrübeli biriydi. Öyleyse nasıl olup da Nick'in karşısında çaresiz, kelimeleri bir araya getiremeyen, ilk aşkının karşısında tıkanıp kalmış bir kız öğrenciye dönüşmüştü? Nick'in gitmesinin, hatta geri gelmemek üzere gitmesinin bir suçlusu varsa o Susy'den başkası değildi. Nick'i duygulandırmak için, kalmasını sağlamak için, kalbinin tekrar onun için atmaya başlaması için ne yapmıştı ki? Yetersizliği ve bir taş gibi ifadesiz davranışları için kendini suçluyordu.

Ellerini aniden zonklayan başına götürdü ve bağırdı: "Ama bu aşk! Aşk bu olmalı!"

Nick'i eskiden de sevdiğini sanıyordu. Onu Nick'e çeken, Nick'in tereddütlerini aşmasını sağlayan ve onları bu çılgın maceraya iten şey aşk değil de neydi? Öyleyse, eğer o duygular aşk idiyse, şimdi hissettiği çok daha derin, çok daha büyük bir şeydi…

Ama hayır! Gerçek aşk, büyük aşk, şairlerin dizelerinde bahsettiği ve övdüğü, insanlara işkence eden ve belki de öldüren o aşk kendi ifade gücüne sahip olmalıydı. Kur yapma sanatı onun yanında acizdi, zavallıydı. Büyük aşk bilge olurdu, güçlü, kuvvetli olurdu; deha gibi insanın en üstün yanı olurdu. Büyük aşk kendini, ne istediğini ve nasıl elde edeceğini bilirdi.

Öyleyse onunki büyük bir aşk değildi. Sadece sıradan, mütevazı ortalama bir insanî aşktı. Ve yine de Susy'ye öyle yeni, öyle yorucu, öyle ağır gelmişti ki, orada öylece donup kalmış ve daha önce aşk sandığı şeyin sadece keyif, coşku ve gençliğin tadı olduğunu anlamıştı.

"Ama nereden bilebilirdim? Ve şimdi her şey için çok geç!" dedi Susy acıyla.

OLSUN BEKLEMEZ KAKTÜS TEAM

29

Passy'deki küçük evde yaşayanlar sabahları erken kalkarlar, güne erken başlarlardı. Ancak ertesi sabah Susy yataktan fırladığında henüz kimse uyanmamıştı ve hizmetçinin saatinin alarmının çalmasına daha neredeyse bir saat vardı.

Susy, bir an için karanlık odasından daha da karanlık olan dışarıya uzattı kafasını. Yüzüne soğuk bir rüzgâr çarpınca ürperdi ve geri çekildi. Sonra bir mum yaktı ve hep yaptığı gibi ışığını odasında uyuyan Geordie'den eliyle saklayarak kapıyı açtı. Eşikte durarak saatine baktı. Saat daha beş buçuktu! Junie Fulmer'ın odasına girerek onu bu saatte uyandıracak olmanın ne kadar nezaketsiz bir davranış olduğunun farkındaydı ama amacını göz önüne alınca bu çok küçük bir bedeldi. Zavallı Junie pazar günü geldiğinde biraz daha fazla uyuyarak uykusunu almak zorunda kalacaktı, hepsi bu.

Susy koridora çıktı, ilerledi ve bir kapıyı açarak mum ışığını kızın yüzüne tuttu.

"Junie! Junie hayatım, uyanman gerek!"

Junie, çocukların o derin uykusu içindeydi ama adını duyunca adeta bir yetişkin gibi hemen uyandı ve kendine geldi. Sanki yıllardır ev içi sorumluluklarının bilincindeki biri gibiydi.

"Kim hastalandı?" diye sordu bir ayağını hemen yataktan dışarı sallamıştı bile.

"Ah Junie hayatım, hayır… Çocukların bir şeyi yok… Herkes gayet iyi," dedi Susy yatağın yanına diz çökmüş hâlde.

Mum ışığında Junie'nin endişeli yüzünün sitemkâr bir hâl aldığını gördü.

"Ah Susy, o zaman neden uyandırdın? Tam da hepimizin annem ve babamla büyük bir arabada Roma'da gezdiğimizi görüyordum rüyamda."

"Üzgünüm canım. Ne kadar güzel bir rüyaymış! Bu rüyayı bölmek istemezdim."

Susy küçük kızın kendisini dikkatle incelediğini fark etti. "Eğer herkes iyiyse neden ağlıyorsun Susy? Yoksa hasta olan sen misin? Ne oldu sana?"

"Ağlıyor muyum?" Susy ayağa kalktı ve yatağın yanına oturdu. "Evet canım, benim bir sorunum var ve seni rahatsız etmek zorunda kaldım."

"Ah, Susy neyin var?" derken kollarını hemen Susy'ye doladı küçük kız ve Susy de ona sıkıca sarıldı.

"Junie, dinle beni hayatım! Hemen yola çıkmalıyım. Bütün gün eve dönemeyebilirim. Hatta sanırım ancak gece geç saatte dönebileceğim. Tam olarak bilemiyorum. Annene sizleri hiç bırakmayacağıma söz vermiştim, ama gitmek zorundayım… Gitmek zorundayım."

Junie tamamen uyanmış ve açılmış gözlerle ona bakarak düşündü. "Merak etme ben anneme bir şey söylemem," dedi.

Susy ona tekrar sarıldı. "Junie canım! Ama söylemek istediğim bu değildi. Tabii ki de annene söyleyebilirsin, hatta söylemelisin. Ben de bir sonraki mektubumda durumumu annene mutlaka anlatırım. Ama beni endişelendiren şey, tüm bir gün boyunca Paris'ten uzak kalacak olmam. Geordie hâlâ biraz öksürüyor ve sen evde yokken onun yanında sadece o aptal Angele kalacak. Ve sen de kendini ve diğerlerini okula götürmek zorunda kalacaksın.

Ama Junie yine de bunu yapmam gerek," dedi Susy çocuğa daha sıkı sarılırken.

Junie Fulmer başına gelen her olayda olduğu gibi şimdi de konuyu olgun bir şekilde karşılıyordu ve bir süre Susy'nin kollarında sessizce durdu. Sonra onun kollarından kurtularak arkasındaki yastıklara yaslandı ve "Eğer başkasının çocuklarına bu kadar çok sahip çıkmaya devam edersen, hiçbir zaman kendi aileni kuramayacaksın," dedi.

Susy bu gözlemi bir kahkahayla karşıladı. "Ah, kendi ailem mi? Sanırım bunu hak etmiyorum, davranışlarıma bakacak olursan…"

Junie ona olgun cevaplarıyla destek vermeye devam etti: "Değişiklik sana iyi gelir, bence ihtiyacın var."

Susy gülümseyerek ayağa kalktı. "Bu seyahat bana iyi mi gelecek emin değilim! Ama yine de gitmem gerek. Endişeliyim tabii. Üstelik sana bir adres bile veremeyeceğim!"

Junie hâlâ kafasında konuyu tartıyor gibiydi.

"Bana nereye gittiğini söyleyemez misin?" diye sorguladı.

"Hayır, sanırım söyleyemem. En azından geri gelene kadar. Ayrıca nereye gittiğimi söylemem pek işe yaramazdı, çünkü orada bir adresim yok. Hatta tam olarak nerede olacağımı ben bile bilemiyorum"

"Ama eğer bu gece geri geliyorsan çok da önemi yok değil mi?"

"Tabii ki bu gece geri geliyorum. Sizleri bir günden daha fazla yalnız bırakabileceğimi asla düşünme!"

"Ah, öyleyse o kadar da çok korkmayacağım."

Susy bundan sonra planından bahsetti. Lyon Garı'ndan sekiz buçukta kalkacak treni yakalamak istiyordu. Ve tüm çocukların giyinip kahvaltı etmeleri, Junie ve Angele'e

yazılı talimatlar hazırlaması derken trene ucu ucuna yetişecekti.

Geordie'ye banyo yaptırdı ve sonra aceleyle giyinirken görev duygusunun ne kadar gelişmiş olduğunu fark etti. Clarissa Vanderlyn'i tüm gün boyunca ne kadar sık yalnız bıraktığını, hatta bazen birkaç gün üst üste tek başına bıraktığını hatırladı. Zavallı Clarissa ne kadar da korunmasız ve kötü etkilere ne kadar da açık bir çocuktu. O zamanlar Susy kendini açgözlü mutluluğuna kaptırmıştı ve çocuğun ihtiyaçlarının pek de farkına varmamıştı. Oysa şimdi bunları hatırlayınca üzüldü, pişmanlık duydu ve artık ne kadar mutlu olursa olsun kendisini ihtiyacı olanlardan izole etmeyeceğini düşündü.

Bu çocuklar Clarissa'dan çok farklıydı tabii. Clarissa çok özel bir çocuk olsa da çevresinin kurbanı olacağı doğumuyla beraber kesinleşmişti. Clarissa'nın ruhu en az annesinin ruhu kadar Susy'ninkinden farklıydı, adeta bir bariyerle ayrılmış gibiydiler. Clarissa'nın Susy'ye öğretebileceği hiçbir şey yoktu; o kendi istekleri, kendi korku ve endişeleri içindeydi. Oysa bu gürültücü Fulmer çocuklarıyla olmak bir bilgelik ve fedakârlık okuluna yazılmak gibi olmuştu.

Geordie'nin ıslak saçlarını tarar ve bir taraftan da burnunu silerken Susy, bu küçücük çocuğa ne kadar çok şey borçlu olduğunu düşündü ve onu minnettarlıkla göğsüne sıkıca bastırdı.

Hazırlıkları bitince Susy, Geordie ile pazarlık yaptı: "Eğer tüm gün iyi bir çocuk olacağına söz verirsen, akşamleyin geldiğimde sana çok güzel bir hikâye anlatacağım." Ve Geordie her zamanki gibi bilmiş bir şekilde yanıt verdi.

OLSUN BEBEKLER KAKTÜS TEAM

"Söz vermeden önce nasıl bir hikâye anlatacağını bilmek istiyorum."

Sonunda her şey yoluna konmuştu. Junie'ye gerekli bilgiler verilmişti. Angele, Susy'nin günün her dakikasını planlayarak yazılı bir şekilde ona vermesine şok olmuştu ve Susy yağmurluğunu giymiş bir şekilde evin merdivenlerinden aşağı indi, pencereden kendisine el sallamak için yarışan küçük kafalara doğru dönerek bir süre durdu.

Susy yüzünü sokağa döndüğünde günün neredeyse hiç aydınlanmadığını ve hâlâ yağmur yağdığını gördü. Her zamanki gibi sokak boştu fakat köşede içi bavullarla dolu bir taksinin duraksayarak ilerlediği görülüyordu. Belki de bir yolcuyu bu sokağa, evine getiren bir taksiydi bu ve eğer bavulları hızlıca boşaltırlarsa Susy bu taksiye binerek metroya yürüme ve işe gidiş saatindeki büyük kalabalığa katlanma zahmetinden kurtulabilirdi. Araca doğru koşturdu, araba da ona doğru yol alıyordu. Bunu fark edince duraksayarak yolcunun nerede ineceğini gözlemek istedi. Araba tam da Susy'nin önünde durdu ve içinden Nick Lansing indi.

İkisi yağmurun altında bir süre öylece durdu. Ta ki Nick "Nereye gidiyorsun? Ben seni almaya gelmiştim," diyene kadar.

"Beni almaya mı? Beni almaya mı?" diye tekrar etti Susy. Şoförün yanında kocasının Como'dan ayrılırken Strefford'a ait puroları çıkarmak için çok uğraştığı o eski bavul gözüne çarptı. Sanki o ana geri döndü ve o andan sonra olan her şey adeta parçalandı ve yok oldu.

"Seni almaya, evet. Tabii ki." Nick kelimeleri sanki birer emirmiş gibi söylüyordu ve tekrar etti. "Sen nereye gidiyordun?"

Susy yanıt vermedi ve eve doğru döndü. Nick onu takip etti ve taksi de öyle.

"Neden böyle bir havada şemsiyesiz dışarı çıktın?" diye sordu Nick aynı ciddi tonla.

"Ah, çünkü Junie'nin şemsiyesi kırıldı ve benimkini ona vermek zorunda kaldım. Çünkü tüm gün dışarıda olacaktım…" Susy adeta transtaki biri gibi konuşuyordu.

"Bütün gün mü? Bu saatte çıkarak mı? Peki ama nereye gidiyordun?"

Evin merdivenlerine gelmişlerdi. Susy anahtarlarını çıkardı ve içeri girdiler, oturma odasına geçtiler. Oturma odası dün akşamdan beri toplanmamıştı. Çocukların okul kitapları masanın ve divanın üzerine yayılmıştı. Boş şöminenin içinde sadece gri küller vardı. Odayı kaplayan solgun ışıkta Nick'e doğru döndü.

"Seni görmeye gelecektim," dedi Susy. "Seni takip edip Fontainebleau'ya gelecektim ve sana… söyleyecektim ki… yani engellemek için…"

Nick aynı sert tonla sordu: "Ne söyleyecektin? Neyi engellemek için?"

"Sana başka bir yolu olduğunu… daha doğru bir yolu olduğunu… yani ayrılmamızın… o korkunç şeyi yapmadan da yani bir kadınla…"

Nick önce baktı ve sonra bir kahkaha attı. Susy'nin yanakları kızardı. Nick'in gülüşünde tanıdık bir hava yakalamıştı ve bu onu yaraladı. Neden böyle bir anda aynı eskiden yaptığı gibi gülüyordu ona?

"Üzgünüm ama başka bir yolu yok maalesef. Sadece bir yol var," dedi Nick.

Susy başını sertçe kaldırdı. "Yani?"

"O kadın sen olmalısın! Ah, hayatım!" Alaycı gülü-

şünü bırakmıştı ve Susy'nin yanına koştu, ellerini ellerine aldı.

"Ah, hayatım. Görmüyor musun? İkimiz de aynı anda aynı şeyleri hissetmişiz. Bütün gece bizi düşündün öyle değil mi? Ben de öyle. Her saat başı saat çaldığında Susy de şu an uyumuyor diyordum. Gün doğmadan kalktım ve bavullarımı hazırladım. Son üç gündür cehennem azabı çektiğim o otelden kurtulmak ve bir daha da ayak basmamak istiyordum. Ve günün ilk treniyle bir kadınla buradan ayrılmak istiyordum ve şimdi de bunu istiyorum hayatım."

Susy orada uyuşmuş gibi Nick'in önünde kaldı. Evet, uyuşmuş gibi ve en kötüsü de buydu! Nick'i görmek onu o kadar şaşırtmıştı ki söylediklerini güçlükle anlıyordu. Onun yerine pencerenin güneşliğinin yine yerinden çıktığını fark etti. Ah, yaramaz çocuklar! Ve Nick'in bavullarının hâlâ bekleyen taksi içine güvende olup olmadıklarını merak etti. Hırsızlıklarla ilgili neler duymuştu neler…

Nick'in sesi yeniden duyuldu. "Susy! Beni dinle! Sen de anlamalısın ki başka türlüsü olamaz. Biz evliyiz ve en önemli olan şey de bu değil mi? Ah, biliyorum… Çok gaddarca davrandım… Küstahlık, ukalalık ettim sana! Ama emin ol bunun için kendime senin isteyebileceğinden daha sert davrandım. Önemli olan bu değil biliyorsun. Önemli olan tek şey şu ki biz evliyiz… Evliyiz… Bu sana bir şey ifade etmiyor mu? Vazgeçemeyeceğin bir şey… Bana ediyor. Böyle hissedeceğimi hiç tahmin etmezdim. Ama şunu söyleyebilirim ki böyle hissetmeyen insanlar gerçekten evli değildir. Ve ayrılsalar daha iyidir. Ama biz seninle…"

Susy gözyaşlarının arasından bağırdı. "Ben de böyle hissediyordum… Ben de Streff'e bunları söyledim…"

Nick onu sıkıca kucakladı. "Sevgilim! Sevgilim! Ona söyledin mi?"

"Evet," dedi Susy nefes nefese. "O yüzden burada yaşıyorum." Bir süre sustu. "Peki ya sen Coral'a söyledin mi?"

Susy, Nick'in kendisini saran kollarını gevşettiğini hissetti. Nick biraz geri çekildi, ona hâlâ sarılıyordu ama başını eğmişti.

"Hayır… Söylemedim."

"Ah, Nick! Ama o zaman…"

Nick ona yeniden sıkıca sarıldı. "O zaman ne? Ne demek istiyorsun? Bu neyi değiştirir ki?"

"Ama eğer ona onunla evleneceğini söylediysen…" Ne kadar uğraşırsa uğraşsın sesinin metalik tınısını engelleyemiyordu Susy.

"Onunla evleneceğimi mi? Ama nasıl böyle bir söz verebilirdim ki? Evlilik benim için ne demek? Eğer benim için tek bir anlamı varsa evliliğin o da sensin! Ve evlenme teklif etmeyeceğime göre Coral Hicks'den gelip benimle birlikte yaşamasını isteyemezdim, öyle değil mi?"

Susy hem güler hem de ağlarken Nick'in göğsüne yasladı başını. Nick yavaşça onun saçlarını okşadı.

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Nick yeniden konuştu. "Dün sen kendin söyledin, biliyorsun değil mi?"

"Dün mü?"

"Evet, Grace Fulmer'ın birlikte birçok yaşanmışlıkları olan iki insanı kimsenin ayırmayacağını söylediğini anlatmıştın…"

"Ah, evet neler yaşandığı değil, bunları birlikte yaşamak, zorlukları birlikte atlatmak önemli."

"Birlikte yaşamak, evet önemli olan bu!"

Nick ilişkilerinin anlamını bu kelimede bulmuş gibiydi ve zihni artık dinlenebilir, sakinleşebilirdi.

Kapı çaldı, pencereden dışarı baktıklarında taksi şoförünün aracındaki bavullarla ilgili durumu sorguladığını hareketlerinden anladılar.

Susy gülerek "Bavulları buraya bırakıp bırakmayacağını soruyor," dedi.

Kocası ise, "Hayır, hayır! Gitmeliyiz! Sen benimle gelmelisin," diye ısrar etti.

"Seninle mi geleyim?" Bu seçenek Susy'ye hem hoş hem de saçma geldiğinden gülüyordu.

"Tabii ki de geliyorsun. Ne düşündün? Sensiz gideceğimi mi? Haydi koş ve eşyalarını hazırla!"

"Eşyalarımı mı? Ama çocukları yalnız bırakamam ki!"

Nick ona neşeyle bakıyordu. "Çocukları bırakamaz mısın? Çok saçma! Az önce sen kendin evden ayrılmak üzere çıkmamış mıydın?"

Susy'nin yüzü yeniden kızardı. Bu kez biraz acı dolu bir sesle "Ne yaptığımı bilmiyordum… Seni bulmam gerekiyordu… Ama ne olursa olsun bu akşam buraya geri dönecektim."

"Ne olursa olsun mu?"

Susy başını sallayarak onayladı.

"Ama hayır, gerçekten de…"

"Gerçekten çocukları yalnız bırakamam. Yani Nat ve Grace dönene kadar bırakamam. Onlara söz verdim."

"Evet ama o zaman bilmiyordun ki hayatında böyle gelişmeler olacağını… Neden bakıcıları bakamıyor onlara?"

"Bakıcıları yok ki! Sadece ben varım!"

"Aman Tanrım!"

"Ama sadece iki hafta daha sürecek. Sadece iki hafta. Senin yokluğunda yalnız kaç hafta geçirdim biliyor musun?"

Nick onun ellerini yakaladı ve kendine çekerek göğsünün üzerine koydu. "Benimle gel Susy, en azından iki günlüğüne!" dedi.

"Ah," dedi Susy. "Uzun bir aradan sonra ilk kez adımı söylüyorsun!"

"Susy, Susy, benim Susy'm! Sen de benim adımı sadece bir kere söyledin biliyor musun?"

Susy iç çekerek "Nick!" dedi, sanki her harf büyülü gibiydi.

"Öyleyse hadi Susy, anlayışlı ol. Gel benimle!"

Susy gülerek "Anlayışlı mı olayım?" diye sordu.

"Evet ama ne olur gel benimle!"

Susy kendisini onun kollarında kurtardı ve yavaşça geriye çekildi. "Nick, onları yalnız bırakmayacağıma yemin ettim. Ve sözümden dönemem. Sadece annelerine söz vermiş olmam değil önemli olan. Ama bu çocuklarla kurduğum iletişim. Bilemezsin… Bana öğrettikleri şeyleri tahmin bile edemezsin. Bazen çok yaramazlar evet ama bu çok zeki olduklarından. Uslu olduklarında ise dünyanın en akıllı, en bilge küçük insanları onlar." Susy sustu ama aklına birden gelen bir fikirle yüzü aydınlandı. "Ama neden onları da yanımıza almıyoruz ki?" diye bağırdı.

Kocası şaşkın gözlerle ona baktı.

"Onları da mı alalım?"

"Neden olmasın?"

"Beşini birden mi?"

"Tabii ki! Onları birbirlerinden ayıramam ki. Hem Ju-

nie ve Nat bize daha küçüklere bakmakta yardımcı olurlar."

"Yardımcı mı olacaklar?"

"Ah göreceksin Nick, seni rahatsız etmeyecekler. Sen her şeyi bana bırak. Ben her şeyi ayarlarım…"

Susy bu kelime ağzından çıkar çıkmaz sustu. Duyduğu acı ve utançla boynundan yüzüne kadar kızardı. Gözleri karşılaştı, Nick bir kelime bile etmeden ona yaklaştı ve boynuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Nick," dedi Susy derin bir nefes alarak. Elleri kocasının ellerinin içindeydi.

"Ama o çocuklar…"

Susy ona yanıt vereceğine başka bir soru sordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Nick'in yüzü aydınlandı.

"Nereye istersen sevgilim. Sen seç."

"Öyleyse ben Fontainebleau'yu seçiyorum!"

"Ben de öyle! Ama beş çocuğu birden bir otele yerleştiremeyiz. Öyle değil mi?" diye sorguladı Nick. "Biliyorsun ki hayatım bu oldukça pahalıya gelir."

Susy çoktan kafasında işleri çözmeye başlamıştı bile. "Masraflar çok fazla tutmayacaktır. Şimdi hatırladım, hizmetçi kız Angele'nin orada eski moda ama çok hoş bir pansiyonda aşçı olarak çalışan bir kız kardeşi var. Bu mevsimde herhâlde bomboştur orası. Eminim kolayca ayarla… halledebilirim," Susy hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Düşünsene çocuklara ne kadar da güzel bir sürpriz olacak! Bugün günlerden cuma. Akşamüstü dersleri bitince onları okullarından alırız ve pazartesi gününe kadar sayfiyede doğayla iç içe olabilirler. Zavallı meleklerim, aylardır Paris'ten dışarı adım atmadılar. Ve eminim değişiklik Geo-

rdie'nin öksürüğüne de iyi gelecek. Geordie en küçükleri," diye açıkladı Susy. Kocasıyla barışma anının büyük coşkusu içinde bile Fulmer çocuklarının iyiliğini düşünüyor olmasına kendi de şaştı.

Kocasının da bu duruma şaşırdığının farkındaydı. Ama Nick tartışmayı uzatmak yerine başka bir şey sordu:

"Geordie iki akşam önce kapıyı açtığında kucağında olan küçük oğlan mı?"

"İki akşam önce ben kapıyı mı açtım?"

"Evet sana kutu getiren bir çocuğa."

"Ah," diye iç çekti Susy. "Orada mıydın? İzliyor muydun?"

Nick onu kollarının arasında tutuyor ve aynı Como'daki gibi birbirlerinin sıcaklığını hissediyorlardı.

Bu konuşmadan kısa süre sonra Susy işleri ele aldı ve her şeyi kısa sürede halletti. Taksinin parası ödendi, Nick'in bavulları girişte yerini aldı ve henüz kahvaltı için aşağı inmekte olan çocuklar toplanarak haberler paylaşıldı.

Her ne kadar ziyaretçilere alışkın olsalar da göründüğü kadarıyla Nick'in evlerine gelmiş olması çocukları şaşırtmıştı. Gülüşmeler ve kucaklaşmalar arasında onun kim olduğunu hatırlayınca hatta Susy ile evli olduğu anlaşılınca Junie konuya hemen farklı bir yaklaşımda bulundu. "Öyleyse Susy'yle senin hakkında konuşabiliriz artık, değil mi?" Sonra hemen çocuklara gidecekleri tatille ilgili bilgi verildi.

Ev o andan sonra bir fırtınanın merkezi hâline geldi adeta. Küçük Fulmer'ların hayatında bu kadar beklenmedik ve bu kadar büyük ödüller pek görülmezdi ve eğer Junie diğerlerini yatıştırmak için yardımcı olmasaydı Susy işlerin kontrolünü kesinlikle ele alamazdı. Küçük Nat bu

olayı oyuncak araba kornasını üst üste çalarak kutlamaya karar vermişti. (New Hampshire'da sesiyle hepsine işkence eden aynı kornayla.) Neyse ki kısa sürede kaostan bir plan çıkarmayı başarmışlar ve aynı bir puzzle'ın parçaları gibi her bir çocuğu ve yapılacakları günün planına uydurabilmişlerdi.

Susy, kaosu her zamanki sakinliğiyle yönetmişti ama bu kez biraz endişe de hissediyordu. Nick'le arasında uzun zamandır para meseleleri hiç konuşulmamıştı ve zaten çok az paraları olduğu için bunun bir önemi de olamazdı. Ancak görevinin başından ayrılmama yani çocuklardan kopmama isteği onu şimdilik Nick'ten sakladığı sıkıntılı bir duruma sokabilirdi. Beş çocukla üstelik Fulmer'lar gibi iştahlı beş çocukla yapacakları üç günlük bir seyahat gerçekten de masrafı bir iş olabilirdi. Ve seyahatle ilgili detayları hallederken, çocukları okula gitmek için hazırlarken, bavulları seyahat için toparlarken hep bu finansal sorunu düşünmekteydi.

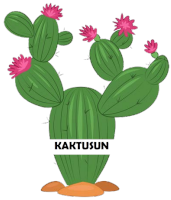
Susy kendisini yeniden mutlu eden, hayatına adeta baharı getiren gelişmeler yaşarken bu nefret ettiği konunun yeniden yüz üstüne çıkması ne kadar da acımasızcaydı. Para sıkıntısı, cennetinin daimî yılanı yine orada, rüşvet verilmesini, beslenmeyi, yalvarışları, borçlanmaları ya da hırsızlıkları bekliyordu. Susy düşünüyordu ki eğer mutlu olmak istiyorsa ödeyeceği bedel buydu, maddi sıkıntılar… Ve şimdi her zamankinden daha fazla emindi ki mutlu olmak bunlara değerdi… Ama bir sorun vardı. Yeni prensipleri, yeni standartlarıyla maddi sıkıntıları çözmeyi, işleri yoluna koymayı nasıl başaracaktı?

Daha çocukların bavulları hazırlanacak, öğle yemeği ayarlanacak ve Fontainebleau'deki pansiyon aranacakken

ahlaki konulara ayrılacak pek fazla vakti yoktu. Susy daha önceki hatalarının en önemli sebebinin hep böyle sıkışık zamanlarda para sıkıntılarını çözmek zorunda kalması olduğunu düşündü. Yine aynı durumdaydı, bu seferki sorunla da ilgilenecek zamanı yoktu. Hatta hazırlıkları tamamlamaktan başka hiçbir şeye zamanı yoktu ve Nick'i öğle yemeğine malzeme alması ve Fontainebleau'ya telefon etmesi için dışarı göndermişti.

Nick, dışarı çıkınca onu pencereden köşeyi dönene kadar izlemiş sonra o da giyinerek makyaj çantasından aldığı küçük bir kutuyu cebine atmış ve Nick'in tam tersi yöne doğru yola çıkmıştı.

BELONGS TO KAOTIK TEAM

30

Nicolas Lansing ve ailesini ikinci balayına götürmek için iki taksi tutmaları gerekmişti. İlkinde Nick, Susy ve herkesin tüm bavulları bulunuyordu. (Bavullara küçük Nat'in araba kornası da onsuz olamayacağı için son anda dâhil edilmişti.) Ve ikinci takside beş Fulmer çocuğu, son anda geride bırakılmayı reddeden hizmetçi kız, bir kafes dolusu kanarya ve küçük bir kedi yavrusu vardı. Hizmetçi kız da onlara katıldığına göre bakacak kimse kalmadığından evin tüm canlıları onlarla gelmek zorunda kalmıştı.

Köşede Susy, Nick'in kollarından kurtularak ikinci taksiye koştu ve hizmetçinin evin anahtarını alıp almadığını sordu. Hayır almamıştı ama Junie almayı akıl etmişti. Böylece kervan yoluna devam etti ve tren kalkmadan hemen önce istasyona vardı. Bir mucize eseri ve güvenlik görevlisinin iyi kalpliliği sayesinde herkesin ve her şeyin birlikte sığabileceği boş bir vagon bulmayı başardılar. Susy tren görevlilerinin yeni evli çiftleri asla gözden kaçırmadıklarını ve onlara çok nazik davrandıklarını söyledi.

Junie'nin çevresinden ayrılmayan kardeşleri, çok çok iyi çocuklar olacaklarına söz vermişlerdi ama sonra heyecanları ağır bastı ve susturulamaz hâle geldiler. Küçük Nat her durakta kornasını öttürecek, ikizler her istasyonun adını bağırarak anons edecek ve Geordie kanaryalar ve kedi yavrusuyla birlikte başka bir trene binmek isteyecekti.

Şanslarına çok fazla duraklama olmadı. Ama yolculuğun heyecanı ve Nick'in getirdiği sıcak çikolataların etkisiyle yorgunluğu ortaya çıkan Geordie, seyahatin geri

kalanında ancak Susy'nin kucağında anlattığı hikâyelerle sakinleşebildi.

Çok hoş, havanın yumuşacık olduğu bir gündü. Tüm kabile ve bavullar pansiyona yerleştikten sonra, Susy çocuklara ormanda yürüyüş ve sonrasında bir çayevinde poğaça yeme sözü verdiğini itiraf etti. Nick planı kabul etti ve güzel geçen günün ardından pansiyona geri yürürlerken çoktan hava kararmış, birçok poğaça mideye indirilmiş, Geordie de Nick'in omzunda uyuyakalmış ve diğerleri yorgunluk ve fazla yemekten dolayı konuşamaz hâlde Susy'ye tutunmuşlardı.

Hizmetçi kız bu geziye katılmadığı için dinlenmişti ve akşamın geri kalanında çocuklar ona emanet edilebilirdi. Nick ve Susy geceyi yakındaki bir otelde geçirmeye karar vermişlerdi. Nick, çay partisinden sonra eşyalarını alarak hemen otele geçmek istemiş, Susy ise görevleri arasında çocuklara akşam yemeğini yedirmek ve onları yatırmak da olduğunu hatırlatmıştı. Nick'i eşyalarını otele yerleştirmeye göndermiş ve Geordie uyur uyumaz ona katılmaya söz vermişti.

Susy uzun süre gelmedi ama onu beklemek de hoş bir şeydi, terk edilmiş bomboş bir otelin tam olarak ısıtılmamış resepsiyonunda olsa bile... Nick, Paris'ten ayrılırken ceplerine sıkıştırdığı sabah postasına göz atarak vakit geçirdi. Sonra orada sonsuz bir mutluluğun getirdiği uyuşukluk içinde oturdu. Dünyanın her yerinden çılgın haberler görmüştü sabah gazetelerinde. Buna rağmen şu yaşadığı mutluluk verici maceranın yarısı kadar bile gerçek gelmemişti bu haberler. Orada büyük bir huzur içerisinde adeta kök salarken, beş Fulmer çocuğunun bu macera içinde onlarla olması dâhi son derece doğal hatta gerekli gibi geliyordu

ona. Ve sonunda Susy yanına vardığında, çok meşgul annelerin o solgun ve yorgun yüz ifadesine sahipti ve bu da sanki işlerin yeni düzenine göre son derece olağandı.

Dışarıda ucuz bir restoranda akşam yemeği yediler ve aralık ayının serin havasında, yağmur bulutlarıyla dolu gökyüzünün altında otele geri yürüdüler. Birbirlerine her şeyi söylemiş, bir yandan da daha anlatılması gerekenlerinin hiçbirini anlatmamış gibiydiler. Otele doğru attıkları her adımda büyük mutlulukları da peşlerinden sürükleniyordu.

Otele döndüklerinde tüm ışıklar söndürülmüştü ve Susy'nin fiyatını yeterince uygun bulduğu tek oda olan üçüncü kattaki odalarının yolunu karanlıkta buldular. Sokak lambasının ışığı, odanın perdeleri kapatılmamış penceresinden içeri süzülüyordu. Nick ateşi yeniden yaktıktan sonra sandalyelerini şöminenin yanına çektiler ve bir süre karanlıkta sessizce oturdular.

Sessizlikleri öyle hoş ve öyle huzurluydu ki, Nick bunu bozacak bir şey söylemek istemedi. Önünde keyfini çıkaracağı limitsiz bir zaman olduğunu düşünmenin mutluluğu içinde ve bu mutluluğun damarlarından akmasına izin vererek oturdu. Bir süre sonra kendine gelerek "Bazen işlerin nasıl da yoluna girdiğini görmek çok tuhaf. Bu sabah aldığım mektupların birinde iyi bir haber vardı," dedi.

Susy bu sözleri büyük bir sakinlik içinde hiç şaşırmadan karşıladı. Sanki bu kadar mutluluk yaşadıkları bir günde daha başka bir şey olamaz ve sadece iyi haberler alabilirlerdi.

Nick anlaşılabilir bir gururla devam etti: "Gemi seyahati sırasında Girit Adası üzerine bazı makaleler yazmıştım. Seyahat izlenimleri tabii ki; daha fazlası olamazdı.

Ama New Review dergisinin editörü makalelerimi kabul etti ve hatta yenilerini istedi. Ve işte bu da bana gönderdiği çek! Yani gördüğün gibi bana aşağıdaki pembe perdeli güzel odayı tutmam için izin verebilirdin. Tabii bu arada bu gelişme bana kitabımla ilgili yeni umutlar verdi."

Nick karısından bir mutluluk çığlığı ve İskender'in Geçit Töreni kitabının ne muhteşem bir başarı olacağına dair inançlı yorumlarla tebrikler bekledi. Ancak yazar tarafı, Susy ayağa fırlayıp "Ah Nick, Nick ver bakayım ne kadar para göndermişler!" diye bağırınca incindi ve kırıldı.

Nick çeki şöminenin ışığında Susy'ye göstererek "Sadece birkaç yüz dolar, paragöz olmak için çok fazla değil!" dedi.

Susy sık sık nefes alıyordu, sanki bu güzel haber gerilmiş sinirlerine iyi gelmemiş gibiydi. Sonra birden yere eğilerek ve başını Nick'in dizlerine gömerek onu şaşırttı.

"Susy, Susy'm" diye fısıldadı Nick ve elinin onun titreyen omzuna koydu. "Neyin var canım? Ağlıyor musun yoksa?"

"Ah, Nick, Nick, demek iki yüz dolar ha? O zaman sana anlatmalıyım… Hem de hemen, şimdi!"

Nick hafifçe ürperdi ve ellerini istemsizce Susy'nin omuzlarından çekti.

"Şimdi mi? Neler oluyor? Neyi şimdi anlatman önemli?"

"Çok önemli, hem de düşündüğünden daha da önemli!"

Susy kendini biraz toparladı ve başını kaldırarak gözyaşlarının arasından ona baktı. Arkasından şöminenin ateşi vuruyor ve saçlarını kızıl bir hâleye bürüyordu. "Nick,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilezik… Ellie'nin bileziği… Ona geri vermedim o bileziği," diye patladı Susy.

Nick bir an için Susy'nin neden bahsettiğini anlayamadı. Yine de Ellie Vanderlyn'in adı aralarına buzdan bir duvar örmeye yetmişti bile. Böyle kötü hatıraları unutabileceklerini ya da geçmişlerinden kurtularak o kötü anıların kölesi olmayabileceklerini düşünerek ne büyük bir aptallık etmişti!

"Bilezik mi?... Ah evet," dedi Nick birden neyin kastedildiğini anlayarak. Ürperti tüm vücudunu sardı.

"Evet, bilezik… Onu en kısa sürede geri vermeyi düşünüyordum… Gerçekten de niyetim buydu… Ama sen beni terk edip gidince diğer her şeyi unuttum. Haftalar sonra bileziği bavulumun dibinde bulduğumda ise aramızdaki her şey bitmişti, ayrılmıştık. Ellie ile yeniden görüşmeye başlamıştım ve bana karşı çok nazik, çok iyiydi. Ona bileziğini kalbini kırmadan nasıl geri verebilirdim?"

Nick ona verecek bir yanıt bulamıyor, susuyordu. Susy devam etti.

"Ve bu sabah sen tüm çocukları yanımıza almamızın masraflı olacağından endişe ediyordun. Ben de onları geride bırakmak istemedim ama senden de ayrı düşmek istemiyordum. Bileziği hatırladım. Seni telefon etmeye gönderdiğimde ben de hemen koşup köşedeki küçük kuyumcuya gittim. Daha önce de gittiğim, bildiğim bir yerdi. Sen çocukların masraflarını karşılamak zorunda kalma diye bileziği rehin verdim… Ama şimdi sevgilim, sana para ödediler ve o parayla bileziği hemen rehinden alabiliriz. Böylece ben de onu Ellie'ye geri gönderebilirim. Bu yükten kurtulabilirim."

Susy kollarını Nick'e doladı ve Nick de onu sıkıca sar-

dı. Yüzüne yağan gözyaşları Susy'nin mi kendisinin mi merak ediyordu. Nick hâlâ konuşmuyordu, Susy ise bastıramadığı bir alaycılıkla "Ellie'nin bunu neden yaptığımı anlayabileceğini sanmıyorum ama… hâlâ senin kravat iğnesini ona neden geri gönderdiğini çözebilmiş değil."

Susy uzun süre kocasına yaslandı kaldı. Sonra Como'daki balaylarının son gecesinde olduğu gibi başını onun dizlerine koydu. Susy artık konuşmayı kesmişti, Nick de sessizdi. Sadece elini karısının saçlarında gezdiriyordu. İlk anlarda duydukları yoğun sevinç şimdi daha sakin duygulara bırakıyordu yerini. Susy'nin samimi itirafı Nick'in kalbinde kalan gurur kırıntılarını yok etmişti ve onu daha alçakgönüllü bir hâle getirmişti. Ama aynı zamanda yeniden birleşmelerinin ilk heyecanlı anlarında akla gelmeyen unutulmuş hatıraları da canlandırmıştı. Nick anlıyordu ki Susy ve o birbirlerine aittiler; şimdi ve her zaman… Onları yeniden bir araya getiren şey mantıklarına karşı çıkan, bir türlü dizginleyemedikleri duyguları ve içgüdüleri olmuştu. Ruhlarının derinlerine gömülü olan içgüdüleri birbirlerine duydukları ihtiyacı yadsıyamamış ve asla tam olarak kopmalarına izin vermemişti. Yine de orada Susy ile otururken, Strefford'u düşünüyordu… Coral Hicks'i düşünüyordu… O, Coral'a karşı korkakça davranmıştı. Oysa Susy, Strefford'a dürüst olmuş ve ona samimi ve içten yaklaşmıştı. Şimdi Coral'ı şefkatle ve pişmanlıkla düşünüyordu. Oysa Susy'nin Strefford'u aklından tamamen attığına emindi.

Bu o çok eski iki farklı çeşit aşk değil miydi? Erkeklerinki ve kadınlarınki… Susy, Nick'e yeniden kavuşur kavuşmaz içinde hiçbir acıma duygusu ya da pişmanlık kalmamıştı, sanki Strefford hayatına hiç girmemiş gibiydi…

Biraz düşününce bu Nick'e doğal geldi. Bu tür şeylerde İlahi Düzen'in etkisi vardı.

Susy'ye doğru eğildi, onun rüyalar içindeki başını ellerinin arasına aldı ve fısıldadı:

"Uyan haydi, yatağa gitme vakti geldi."

Susy uyandı ve ayağa kalktı. Işığı yakmaya giderken Nick onu yakalayarak pencerenin önüne çekti. Orada pencerenin önünde karanlıkta durdular. Hâlâ yağmur damlalarının düştüğü bulutların arasında ay yükseliyor, adeta gökyüzünde yüzüyordu. Ay ışığı bulutların arasından onlar için parladı…

SON

